

Tà Ngọc Thần Y

Contents

Tà Ngọc Thần Y	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	22
5. Chương 5	28
6. Chương 6	31
7. Chương 7	42
8. Chương 8	50
9. Chương 9	58
10. Chương 10	65
11. Chương 11: End	73

Tà Ngọc Thần Y

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện Tà Ngọc Thần Y của tác giả Nguyên Nhu trên website đọc truyện online. Man

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-ngoc-than-y>

1. Chương 1

Đời Đường Cao Tông năm thứ ba.

Man Tiểu Tri ngồi xe ngựa nhìn ra ngoài, trong lòng nổi lên phiền muộn. Mới bao lâu? Rồi đi không đến nửa ngày mà nàng cứ nhiên bắt đầu nhớ về Thành Đô.

“Tiểu ngọc nghịch, ngươi vì sao bày ra cái bộ mặt này?” Bên trong xe ngựa một người khác nhủu mày hỏi.

Nàng quay đầu nhìn về phía Băng Nhược Húc. Nam tử trước mắt này, khuôn mặt có thể nói là thập phần tuấn dật xinh đẹp, dưới mày kiếm là một đôi mắt phượng, lông mi như cánh bướm cong lại dài nằm trên cặp mắt kia, quả thực là lúc nào cũng đều có thể câu dẫn người, dưới chiếc mũi thẳng môi bạc gọi cảm, khóe miệng luôn mang theo nụ cười tà khí, cả người nhìn qua, ngoại trừ chữ tà thì vẫn không từ nào có thể hình dung.

Cô nam quả nữ vốn không nên đi cùng một xe, lúc đầu Băng Nhược Húc muốn tự mình cưỡi ngựa, nhưng trước khi lên ngựa, Man Tiểu Tri không khéo làm cho hắn thấy được biểu tình như trút được gánh nặng của nàng, cảm thấy thực ngứa mắt, tính tình quái dị lập tức bộc phát, muốn cùng nàng ngồi chung xe ngựa, bằng không sẽ không chịu đi.

Giằng co hồi lâu, Man Tiểu Tri không đành lòng nhìn thấy vẻ khó xử của tỷ tỷ, kiềm chế tức giận, chủ động mở miệng đồng ý. May mắn xe ngựa này không gian rộng, chứa thêm một người cũng không cảm thấy khó chịu, chính là nghĩ đến ngày đêm đều thấy khuôn mặt của hắn, trong lòng nàng liền cảm thấy áp lực rất lớn.

Băng Nhược Húc cùng tỷ tỷ không hợp nhau, đối nàng đương nhiên cũng sẽ không tốt được bao nhiêu đâu.

Lại nói tiếp, hai người không hợp nhau nguyên do cũng là bắt đầu từ nàng, từ khi sinh ra người nàng đã có bệnh, trong nhà bởi vì bệnh của nàng mà tìm rất nhiều danh y, tiêu hết gia sản, cuối cùng là dựa vào quan hệ thông gia, tìm được người mà giang hồ xưng là Tà Ngọc thần y- Băng Nhược Húc.

Phu quân của tỷ tỷ - Sở Hòa Khiêm, vừa vặn là biểu ca của hắn, nhưng là, cho dù có quan hệ thân thiết, Băng Nhược Húc vẫn là không nghĩ sẽ tiếp nhận phiến toái như nàng, cho nên tỷ tỷ dùng chút mưu kế, làm cho hắn cùng nàng đánh đố, nếu nàng thắng, Băng Nhược Húc phải chữa bệnh cho nàng.

Nhìn tình huống trong xe ngựa bây giờ, không cần nghĩ cũng biết, đương nhiên là tỷ tỷ thắng ván bài này.

“Người không quan tâm tới ta.....” Tuy rằng gương mặt của Băng Nhược Húc tuấn mỹ, cũng là ân nhân cứu mạng của nàng, nhưng nàng thật sự rất khó có hảo cảm đối với vị Tà Ngọc thần y này, không chỉ bởi cá tính của hắn, cái chính là thái độ của hắn đối với tỷ tỷ của nàng vô lễ đến cực điểm.

Nhượng mảy, hắn một tay đột nhiên bắt lấy chiếc cằm nhọn, không để ý phản kháng của nàng, dám nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

“Tiểu ngọc nghịch, ngươi tốt nhất nên làm rõ một chút, ngươi lên xe ngựa, chính là người của ta, về sau tốt nhất không nên nói chuyện với ta như vậy.”

Man Tiểu Tri tức giận trừng hắn, “Cái gì người của người? Người đừng nói lung tung!”

Cằm bị niết có chút đau, ngực của nàng sinh một cỗ tức giận, rồi sau đó ngực đau xót -

“Ngô.....” Ôm ngực, sắc mặt dần dần tái nhợt.

Băng Nhược Húc nhượng mi, buông lỏng tay ra, trong lòng lấy ra một bình dược, nhét một viên vào miệng của nàng, sau đó bắt mạch.

Dược vào miệng, gặp nước tan ra, một lúc sau phát huy tác dụng, cơn đau nhức ở ngực cũng dịu xuống, có chút vô lực tựa vào xe ngựa thở dốc, trong miệng toàn là vị đắng đắng sợ của thuốc.

Băng Nhược Húc nhàn nhạt nhìn nàng. Không nghĩ tới bệnh của tiểu ngọc nghịch nghiêm trọng như vậy, lúc trước gặp mặt vài lần, hắn là dựa vào khí sắc của nàng mà đoán bệnh, đây là lần đầu tiên bắt mạch, tiểu ngọc nghịch khi sinh ra đã mang bệnh tim, hơn nữa ngày xưa cũng không chữa trị thật tốt, thân mình tổn thương suy yếu, nếu không nhờ hắn hỗ trợ chữa trị, thì cũng không chống đỡ nổi nửa năm.

Thân mình ốm yếu như vậy, nhưng nàng không hề thốt lên một tiếng rên rỉ oán than, hắn đối nàng thật có vài phần kính trọng.

Đợi cho khí lực khôi phục, Man Tiểu Tri lại ngồi trở lại vị trí lúc đầu, nhìn ngoài cửa sổ, “Bệnh của ta..... Rất khó trị sao?” Nàng nho nhỏ giọng hỏi.

Số ngày nàng mang bệnh đã lâu lắm, một năm lại một năm, từ thống khổ biến thành chết lặng, sau đó lại chuyển sang tuyệt vọng, không có giảm đi, hy vọng muốn sống ngày càng nhạt dần, những ngày tháng như vậy, nàng quả thật đã rất sợ.

Nếu là không phải có hy vọng bệnh chuyển tốt, nàng thà rằng về nhà, muốn dùng thời gian còn lại sống thật vui vẻ bên gia đình.

Băng Nhược Húc thấy nàng đáy mắt hiện lên chua xót, tâm vừa động, hành động không điều kiện, đưa tay của mình về phía trước xoa xoa đầu nàng, chờ hần lấy lại tinh thần, nhin không được nhìn lại tay của mình.

Man Tiểu Tri bị hần làm cho hoảng sợ, kinh ngạc nhìn hần. Mới vừa rồi hành động ôn nhu như vậy, là do tên quỷ chán ghét này làm sao?

Nàng như vậy, làm cho Băng Nhược Húc đáy lòng phát lên cổ tức giận, mỉm cười, càng dùng sức xoa đầu nàng, “Tiểu ngọc nghịch, muốn chết còn phải xem Diêm Vương có thu nhận người không đấy!”

Đầu bị xoa đi xoa lại, cả khuôn mặt Man Tiểu Tri đều nhả lại, chụp tay hần, “Rất đau!” Mới nghĩ hần làm sao tốt như vậy, bản tính lập tức lại hiện ra, quả nhiên là quỷ chán ghét!

Đắc ý mỉm môi cười, hần nằm ở trong xe ngựa, “Tiểu ngọc nghịch, năm nay người mấy tuổi? Như thế nào lại cùng với con mèo đậu đỏ bắt lương phát dục giống nhau?” Hần cao thấp đánh giá Man Tiểu Tri, trừ bỏ hể ra khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú có thể gặp người ngoài, chứ trước ngực cùng sau lưng đều giống nhau, nhìn thật sự là hại mắt a.

Hai gò má hơi hơi đỏ lên, nàng không để ý tới hần, chuyên chú nhìn ngoài cửa sổ, “Chúng ta hiện tại muốn đi đâu?” Cái tên đầu óc xấu xa này! Thực không hiểu tỷ phu thanh tao nho nhã làm sao lại có cái loại.....biểu đệ hư hỏng từ đầu đến chân này!

“Nhà của ta. Người còn chưa nói người mấy tuổi.” Nàng càng bày cái bộ dạng này, hần càng muốn trêu, xem nàng bộ dáng muốn tức giận lại không dám, đùa giỡn thật tốt.

“Nhà người ở đâu?” Đừng để ý đến hần, Man Tiểu Tri, hần chính là muốn chọc người tức giận, đừng để ý đến hần, đừng để ý đến hần.

“Trường An. Người rốt cuộc mấy tuổi?” Lại tức giận a, càng tức giận hần càng cao hứng.

Man Tiểu Tri thở sâu, “Mười sáu tuổi! Mười sáu, mười sáu, mười sáu!” Giận cực kỳ, há mồm dựa vào tai hần kêu to, bất quá kêu xong, sắc mặt lập tức trắng bệch, một tay ôm ngực.

Hần giống như người không liên quan, dùng ngón út ngoáy ngoáy lỗ tai, “Nghe được rồi, biết chính mình thân thể không tốt, còn la hét như vậy, tiểu ngọc nghịch, như vậy không tốt lắm nha.”

Giận trừng mắt nhìn gương mặt hoa đào đáng đánh kia, Man Tiểu Tri tức giận chỉ thiếu đầu muốn bốc khói, mắt vừa chớp, ngất đi.

Băng Nhược Húc đắc ý cười. Lần này tính hần thắng, tiểu ngọc nghịch muốn đấu với hần à? Quá non đi.

Một đường bốn ba, ba người một xe, hướng Tế Nam mà đi.

Man Tiểu Tri quyết tâm không cùng Băng Nhược Húc nói chuyện, từ ba ngày trước bị hần chọc giận đến choáng váng, trong lòng nàng thề không bao giờ nói chuyện với hần nữa.

Nhưng hần cảm thấy đùa rất vui, nàng càng không muốn mở miệng, hần lại càng cố ý ở bên tai nàng nói chuyện, nhìn đến bộ dáng tiểu ngọc nghịch thở phì phì trừng hần, trong lòng càng vui vẻ, đùa thật sự vui vẻ.

Giờ phút này, Man Tiểu Tri đang nằm trên ghế mềm ngủ gật gật mình, mi thanh tú nhú lại, trong lúc ngủ mơ vẫn nghe được thanh âm âm ỹ đứt quãng, khiến nàng ngủ không an ổn.

Nhin không được mở đôi mắt ra, nháy nháy mắt còn chút lơ mơ, phát hiện có điểm không thích hợp. Kỳ quái, quỷ chán ghét kia như thế nào không ở trong xe ngựa?

Xe ngựa cũng không động, sao lại thế này?

Man Tiểu Tri xóc vãi che lên, cũng không thấy được người điều khiển, buồn bực một chút, đứng dậy tự xuống xe ngựa.

Một chút sau, mới phát hiện chính mình đang ở nơi rất giống với cái chuồng, xe ngựa đứng ở chuồng bên cạnh, vẫn không thấy được nửa bóng người, hơn nữa nàng giống như đang ở phủ đệ của người ta?

Nhìn về phía bên trái, là đường mòn dẫn đến hoa viên, cách đó không xa có vài cột nhà, được chạm trổ thập phần xinh đẹp, làm cho nàng càng khẳng định, chính mình nhất định là ở trong nhà người khác, bất quá quý chán ghét đi đâu vậy?

Buồn bực một hồi lâu, quyết định đến phòng khách là tốt nhất, nếu quý chán ghét là khách nơi này, hiện tại hẳn là còn ở đại sảnh mới đúng, nhưng mà..... Cũng quá mức quá đáng đi? Tại sao lại đem nàng để lại một mình trong xe ngựa?

Nhắc vấy lên, Man Tiểu Tri đập oán hận cước bộ hướng đường mòn đi đến, đi một hồi lâu nàng thở hổn hển, cư nhiên còn chưa đi ra hoa viên này.

Trên trán hơi hơi toát ra mồ hôi, “Nơi này rốt cuộc rộng bao nhiêu?” Tìm tảng đá to ngồi xuống, lau mồ hôi, nàng không có khí lực đi nữa rồi.

Tuy rằng quý chán ghét mỗi ngày đều cho nàng ăn được làm thân thể nàng thoải mái hơn, nhưng thể lực vẫn kém như cũ.

“Tại sao cũng chưa thấy người?” Nhìn xem bốn phía, Man Tiểu Tri lẩm nhẩm.

Không nghĩ tới vừa mới nói xong mà thôi, trên đường mòn liền truyền đến tiếng nói chuyện với nhau, đầy lòng vui vẻ, nàng vội vàng cố gắng đi đến phía trước, nghĩ rằng nàng vừa đói lại mệt, cứ tiếp tục đi như vậy, hẳn là sẽ hôn mê ở trong này.

Đi không được vài bước, nàng liền nhìn thấy đường mòn trước mắt có ba phía, phía tay trái đang có hai nữ hài tử nói chuyện với nhau, vội vàng đuổi theo, “Xin lỗi! Xin đợi một chút.”

Hai nữ hài tử đồng thời xoay người nhìn về phía nàng, trong mắt đều có nghi hoặc.

Nhìn đến quần áo trên người các nàng, Man Tiểu Tri có thể khẳng định các nàng là nha hoàn nơi này, bởi vì hai người mặc quần áo kiểu dáng giống nhau, ngay cả nhan sắc cũng thực giống.

“Vị cô nương này, xin hỏi người là vào bằng cách nào?” Nha hoàn bên trái đề phòng đánh giá nàng, không thể tin nổi nàng tại sao lại xuất hiện ở trong phủ, cho dù là cô nương gây yếu cũng không thể khinh thường.

Man Tiểu Tri xem biểu tình thì biết nàng suy nghĩ cái gì, vội vàng ngăn khéo miệng, “Ta đi theo một vị Băng Nhược Húc công tử đến, hẳn hẳn là lúc này làm khách, làm phiền các người mang ta đi tìm hẳn được không?”

Hai nha hoàn liếc mắt một cái, nhìn kỹ người trước mắt một chút, “Người nói, người biết thiếu gia chúng ta?” Không có khả năng đi? Tiểu cô nương trước mắt này nhìn qua không bao nhiêu tuổi, quen biết thiếu gia?

Thiếu gia? Man Tiểu Tri cũng sửng sốt. Hay nơi này là nhà của tên chán ghét quý ả? ‘Đúng vậy, ta cùng Băng công tử..... Thân thích, anh rể ta là Sở Hòa Khiêm.’ Vốn nghĩ giải thích là bệnh nhân, nhưng ngẫm lại giống như không thích hợp. Nói là bằng hữu? Cũng không khác kẻ thù bao nhiêu.

Nhắc tới Sở Hòa Khiêm hai nha hoàn cùng gật đầu, “Nha, ta đã biết, mới vừa rồi thiếu gia vào phủ có nói quá, nếu có tiểu ngọc nghêch nói muốn tìm hẳn, liền mang đi gặp hẳn.” Nha hoàn bên trái nghĩ đến lúc thiếu gia hỏi phủ quả thực có nói qua.

Man Tiểu Tri sắc mặt cứng đờ. Băng Nhược Húc quả nhiên là cố ý không gọi nàng tỉnh, thật là một người ác độc!

“Đúng vậy, làm phiền các người.” Tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền, hận không thể đem Băng Nhược Húc ngay bây giờ cho nàng chém vài cái hả giận.

Hai nha hoàn cười gật đầu, “Tiểu thư, xin đi theo chúng ta.” Xoay người dẫn nàng đi đến.

Đường mòn quanh co khúc khuỷu đi rồi lại đi, cữ khúc kiều, tiểu hồ bạc..... Càng đi sắc mặt nàng càng khó coi, cuối cùng nhin không được thân mình lay động một chút, một cái xóc nảy ngã xuống đất.

“Tiểu thư!” Nghe được thanh âm ngã sấp xuống, hai nha hoàn mới quay đầu, vội vàng vọt tới bên người nàng nâng nàng dậy, “Tiểu thư, người không sao chứ?”

Man Tiểu Tri chưa từng đi qua đường xa như vậy, hé ra mặt tuyết trắng, ngay cả môi cũng thản nhiên mang màu tím, hai nha hoàn sợ hãi.

“Ta..... Ta không sao.” Cho dù đầu vầng mắt hoa, tim đập nhanh cùng với tiếng thở dồn dập, nàng vẫn cố bày ra khuôn mặt tươi cười trấn an các nàng.

“Ta đi tìm thiếu gia lại đây.” Một nha hoàn khác suy nghĩ nói, bay nhanh chạy đi.

Suy yếu tựa vào trong lòng nha hoàn kia, chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng Man Tiểu Tri toàn bộ là ủy khuất cùng thống hận. Nàng hận chính mình vì sao lại vô dụng như vậy? Vì sao nàng không có một thân thể bình thường? Còn ủy khuất là cảm thấy vì sao Băng Nhược Húc lại muốn khi dễ nàng? Là bởi vì hấn tâm không cam lòng không nguyện bại dưới tay tỷ tỷ sao? Hấn sao không nghĩ, nàng làm sao cam tâm tình nguyện cho hấn trị liệu chứ?

Chốc lát sau, nha hoàn ban nãy đã trở lại, đi theo phía sau đương nhiên là Băng Nhược Húc.

Mở mắt ra liền thấy hấn, Man Tiểu Tri nhin không được rơi lệ, giãy dụa thân mình bò lên, đi đến trước mặt hấn dùng sức đánh, “Vì sao? Vì sao? Vì sao người khi dễ ta như vậy?” Nghẹn ngào gầm nhẹ.

Băng Nhược Húc dừng một chút, nhíu mày nhìn nàng, “Người đang nói cái gì a?” Sức lực đập vào hấn căn bản không thấm vào đâu, cái khiến hấn để ý là chuyện gì đã xảy ra khiến sắc mặt nàng khó coi giống như quỷ vậy?

Nàng hai mắt đầm lệ lơ mờ, “Ta không cần người chữa bệnh, ta muốn về nhà.....” So với chuyện bị hấn khi dễ như vậy, nàng thà rằng về nhà chờ chết, cũng không muốn hằng ngày phải xem sắc mặt kẻ khác! Càng nghĩ tim càng đau, ôm ngực, nàng đau đến thở không nổi.

“Người làm sao lại thế này?” Hấn bắt lấy tay nàng, không phải bởi vì bị đánh đau, mà là nhìn thấy sắc mặt nàng đã bắt đầu chuyển sang xanh mét.

Không ngừng lắc đầu, nước mắt một hàng lại một hàng rơi xuống, “Ta chán ghét người..... Ta muốn về nhà..... Ta.....” Đau nhức đánh úp lại, Man Tiểu Tri thở hổn hển, nhưng không khí lại không vào được ngực của nàng.

Băng Nhược Húc biết tình huống không thích hợp, duỗi tay ra điểm huyệt ngũ của nàng, một tay ôm lấy nàng, tay kia không biết rút ngân châm ở đâu ra, đâm vào huyệt đạo trước ngực nàng, nhìn sắc mặt từ màu xanh dần dần chuyển thành màu trắng thông thường, mới cuối xuống bế nàng đi đến phòng của mình.

Hai nha hoàn người nhìn ta, ta nhìn lại người, đồng thời nhíu mày nói: “Chúng ta nhanh đi nói tin tức tốt này với phu nhân.” Không nghĩ tới thiếu gia cao ngạo như vậy, cứ nhiên lại coi trọng cô nương yếu đuối, thực ngạc nhiên.

“Đi thôi! Phu nhân đã chờ tin này thật lâu.....”

Hai nha hoàn vừa nói vừa đi đến một cái sân khác.

“Tiểu Húc, người như thế nào quen biết người ta a?” Phu nhân xinh đẹp, đôi mắt nhìn chăm chăm người nằm trên giường, dung mạo của bà cùng Băng Nhược Húc thập phần giống nhau, chỉ khác là không có một chút tà mị nào, bà đúng là mẫu thân của hấn.

Trong phòng bố trí tao nhã, hấn đang vội vàng cứu người trên giường, còn phải giải đáp thắc mắc của mẫu thân, “Em vợ của Ngũ ca.” Động thủ cởi áo khoác của Man Tiểu Tri, hấn nhắm huyệt vị chuẩn xác, rất nhanh hạ châm xuống ngực nàng.

“Con tại sao lại thoát quần áo người ta? Tiểu Húc a, như vậy không tốt nha.” Băng phu nhân lắc đầu nói, chẳng qua trên khuôn mặt xinh đẹp vẫn luôn vui vẻ tươi cười.

Băng Nhược Húc liếc mắt nhìn bà một cái, “Nếu người còn nhớ rõ con người là đại phu, vậy người nên biết ta đang chữa bệnh cho nàng ấy.” Tính tình của bà như thế nào, hắn không phải không hiểu.

Băng phu nhân cười gật đầu, “Nương đương nhiên nhớ rõ a, nhưng là con không chỉ nhanh chóng cứu người, còn nói đối với người ta không có một chút ý tứ.” Nhìn con đang chăm chú thật khác với cá tính ngày thường, lại đồng ý giúp người khác chữa bệnh, chắc chắn là có ẩn tình gì bên trong.

Hắn cười lạnh, “Nương suy nghĩ nhiều quá, nếu vợ vả muốn có cháu, kêu Nhược Ẩn sinh cho người chơi đùa, ta không có hứng thú.” Tay bắt mạch cho Man Tiểu Tri, chốc lát sau mới buông ra.

Giơ tay đánh hắn một cái, “Đứa nhỏ chết tiệt này! Nói chuyện với nương con như vậy? Cái gì vợ vả muốn? Con bây giờ đã bao nhiêu tuổi, không thành thân không phải khiến ta thất vọng hay sao?” Cho dù là bà có ý muốn đó nhưng cũng không cần nói ra như vậy! Thực không đáng yêu.

“Không làm thất vọng.” Lạnh lùng trả lời bà một câu, đi đến trước bàn cầm lấy văn phòng tứ bảo, rất nhanh viết xuống đơn thuốc.

Băng phu nhân tức giận trừng mắt nhìn bóng dáng hắn. Hừ! Miệng đều đều thì thầm, “Con lần này trở về tính ở bao lâu?”

Ai..... Nói đến cái này, bà thật không biết chính mình là tính số khổ hay là mệnh tốt? Con lớn nhất từ nhỏ đã bị bắt đi học y thuật, để lại đứa con thứ hai nhu thuận tiếp quản gia nghiệp, chẳng qua là rất ngoan ngoãn, một chút cũng đùa không vui, con lớn có vẻ đùa tốt hơn, ra khỏi cửa tựa như vứt bỏ, trở về tựa như nhặt được, thật là.

“Không ở hơn hai ngày.” Băng Nhược Húc cất bút, đem đơn thuốc giao cho nô bộc, mới đi trở lại bên giường, tính một chút thời gian, đem ngân châm theo trình tự rút ra.

“Cái gì? Còn mấy tháng là lễ mừng năm mới, con không muốn ở nhà đón lễ mừng năm mới?” Làm nương mất hứng.

Hắn không có trả lời của mẹ, chỉ lôi kéo bà cùng nhau đi đến trước giường, “Người nhìn xem nàng như thế nào?” Hắn tay chỉ vào người nằm ở trên giường.

Băng phu nhân liếc hắn một cái, lại đem tầm mắt quay lại người trên giường, “Nói thật, với con đúng là kém một chút, nhưng mà người ta cũng bộ dạng thanh thanh tú tú, không chê vào đâu, thân mình chỉ hơi gầy ốm, ăn nhiều một chút thì sẽ tốt hơn.” Bà cẩn thận đánh giá nói với con.

Băng Nhược Húc ngăn khoe miệng cười cười, “Nương, ta muốn người xem là sắc mặt của nàng.”

“Nha!” Bà bĩu môi. Cũng không nói rõ ràng! Lại đem ánh mắt nhìn lại mặt tiểu cô nương, “Hm..... Diện mạo thanh tú, sắc mặt hơi kém một chút, màu môi cũng có chút trắng, là bệnh gì a?”

“Bệnh tim.” Nói ra rất phức tạp nương cũng nghe không hiểu, hắn dùng từ đơn giản nhất sáng tỏ trả lời bà, tay mở rộng áo khoác Man Tiểu Tri đang mặc.

Băng phu nhân nghi hoặc quay đầu nhìn con, “Nha.” Cho dù không hiểu nhưng cũng muốn biết. “Chuyện đó và chuyện con không ở nhà đón lễ mừng năm mới có quan hệ sao?” Nàng sinh bệnh cùng chuyện này có liên quan gì?

Băng Nhược Húc dùng vẻ mặt “Người là ngu ngốc” nhìn mẫu thân, “Bệnh của nàng nếu không trị, quá mấy tháng sẽ không trị được nữa, thuốc chữa bệnh cho nàng đều ở Y Lư của con.” Hắn phát hiện tiện đường quay về ghé thăm mẫu thân này là một quyết định sai lầm.

Ý tứ là, con hiện tại muốn dẫn người trở về chữa bệnh, cho nên không rảnh ở nhà lễ mừng năm mới? Băng phu nhân nghĩ một chút, vỗ tay, kích động ngắt đầu muốn nói với con cái gì đó, hắn đã đi trước một bước mở miệng -

“Không cho phép.” Tiểu ngốc ghéech tại sao vẫn còn chưa tỉnh lại?

Băng phu nhân lẳng lẳng nhìn hắn, “Ta cái gì cũng đều chưa nói.” Con làm sao mà biết bà muốn theo hắn đi Y Lư?

Băng Nhược Húc cân nhắc trong chốc lát, ôm lấy Man Tiểu Tri còn đang mê man, “Không cho phép đến Y Lư.” Tình huống của nàng không thể đợi lâu, vẫn là nhanh chóng trở lại Tế Nam tốt hơn.

“Đợi chút, con muốn đi đâu?” Băng phu nhân vội vàng đi theo phía sau mông hấn.

“Về Tế Nam.”

2. Chương 2

Trải qua chuyện lần trước trên xe ngựa, không khí giữa hai người lúc đó lâm vào tình trạng căng thẳng.

Man Tiểu Tri đương nhiên là giận hành động của hấn làm ỉn nằm không trên xe ngựa hơn nửa tháng mới có thể ngồi xuống, mà Băng Nhược Húc cũng tức giận đầy mình.

Hấn rõ ràng có phân phó nha hoàn trong phủ ở xe ngựa chờ nhưng hấn không nhớ đã phân phó cho ai, một năm mới tuyển một lần gia nhân, làm sao nhớ rõ được nha đầu chết tiệt kia là ai, nói hai lần nhưng tiểu ngọc ngêch đánh chết cũng không tin còn muốn hấn tìm nhân chứng đến, tức giận hấn đến nghiến chặt răng.

Tức giận, hấn cũng có điểm chột dạ, không phủ nhận là hấn có suy nghĩ muốn chinh nàng, nhưng không dự đoán được làm nàng tức giận như vậy, bị bệnh suốt hơn nửa tháng, ngay cả ăn hộ tâm hoàn hấn làm cũng vô dụng. Hơn nửa tháng nay, tiểu ngọc ngêch luôn không nhìn mặt hấn.

Băng Nhược Húc bĩu môi. Không có sắc mặt tốt xem ai khó chịu hơn ai? Tiểu ngọc ngêch lần đầu tiên gặp mặt chính là dùng bộ dáng này đối với hấn, hấn cũng sẽ như vậy! Giống như đứa trẻ giận dỗi, hấn quay mặt nhìn cửa sổ.

Xe ngựa vẫn đang thông thả đi tới, nằm đã lâu, nàng nhịn không được, nhúc nhích người, toàn thân cứng ngắc, có chút khó chịu.

Hạ thể đột nhiên truyền đến chút đau đớn, Man Tiểu Tri nghiêng thân mình còn chút vô lực đến mã phu cách nhau một tấm ván gỗ, “Trần đại ca”

“Tiểu thư, có việc sao?” Mã phu hỏi lại.

“Trần đại ca, ngừng một chút được không? Ta muốn...” Sắc mặt ửng đỏ, không nói tiếp được ý tứ.

Mã phu cũng không nghe hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng, hơn nữa, xe ngựa đang chạy nên thanh âm phía sau tấm ván gỗ truyền đến cũng đứt quãng, “Tiểu thư! Như thế này đi ra thành trấn, có chuyện gì đến thành trấn nói sau được không?”

Man Tiểu Tri suy nghĩ chốc lát, “Được rồi.” Nàng chắc là còn có thể nhịn một chút nữa.

Đôi mắt đẹp trong xe ngựa chợt nhìn xuống, liếc mắt nhìn thấy người đang ngủ trên ghế ở cửa sổ bên trái.

Băng Nhược Húc nằm trên ghế cạnh cửa sổ từ từ nhắm mắt, hô hấp trầm ổn, dường như đã ngủ say, gió lạnh ngoài cửa sổ thổi vào người làm tóc dài của hấn bị thổi bay, quần áo cũng nhẹ lay động.

Khi hấn tỉnh, thái độ đều đặn phần bừa bãi, rất giống người đứng đầu thập đại ác nhân, lúc hấn ngủ tản ra tà khí, biểu tình cũng nhu hòa rất nhiều, thoát nhìn như vậy có điểm giống một đại nam hài, một chút tính trẻ con.

Man Tiểu Tri thở dài, đúng là vẫn không làm được một người tuyệt tình. Xem gió lạnh như vậy thổi vào, cho dù thân mình khỏe mạnh thế nào cũng sẽ đau đầu! Nhìn nhìn xung quanh, tìm được cái chăn của Băng Nhược Húc, nàng nhẹ nhàng đắp cho hấn, rồi lại xoay người đóng cửa sổ lại.

Thân mình suy yếu khẽ lung lay, nàng cố gắng cẩn thận không phát ra tiếng động nằm xuống, đôi mắt mệt mỏi nhắm lại, chốc lát chìm vào giấc ngủ.

Đợi cho nàng ngủ say, đôi mắt phượng của Băng Nhược Húc lập tức mở ra, khuôn mặt anh tuấn không có biểu tình gì, nhìn chằm trên người một hồi lâu mới chuyển ánh mắt sang Man Tiểu Tri đang ngủ kia.

Chút gió lạnh như vậy đối với hần mà nói hoàn toàn là không có gì ảnh hưởng, tiểu ngọc ngé không phải còn giận hần sau? Sao lại sợ hần cảm lạnh mà làm việc này? Quả nhiên là mềm lòng ngu ngốc!

Băng Nhược Húc lặng lẽ mỉm cười, ánh mắt luôn hàm chứa sự kiêu ngạo khinh bạc cũng để lộ ra một tia lo lắng, vỗ về cái chân trên người, thầm nghĩ: Đã bao lâu? Là một lần sợ hần lạnh, đắp chăn cho hần?

Từ nhỏ hần đã bị đưa trên núi, bị bệnh chính mình chữa, đói bụng chính mình nấu cơm ăn, sự phụ thuộc đối sẽ không hỗ trợ hần cái gì, càng đừng nói sợ hần lạnh, giúp hần đắp chăn.

Khi trưởng thành thì không cần phải nói, mọi người e ngại hần tình tình vừa tà vừa lạnh, ai dám vì hần chăm sóc?

Trong trí nhớ, chỉ có thật lâu thật lâu trước kia, khi hần còn rất nhỏ, mẹ ôn nhu vì hần đắp chăn, nhưng đó là chuyện rất lâu rồi.

Mảnh chăn truyền đến sự quan tâm, lo lắng, chậm rãi làm cho tứ chi hần nóng lên, trái tim lạnh như băng từ nhiều năm nay, tựa hồ ... cũng trở nên ấm áp.

Ánh mắt ban đầu nhìn Man Tiểu Tri lạnh như băng dần dần có chút bất đồng.

Qua gần nửa canh giờ thời gian, cuối cùng đi vào cửa thành nhỏ trấn, đây cũng là cái thành đầu tiên bọn họ dừng lại sau khi rời khỏi Trường An.

Nhỏ thành trấn mặc dù không phồn hoa, nhưng có cũng có khách sạn để dừng chân, đoàn người của Băng Nhược Húc vừa tiến vào, sau khi bọn họ đến, không biết vì sao tiểu khách sạn đột nhiên chật ních.

Lúc ăn bữa tối, Man Tiểu Tri không được tự nhiên giật giật thân mình, bưng lên bát đĩa rồi lại nhẹ nhàng đặt lại trên bàn, trong lòng thở dài. Loại tình huống này, nàng như thế nào nuốt trôi được chứ!

“Ăn đi.” Băng Nhược Húc nhíu mi. Bị bệnh hơn nửa tháng, vốn dĩ thân mình đã quá gầy yếu, trở nên càng thêm đơn bạc, phảng phất gió thổi qua sẽ có thể bay đi mất, không thừa dịp hiện tại ăn nhiều một chút như thế nào khỏe được?

Nàng cũng rất muốn ăn, chỉ là..... Nhìn quanh bốn phía, nhin không được hỏi: “Ta có thể mang đến trong phòng ăn được không?” Từ khi bọn họ tiến vào khách sạn, người ở bốn phía đều nhìn chằm chằm vào bọn họ, ánh mắt lóe sáng như hạt châu, theo dõi nhất cử nhất động, nàng cảm thấy thực không thoải mái, lại nhìn người bên cạnh, hần thật là có thể ăn mà nuốt trôi.

Băng Nhược Húc không trả lời, biết nàng [như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than] nguyên nhân là cái gì, đôi mắt nhíu lại, biểu tình có chút lạnh lùng ban đầu dần dần thay đổi, ánh mắt càng thấy lạnh như băng, khóe miệng hơi hơi nhếch lên vẽ tà mị, tản mát ra một loại tà mị cùng ngoan độc làm người ta run rẩy.

Những người đang nhìn bọn họ chằm chằm đều không khỏi tay chân bắt đầu phát run, sau đó không hẹn mà cùng thu về ánh mắt.

Man Tiểu Tri tự nhiên cũng cảm nhận được hần tản mát ra sát khí, nhin không được nuốt nước miếng, đột nhiên cảm thấy nàng thật may mắn, bởi vì hần chưa từng dùng sắc mặt này đối với nàng.

“Mau ăn đi.” Hần gấp cái chân gà to bỏ vào bát của nàng.

Chỉ ngây ngốc, nàng xem liếc mắt một cái hần, lại nhìn liếc mắt một cái chân gà, sau đó lại nhìn liếc mắt một cái hần, lại nhìn liếc mắt một cái chân gà, lặp lại vài thứ, sau đó lại nhìn hần rồi lại nhìn chân gà, cứ thế, hần, chân gà, hần, chân gà...

“Nhìn cái gì?” Băng Nhược Húc dùng ngữ khí hung ác hỏi.

Trong lòng nhảy dựng, Man Tiểu Tri thè lưỡi, cầm lấy chiếc đĩa ngoan ngoãn ăn. Nàng chính là thực kinh ngạc hành động của hần vừa rồi là quan tâm sao?

Sau khi ăn uống xong, lại uống một chén thuốc nước đắng đến không thể đắng hơn, công việc một ngày của nàng đã xong, thật sự quá mệt rồi, phải đi ngủ sớm.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, đột nhiên có tiếng truyền đến, làm nàng giật mình tỉnh lại, ngồi phắt dậy, thở gấp, đó là thanh âm gì?

Ping làm bâng!

“A!”

Bâng lang lang lang..... thanh âm âm ỹ liên tục không ngừng.

Là từ phòng bên cạnh truyền đến! Phòng cách vách là cửa..... Bạng Nhược Húc!

Nghĩ đến điều này, Man Tiểu Tri xóc chần bông lên, ngay cả giày thêu cũng không kịp mang vào liền vội vàng hướng phòng kế bên, nhưng mới mở cửa phòng, chợt nghe tiếng động lớn hơn, tiếp theo chỉ thấy một bóng đen đánh vỡ cửa phòng kia bay ra ngoài.

Bạng Nhược Húc đứng ở cánh cửa phòng mở rộng, tóc dài rối tung, trên người trung y cũng rộng mở một chút, lộ ra ngực bóng loáng rắn chắc, áo trắng bay bay, tóc dài bay bay, khuôn mặt lạnh như hàn băng ngàn vạn năm, nàng ngay cả không cần nghĩ cũng biết sự tình nghiêm trọng.

Trước cửa phòng lại tiến vài cái bóng đen, không sợ chết đánh về phía hần; Bạng Nhược Húc lạnh lùng cười, hoàn toàn là không đem những tên đó để vào mắt, cánh tay phát nhẹ, một trận sương trắng ở trong không khí tản ra, những bóng đen chỉ cách hần vài bước lần lượt ngã xuống.

Man Tiểu Tri trợn to mắt, lúc này mới thấy rõ ràng những bóng đen này là người mặc hắc y, sau khi ngã xuống, vũ khí trên tay cũng đều rơi xuống.

Bạng Nhược Húc hơi hơi mím môi, chính là ý cười, như thế nào cũng không đem vào mắt. “Đại gia ngủ hận nhất người đến phiền, các người đã không biết điều như vậy, ta sẽ đưa các người đoạn đường đi.” Dứt lời, cũng không thấy trên tay hần có động tác gì, nhưng hắc y nhân nằm ở bốn phía bắt đầu phát ra tiếng kêu thê lương.

“A!”

“A a a —” Hắc y nhân gất gao ôm đầu kêu lên, có tên bắt đầu đánh chính mình, đánh đến hộc máu đều còn không dừng lại.

Sắc mặt ban đầu của Man Tiểu Tri cũng đã có chút trắng nay càng tái nhợt, nàng chưa từng thấy qua hình ảnh đáng sợ như vậy, đôi mắt đẹp trợn tròn chậm rãi nhìn về phía bóng trắng đang đứng ở một bên.

Bạng Nhược Húc bước không tiếng động đi ra cửa, lúc này ánh trăng chiếu rọi lên người hần, đưa hần một thân áo trắng phủ một màu bạc, hai tròng mắt lạnh như băng đến cực điểm, không có nửa điểm thương hại, thậm chí bước qua những kẻ đau đớn đang nằm dưới đất, chậm rãi đi đến trước mặt nàng.

Đáy lòng thất lại, trong nháy mắt, Man Tiểu Tri cảm thấy mình giống như thấy được không phải là chuyện nhân gian, một gã ma quỷ..... Không mang theo chút tình cảm!

“Vào phòng đi!” Hần lạnh lùng phân phó.

“Phốc!” Có một hắc y nhân đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sau đó nằm ngửa trên mặt đất run rẩy.

“A!” Nàng rốt cuộc nhìn không được, “Người dừng tay!” Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng tận mắt thấy có người chết trước mặt, nàng không muốn nhìn thấy.

“Là bọn hần trêu chọc ta trước.” Bạng Nhược Húc ánh mắt lạnh lùng chống lại ánh mắt bối rối của nàng.

Man Tiểu Tri không ngừng lay tay, “Buông tha bọn họ đi, không cần tàn nhẫn như vậy.” Cho dù phải chết, cũng nên giao cho quan phủ quyết định, không cần hần phải ra tay giết người.

Hừ..... Bản tính lương thiện phải không? Vốn dĩ hần cũng không nghĩ bất kể nàng nói cái gì, theo tâm tính hần, những tên trước mắt là chết chắc rồi, nhưng nhìn thấy đáy mắt thương xót của nàng, một luồng lửa giận liền từ đáy lòng dâng lên, chính là luồng lửa giận này làm cho hần thay đổi chủ ý, hần muốn cho nàng nhìn thấy những người nàng muốn cứu này, sẽ làm ra chuyện gì!

Một tay kia phát qua, thay một làn khói phiêu tán ở trong không khí, trong chốc lát, những người đang đau khổ nằm trên mặt đất bỗng có chút khí lực, từ từ đứng lên.

“Các người đi nhanh đi.” Man Tiểu Tri khuyên bảo. Những người này hoàn toàn không phải là đối thủ của Băng Nhược Húc.

Ban đầu nghĩ đến những người này biết khó mà lui, không nghĩ tới ngay sau đó nàng đã bị người bắt lấy, một thanh chủy thủ lạnh lẽo liền để ở gáy nàng.

“Không nên cử động!” Kẻ bắt nàng hét lên.

Băng Nhược Húc đắc ý mỉm cười, “Người cho là bọn họ sẽ cảm kích người sao?”

Về mặt kinh ngạc hiện lên, chủy thủ đang kề trên cổ làm nàng không dễ dàng nhúc nhích.

“Người.....” Nàng không hy vọng xa vời bọn họ sẽ hồi báo ân cứu mạng của nàng, nhưng cũng không cần đối xử với nàng như vậy ?

“Câm miệng!”, Hắc y nhân dùng kiếm phát qua đầu nàng nhìn hấn, “Vương gia có lệnh, muốn người để mạng lại!” Những tên đã khôi phục sức lực vây quanh lấy hấn.

Man Tiểu Tri choáng váng, thiếu chút nữa là hôn mê bất tỉnh, cũng nhìn ra ánh mắt Băng Nhược Húc tràn đầy sát khí, lộ ra tia ngoan độc nồng đậm.

“Để mạng lại? Hừ, còn phải xem người có bản lĩnh hay không!” Hấn cười tà nịnh, trong chớp mắt làm cho những người bên cạnh bay ra ngoài.

Tên hắc y nhân đang bắt Man Tiểu Tri cả kinh, trong lòng sợ hãi ức chế, “Người không được đến đây! Lui ra phía sau! Lui ra phía sau!”. Hấn hét to, kéo nàng lui ra sau.

Băng Nhược Húc không để ý tới hấn, đôi mắt theo dõi Man Tiểu Tri trong tay hấn, giữa trán nổi lên một vết tơ máu đỏ sẫm.

“Muốn chết!” Đánh về phía cánh tay đang giữ lấy nàng.

“A a! A!” Vừa thấy hấn tiến đến, hắc y nhân sợ tới mức cầm lấy chủy thủ vung lên.

Băng Nhược Húc bắt lấy chủy thủ, một chưởng đánh về phía ngực hấn.

Ngay cả một tiếng kêu đau đều không có, hắc y nhân lập tức bị chấn nát tâm mạch, thân thể té trên mặt đất chết ngay.

Man Tiểu Tri té lăn trên đất, động dậy muốn đứng lên, thân thể bỗng nhiên bay lên không, nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Băng Nhược Húc, nghĩ cũng biết là hấn ôm lấy nàng.

“Thực xin lỗi.” Ở trong ngực hấn, nàng nhỏ giọng nói. Nếu nàng không làm gà mẹ, cũng sẽ không tự mình thêm một vết thương.

Hấn đem nàng trở về phòng, quăng lên giường rồi xoay người bước đi.

“Ui.....” Nước mắt ở trong mắt chảy xuống, nhìn hấn xoay người rời đi, trong lòng Man Tiểu Tri có chút khổ sở, ôm lấy đầu, dựa vào chút ánh sáng mỏng manh của ngọn nến, nhìn lòng bàn tay có một vết hồng, khịt khịt mũi, cảm thấy mình có chút đáng thương, nhưng cũng do nàng tự chuốc lấy.

Suy nghĩ muốn xử lý vết thương trên đầu, đang lúc bước chân xuống giường thì Băng Nhược Húc quay trở lại.

“Người muốn làm gì?” Hấn bình tĩnh nhìn nàng, ngữ khí không tốt.

“Ta muốn bôi thuốc”. Chẳng lẽ nàng còn muốn ra ngoài xem trên mặt đất đầy người chết sao.

Nói thật, nàng thật sự không có cách nào đồng tình với những người bên ngoài đó, chỉ có thể nói tự họ tìm đường chết, muốn chết còn muốn kéo thêm người, thật là tâm địa xấu xa.

Băng Nhược Húc cầm hòm thuốc đến bên giường, không chút ôn nhu vén tóc của nàng, Man Tiểu Tri đau đến phải hít sâu vào, chỉ thoáng chốc hấn đã đem vết thương của nàng xử lý tốt.

“Cám ơn” Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, trải qua sự kinh hách đó, nàng hơi mệt, khóe mắt hiện lên chút mệt mỏi, thấy áo của hần có dính máu, tưởng rằng bị máu của nàng dính phải nên không thềm để ý nằm xuống nghỉ ngơi.

“Lần sau đừng nên xen vào việc của người khác” Thanh âm trầm thấp của hần vang lên.

Híp nửa mắt, Man Tiểu Tri kéo chăn, “Ta biết rồi.” Lần sau nếu có người tìm hần trả thù, nàng sẽ không tham gia giúp vui, với bản lĩnh của hần, trả thù đều là ngu ngốc.

Trong chốc lát, nàng nghe tiếng hần rời đi, cánh cửa nhẹ nhàng khép lại, nằm trên giường, nàng vốn rất buồn ngủ nhưng trong đầu chợt hiện lên hình ảnh khi nãy.

Vết máu ở tay áo của hần, mới vừa rồi nàng nằm ở bên ngực của hần, vì sao bên kia cũng dính máu? Hần có đụng vào miệng vết thương của nàng sao?

Càng suy nghĩ, nàng càng tỉnh ngủ, đầu óc trở nên tỉnh táo, nàng chậm rãi xuống giường, cảm thấy có điểm không thích hợp.

Sẽ không phải là tên hắc y nhân kia làm hần bị thương chứ?

Càng nghĩ lòng càng bất an, nếu thật như vậy, không phải là tại nàng gà mẹ hại hần bị thương?

Như vậy không được, phải tận mắt nhìn một chút mới yên tâm. Man Tiểu Tri xốc chăn lên, mang hài tú hoa hướng phòng bên cạnh đi qua. Tiểu nhị của khách điểm đang thu thập cánh cửa bị hỏng, những hắc y nhân trên mặt đất cũng không thấy, nàng cũng không muốn hỏi nhiều.

Cửa phòng mở nên Băng Nhược Húc đương nhiên nhìn thấy nàng, “Người không ngủ lại đến đây làm chi?” Cái nữ nhân này! Thân mình kém như vậy, không lẽ không biết rằng ban đêm nhất định phải nghỉ ngơi sao?

“Ta đến xem người.” Có chút kiêng kỵ ngữ khí hung ác của hần, nhưng lương tâm nàng bất an, vẫn là đi vào phòng.

“Xem ta?” Hần nhại nàng.

Gật gật đầu, Man Tiểu Tri đi đến bên cạnh hần, mới vừa rồi nhìn cảnh này sắc mặt không tốt lắm, dù rằng bình thường mặt nàng cũng đã rất trắng.

“Người, người, người người người.....” Nàng trừng mắt cứng lưỡi nhìn hần, cầm tay hần giơ lên. Cổ tay áo vốn trắng nõn giờ máu nhiễm đỏ.“Trời ơi!”

Nàng nhẹ nhàng xốc tay áo của hần lên, quả nhiên tên cánh tay có vết thương, miệng vết thương máu vẫn chảy từng giọt.

“Người bị thương như thế tại sao cũng không lo a?” Nàng vừa vội vừa giận rống lên, hốc mắt không khỏi đỏ lên, nhìn xung quanh, nhìn đến cái hòm thuốc hần vừa quăng vào một góc, vội vàng lấy lại.“Vết thương này dùng thuốc nào?” Đều là nàng làm hại! Máu vẫn chảy, làm sao bây giờ?

Nàng vội vàng lục tung hòm thuốc, Băng Nhược Húc nhìn chằm chằm vào nàng, giống như người bị thương không phải là hần, một chút biểu tình đều không có.

“Băng Nhược Húc, là thuốc nào!” Man Tiểu Tri tức giận hét lên, bộ dáng hần như thế càng làm nàng áy náy.

Mặt không chút thay đổi nhìn nàng thật lâu, cho đến khi khóe mắt nàng nhắm lệ hần mới thay đổi sắc mặt, chỉ vào hòm thuốc một chai lục sắc.

Man Tiểu Tri dùng chậu đồng trong phòng nhúng khăn ướt lau vết thương cho hần, rồi mở cái chai lục sắc cẩn thận rắc thuốc bột lên miệng vết thương, trong chốc lát máu đã ngừng chảy.

Ánh nền chiếu rọi sắc mặt tái nhợt của nàng, cũng chiếu rọi ra sự lo lắng trong đáy mắt của nàng, con người đen của Băng Nhược Húc hiện lên một tia nóng, không phải vì vết thương.

“Người thực lo lắng?” Hần hỏi.

Đôi mắt đang ửng đỏ trừng hấn một chút, “Đương nhiên a, bị thương cũng không bôi thuốc, người rớt cuộc suy nghĩ cái gì? Cho dù giận ta, cũng không cần dùng thân mình của người để đổi a!” Trong đầu phát đau, cái đau này khác với cơn đau thường xuyên vì bệnh của nàng, làm nàng thực lo lắng.

“Vì sao phải lo lắng? Người không phải nói ta tàn nhẫn sao? Một người tàn nhẫn, người lo lắng cái gì?”

Đôi mắt đẹp của Man Tiểu Tri chậm rãi chống lại mắt phượng của hấn, xem ra hấn vẻ mặt băng lãnh nhưng ánh mắt vẫn cho thấy chút bất mãn. Người này.... Có ngây thơ như vậy sao? Bởi vì nàng nói hấn tàn nhẫn, hấn liền dỗi không thèm bôi thuốc, mặc kệ tay bị thương?

“Hừ!” Băng Nhược Húc quay mặt đi, không thèm nhìn nàng.

Nhẫn nại thở dài, nàng đã quên rằng người trước mắt này giống như một tiểu hài tử, vì một câu nói của nàng, hấn tuyệt đối có thể cùng nàng giận dỗi.

“Này..... Là loại người nào? Vì sao muốn giết người?” Nhịn không được đáy lòng nghi vấn, nàng mở miệng hỏi.

“Không liên quan đến người.” Băng Nhược Húc chính là không muốn thấy nàng.

Khẽ cắn môi. Quên đi! Nhất định là người này làm người quá thất bại, mới có thể bị đuổi giết! Nàng mới không lạ gì. Man Tiểu Tri lấy trong hòm thuốc ra miếng vải sạch sẽ, cẩn thận giúp hấn băng bó.

“Thực xin lỗi, người nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Vết thương này nhất định rất đau.

“Hừ!”

Man Tiểu Tri bĩu môi. Cho hấn chút nhượng bộ liền coi thường nàng, nàng cũng sẽ, hừ! Hừ hừ hừ hừ hừ! Dưới đáy lòng hừ đủ, mới đứng dậy trở về trong phòng.

Khóe mắt nhìn bóng dáng nàng rời đi, Băng Nhược Húc vỗ về cánh tay bị thương, khóe miệng có chút giống như gợn lên cười, đáy mắt cũng lóe ra ý cười, vì nàng không hờn giận tâm tình hiện tại tốt hơn nhiều.

Mặc kệ trong cảm nhận của Man Tiểu Tri suy nghĩ như thế nào về Y Lư. Nơi này tuyệt đối không giống như cái nàng đang biết trước đây.

Ban đầu nàng vừa nghe Y Lư, liền cảm thấy là sẽ ở trong núi, đầu cỏ tranh ốc, hoặc tốt một chút là nhà gỗ, nhưng mà cảnh sắc trước mắt hoàn toàn đánh vỡ ý nghĩ của nàng.

Trên cơ bản nàng tưởng tượng cũng không sai, lúc trước Băng Nhược Húc ở Y Lư thật đúng là cái nhà cỏ, chính là trong núi không có hổ, hầu tử liền xưng đại vương*, từ khi sư phụ hấn thấy trên núi nhàm chán bèn xuống núi dạo chơi, hấn lập tức ra tay thay đổi chỗ ở của mình.

(*Gần giống câu: Vắng chủ nhà gà mọc đuôi tôm.)

Căn nhà cỏ hoàn toàn bị phá hủy, thay vào đó là căn nhà to với những rường cột to lớn chạm trổ tinh xảo lịch sự tao nhã, một tòa lại một tòa trang viện vô cùng xinh đẹp, nghe nói tòa sơn trang Y Lư này không có người dám phản đối, cải thiện chỗ ăn chỗ ở. Băng Nhược Húc đương nhiên hoàn toàn phát huy bản tính lười cao ngạo cố chấp của hấn, tuyển một đám lớn hạ nhân vào trang hầu hạ đại gia như hấn, dù sao hấn chỉ cần tùy tiện xem bệnh cho bất kì phú thương nào liền cũng đủ nuôi đám hạ nhân này mười năm.

Mặc tơ lụa, ăn sơn trân hải vị, ở tráng lệ, thật sự là rất hưởng thụ a.

Trải qua gần một tháng lộ trình, nàng rốt cục cũng tới nơi của Băng Nhược Húc, nàng vẫn tưởng thấy Thái Sơn, kết quả không phải, là Thái sơn đối diện ngọn núi nhỏ, dưới hai ngọn núi vừa vặn cách một cái Thái Thành nhìn nhau.

Trong cảm nhận của nàng nhà gỗ biến thành một tòa sơn trang, ở giữa sườn núi, ước chừng chiếm nửa ngọn núi, cửa lớn treo một tấm biển—Y Lư sơn trang.

Man Tiểu Tri có chút không biết nói gì. Vì sao Y Lư lại thêm hai chữ sơn trang? Cũng chẳng cảm nhận được cái gì.

Nàng không biết, Băng Nhược Húc tuy rằng từ đầu tới cuối đem Y Lư đổi thành bộ dáng hần mong muốn nhưng sợ lão nhân về mắng hần, đành phải ý tứ đem Y Lư viết tại cửa lớn.

Xe ngựa một đường tiến vào sơn trang ở giữa sườn núi, sơn trang thập phần hùng vĩ, một vài chỗ là từ tảng đá mà xây thành. Bọn họ dừng trước hai hàng người đang đứng, tất cả đều là nô bộc của sơn trang.

Nhìn Man Tiểu Tri đang há hốc mồm đứng trước mặt, mọi người đều không giấu tò mò đánh giá cô nương mà chủ nhân mang về.

“Chủ nhân, trên đường vất vả.” Một gã trung niên nam tử chủ động tiến lên xoay người nói xong, thái độ thập phần cung kính.

“Vị này là tổng quản Y Lư, về sau có việc liền phân phó hần.” Băng Nhược Húc đơn giản giới thiệu cho nàng.

Man Tiểu Tri nhìn hần. Người này như thế nào như vậy, cũng không cùng nàng nói như thế nào xưng hô với người ta, chẳng lẽ nàng là kẻ tổng quản? Hình như là không tôn trọng người a.

Về tới chỗ của hần, hần thái độ càng kiêu ngạo, càng đáng ghét!

“Nhìn cái gì?” Băng Nhược Húc nhéo mũi nàng, nhìn ánh mắt của nàng không phải thực vừa lòng.

Nàng quay đi tránh tay hần, đối với tổng quản mỉm cười, “Ta gọi là Man Tiểu Tri, tổng quản bảo ta Tiểu Tri thì tốt rồi.” Nàng thân thiết nói.

Tổng quản nhìn về phía chủ nhân, xem chủ nhân cười, nhìn nữ nhân dám bắt lấy tay hần, nhưng đôi mắt cũng là lạnh như băng, trong lòng căng thẳng, vội vàng cúi đầu, “Tiểu thư đừng làm lão nô tổn thọ.”

Man Tiểu Tri nháy mắt mấy cái, quay đầu, tiểu mâu trừng trừng, “Người.....” Mới muốn mở miệng nói cái gì đó mà thôi, Băng Nhược Húc đã vươn một ngón tay đặt ở môi nàng.

“Tiểu ngọc nghịch, ngươi nên nghỉ ngơi.” Khoát tay, hần dẫn đầu đi vào trong phòng.

Tổng quản lập tức liếc mắt, mấy người rất nhanh đuổi kịp chủ nhân, vài nha hoàn xoay người đi phía sau Man Tiểu Tri, “Tiểu thư, lão nô mang ngài đến Hệ Vân Các nghỉ ngơi.”

Xem thái độ cùng vẻ mặt của chủ nhân đối với cô nương này cũng không giống trước kia, đem tiểu thư an bài ở bên cạnh chỗ của chủ nhân trú Phi Vân Các, bên cạnh Hệ Vân Các, hần là có vẻ thỏa đáng.

Đội trong chốc lát, tổng quản chỉ nhìn thấy thân ảnh chủ nhân càng chạy càng xa, cảm thấy được an bài là đúng rồi, nếu là chủ nhân không thích, khẳng định sẽ nói cái gì đó.

Khẽ thở dài, Man Tiểu Tri cảm giác ra những người này hình như rất sợ Băng Nhược Húc, không làm khó xử người khác, đành phải đuổi kịp bọn họ.

Ai..... Cái này thật là lên thuyền giặc, còn muốn chạy cũng không thể chạy rồi. Lắc đầu, nàng bắt đầu vì tương lai của mình mà lo lắng.

3. Chương 3

Cho dù tỷ tỷ gả cho tỷ phu có nhiều tiền, nàng cũng chưa bao giờ được hưởng thụ cảm giác hầu hạ như thế. Vẫn còn ở trên giường, thì trà đã dâng đến tay, cơm đến tận miệng, trên người mặc toàn tơ lụa thượng hạng, so với khi còn ở Thành Đô hưởng thụ tốt hơn rất nhiều

Mà nói là nàng đang chữa bệnh, nhưng là chỉ có mỗi ngày ba bữa uống thuốc mà thôi, chẳng qua thuốc mỗi một lần uống càng ngày càng khó nuốt hơn, hương vị cũng ngày càng khó chịu hơn, ngoài chuyện đó ra, còn lại sinh hoạt của nàng quả thực chính là đại tiểu thư.

Vốn dĩ nàng còn tưởng rằng khi tới nơi này chịu khổ, chịu đau! Không nghĩ tới Băng Nhược Húc thật ra vô cùng tốt với nàng, giống như từ lần trước khi nàng đến nhà hần do quá sợ hãi, thái độ hần đối với nàng còn có chút thay đổi, lúc trước vẫn luôn nói sẽ cho nàng biết tay, kết quả cũng không có gì.

Nhưng mà từ sau khi đi vào nơi này, nàng đều không gặp qua Băng Nhược Húc, trong lòng cảm giác có điểm..... Nói chung là cảm giác rất lạ, cứ nhiên cảm thấy thực không quen, có thể là lúc trước trên đường đi hai người mỗi ngày đều ở cùng một chỗ.

Nhàn rồi không có việc gì, nàng đến tìm tổng quản xin ít vải, định làm vài bộ quần áo để giết thời gian, lúc trước sinh bệnh nàng cơ hồ không thể làm chuyện gì, chuyện duy nhất nàng có thể làm được chính là cầm lấy kim may vá thêu thùa mà thôi, cũng vì như thế, nên nàng mới có tay nghề thêu thùa khéo léo.

Nhiều năm bị ốm đau tra tấn, Man Tiểu Tri đã biết cách che dấu hỉ nộ ái ố chính mình, nhưng hiện tại có lẽ là bị Băng Nhược Húc bốc đồng ảnh hưởng, hơn nữa ngày quá thoải mái tự do, không cần lúc nào cũng lo lắng người thân thấy nàng nước mắt rơi như mưa, nhờ thế mà áp lực trong lòng nàng cũng giảm bớt thật nhiều.

Nàng vốn là một cô nương thích cười và hoạt bát, chỉ là đều dấu đi, nay thoát khỏi tảng đá đè nặng trong lòng ngực bấy lâu nay, cá tính nguyên bản của nàng dần dần được bộc lộ ra.

Còn không biết nên may quần áo cho ai, cho nên nàng đành phải chia nhỏ sấp vải, định thêu thành khăn tay, trên mặt vải trắng nõn, nàng thêu cũng không phải là hoa cùng với bướm, mà là dùng chỉ tím thêu ra cây trúc, cảm giác thập phần thanh nhã, nhưng thêu đến một nửa nàng ngừng tay.

Khăn tay này nếu làm tặng cho cô nương gia, dường như không được hợp lắm, mình sao lại thêu những thứ như thế này? Nàng trong đầu buồn bực, chẳng lẽ thêu để dành tặng tổng quản? Ông ấy dám lấy sao?

Cửa phòng đang đóng chặt đột nhiên bị người ta đẩy ra, mới vừa rồi trong đầu nàng chỉ là một hình bóng mơ hồ thoáng qua, hiện tại xuất hiện ở trước mắt, còn dẫn theo một đám người tiến vào.

Băng Nhược Húc ngồi vào đối diện nàng, nhìn nàng, “Tiểu ngọc ghéch, lâu như vậy không gặp được ta, có phải đang nhớ ta hay không?”

Bận việc mấy ngày, hần cuối cùng cũng rảnh rỗi đến thu phục tiểu ngọc ghéch bị bệnh.

Man Tiểu Tri liếc trắng mắt, “Không có.” Không để ý tới đáy lòng kia khi nhìn đến hần cảm thấy vui sướng là ý tứ gì.

Nhún nhún vai, Băng Nhược Húc không phải thực để ý câu trả lời của nàng, nhìn gia nhân đem nước đổ vào bồn gỗ xong, sau đó lại đem một lọ lại một lọ thuốc màu xanh đổ vào bồn tắm.

Theo hần ánh mắt nhìn qua, mũi nàng ngửi được hương vị quái dị của thùng nước màu xanh này, mày nàng chậm rãi nhăn lại.

“Cái kia..... Không phải là để cho ta tắm chứ?” Tục ngữ nói bệnh lâu thành lương y, những lời này khi áp dụng trên người nàng cũng có thể nói là thật chính xác. Tắm nước thuốc, nàng đã tắm qua rất nhiều lần, nhưng nước thuốc hôi đến như vậy, vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

“Đúng.” Chờ thuốc thật sự hòa tan vào trong nước, nô bộc nhìn hai người thì lễ lui ra phía sau, Băng Nhược Húc mới đi đến bên cạnh thùng gỗ.

“Tiểu ngọc ghéch, cởi quần áo ra.”

“Cái gì?” Theo bản năng nắm chặt áo chính mình, nàng có điểm há hốc mồm.

“Cởi quần áo.” Hần cười lặp lại.

Nàng đứng lên thối lui vài bước, “Không được, cho dù muốn ta tắm nước thuốc, huynh cũng nên đi ra ngoài chứ?”

“Cởi quần áo ra —” Mắt phượng hẹp dài nhíu lại, âm cuối kéo dài nguy hiểm.

Man Tiểu Tri dùng sức lắc đầu, “Huynh đi ra ngoài.” Người này không lẽ thật sự muốn nhìn nàng tắm sao? Nhìn biểu tình của hần, cùng với tính cách của hần, phi thường có thể!

“Ta đi ra ngoài làm sao thấy được bệnh của ngươi, cởi quần áo nhanh chút!” Băng Nhược Húc tới gần nàng vài bước, hần xác thực ý định bất lương, chính là muốn trêu cợt nàng.

“Huynh gạt người, tắm nước thuốc có thể nhìn cái gì? Huynh đi ra ngoài!” Nàng lui vài bước, cảnh giác đi vòng quanh cái bàn.

Hắn thiếu chút nữa cười đi ra, ung dung nhìn nàng, giống như con mèo đang vờn đuổi chuột, đi theo nàng quanh bàn vài vòng, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của nàng liền cảm thấy thú vị, có ý xấu muốn tận mắt muốn nhìn một chút bộ dáng nàng thét chói tai.

Suy nghĩ liền làm, Băng Nhược Húc giơ tay bắt được người còn muốn chạy, đem nàng giơ lên giữa không trung, một tay không khách khí tháo đai lưng của nàng.

Man Tiểu Tri sợ hãi, “A – Buông! Buông –”

Nhẹ nhàng hai chân đá tới đá lui, hai cánh tay mảnh khảnh liều mạng vùng lên, thở dốc không thôi, ngực nàng lại lan tràn đau đớn quen thuộc, làm cho giấy dựa của nàng càng thấy vô lực.

“Buông.....” Chứng khí hư vô lực, thể lực không bằng người khác kết cục là giơ hai tay lên đầu hàng, chỉ có thể mở to hai mắt, tức giận trừng nhìn mắt hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn hé ra hơi hơi trắng bệch.

“Vào đó đi.” Băng Nhược Húc nhẹ buông tay.

Phanh! Bọt nước màu xanh văng lên, bắn tung tóe đầy đất ướt đầm.

“Khụ khụ!” Không hề báo động trước bị bỏ lại, nước thuốc tràn vào trong mũi và miệng của Man Tiểu Tri, chu cái miệng nhỏ, phun ra nước chua xót đầy miệng.

Hắn cười không thể ngừng được. Đùa rất vui, tiểu ngốc nghếch này thật thú vị! “Ha ha ha.....” Nhịn không được giơ tay nắm bắt hai gò má của nàng.

Man Tiểu Tri tự nhận đánh không lại hắn, đành phải há mồm cắn ngón tay của hắn đang đặt trên cạnh bồn gỗ, dùng sức cắn, cố gắng cắn, miệng cắn có chút mùi máu tươi toát ra, một đôi mắt vẫn là tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Băng Nhược Húc để mặc nàng cắn, một đôi mắt phượng mang theo ý cười như cũ, cũng không để ý đến ngón tay của mình đang rướm máu, “Tiểu ngốc nghếch, người thật rất thú vị.” Mấy năm nay đi du ngoạn giang hồ, rất khó có thể nhìn thấy được một người như vậy, thật muốn mỗi ngày nhìn đến nàng a.....

Mặt nàng đen một nửa, nhả miệng ra. Hắn rốt cuộc có phải có bệnh hay không? Bị cắn còn cười đến vui vẻ như vậy? Không để ý tới hắn, ngoan ngoan ở trong bồn gỗ chuyên tâm ngâm nước thuốc. Dù sao đã bị bỏ vào đây, cũng không giấy dựa hay phản kháng được, nhưng mà....

Cúi đầu nhìn y phục màu trắng trên người chính mình, đã dần dần chuyển sang màu xanh, xem ra bộ quần áo này bị hủy rồi.

“.....” Cũng không biết tại sao, thân mình mềm nhũn không có sức lực.

Chậm rãi đưa ngón tay vào miệng mút sạch sẽ, đầu lưỡi lướt qua môi, Băng Nhược Húc mỉm cười. Dem biểu tình bất đắc dĩ của nàng thu vào đáy mắt, trong đầu có chút nhớ nhung dần dần thành hình, ha ha!

Hắn tươi cười tà mị, làm cho Man Tiểu Tri nhìn nhịn không được lạnh run, rung mình một cái, “Huynh không cần cười.” Thực không hiểu cá tính quái dị của hắn từ đâu mà có? Rõ ràng người một nhà của tỷ phu đều thật sự bình thường, tại sao lại có một quái thai như hắn?

“Tiểu ngốc nghếch, người có biết muốn ta chữa bệnh bình thường đều phải có rất nhiều điều kiện đi?” Nếu đem nàng cột vào bên người, mỗi ngày sẽ làm chính mình thật vui vẻ, vui thật sự nha.

Man Tiểu Tri không đồng ý, Ta nhớ không lầm thì, huynh từ lúc hơn một tháng trước, đã đáp ứng tỷ của ta sẽ chữa khỏi ta, hơn nữa huynh đã thua.” Cảnh giác nhìn về phía hắn, không có việc gì lại tự dưng đề cập đến việc này. Nhất định không có chuyện gì tốt đâu.

Nhắc tới tỷ tỷ nàng, nụ cười trên mặt Băng Nhược Húc bỗng chốc đóng thành băng sương lạnh lẽo, “Người thực cho ta không biết nàng ta động tay chân vào đó sao?”

Hừ, lần trước hắn bị qua mặt như thế, nếu không phải không muốn làm cho Ngũ ca trở mặt, hắn cũng không ôm nỗi ầm ức như thế này.

Vốn dĩ hần cùng tỷ tỷ của Man Tiểu Tri – Man Tiểu Nhu chơi một ván bài rất đơn giản, chỉ cần nàng trong một đêm có thể lấy ra ba vạn lượng. Nhưng dựa vào gia cảnh Man gia vốn khó khăn. Hần chắc chắn nàng không thể kiếm đâu ra số tiền này.

Kết quả Man Tiểu Nhu chơi xấu sau lưng hần, chính là nàng cùng trượng phu chơi xúc xắc một ván, tiền đặt cược không nhiều không ít đúng là ba vạn lượng, hần cũng không phải ngu ngốc, ban đầu nghĩ đến nàng sẽ động thủ ở trong xúc xắc, không nghĩ tới hần đem xúc xắc đánh vỡ thành hai nửa cũng không có gì lạ, hần nghĩ nàng sẽ dựa vào sự may rủi để kiếm vận may.

Xúc xắc kia bị đánh vỡ, hạ nhân bên ngoài lại cầm một viên tiền vào, hần nhất thời không chú ý, khiến cho Man Tiểu Nhu qua mặt hần!

Băng Nhược Húc dưới đáy lòng hừ lạnh. Nếu không sợ cùng Ngũ ca và toàn gia nháo động một phen, hần cũng sẽ không im lặng chịu thiệt thòi như thế, từ lúc đánh cuộc xong, bước ra khỏi không được vài bước, hần đã biết bị lừa, món nợ này, hần ghi tạc trong lòng, nếu có cơ hội gặp lại phụ nữ Man Tiểu Nhu kia, hần sẽ không buông tha cho nàng ta đâu.

Chỉ biết, Man Tiểu Tri bĩu môi, đem thân mình vùi vào mặt nước, nước thuốc màu xanh này, tuy rằng hương vị có chút quái dị, nhưng là không biết có phải được tính phát huy hay không, cảm thấy toàn bộ thân mình đều nhẹ nhàng đứng lên, ngực ban nãy có chút cảm giác đau nhói, cũng đã biến mất. Hoàn toàn không có một chút sức lực nào.

“Huynh nói chuyện này làm gì?”

Nhìn nàng một cái, Băng Nhược Húc tựa người vào bên thùng gỗ, cánh tay chống lên thành thùng chồm người tới. “Nếu đã đáp ứng Ngũ ca, ta sẽ chữa khỏi cho ngươi, nhưng Y Lư không thu người rảnh rỗi.” Hần nghĩ ra được một ý kiến hay.

“Huynh nói đi.” Đã biết là không có chuyện tốt.

Thực vừa lòng phản ứng của nàng, hần giơ tay khoát khoát nước thuốc màu xanh trong thùng, về mặt lưỡi biếng nói: “Như vậy đi, vì thấy ngươi dù sao cũng là thân thích, nên sẽ để ngươi làm tỳ nữ bên cạnh ta.”

Ngũ quan thanh tú của Man Tiểu Tri nhất thời mặt nhẵn thành một khối,

“Có thể đổi sang làm chuyện khác không?” Muốn nàng hầu hạ hần? Chỉ sợ mình không phải bệnh chết, mà là rõ ràng bị hần chọc tức chết.

Băng Nhược Húc biến sắc, lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng, “Không thể!” Hừ nhẹ một tiếng, đứng dậy từ trong lòng lấy ra một viên viên thuốc, “Há mồm.” Tiểu ngọc ghéech chết tiệt này, bao nhiêu người muốn cũng chưa cơ hội, để cho nàng theo bên người hầu hạ là phúc mấy kiếp của nàng, còn làm bộ làm tịch!

Hoàn toàn không thể hiểu nổi nhìn hần, “Tại sao?” Thái độ tuyệt không cung kính hỏi.

Tiểu ngọc ghéech này thật sự không đem hần đặt đáy vào mắt! Hần nắm mặt của nàng, đem viên thuốc nhét vào miệng nàng.

“Nuốt vào! Không cho phép nhổ ra.” Thật sự là ngọc ghéech vô cùng mà, hần từ nhỏ đã ăn qua rất nhiều loại dược liệu kì lạ, máu chảy trên người hần có thể nói là kì được nhưng cũng là kì độc, không cho nàng uống viên thuốc kia vào, không đến một khắc nàng chắc chắn sẽ thất khống* đổ máu mà chết.

(Thất khống: Hai mắt, hai tai, hai mũi và miệng.)

Hai mắt hàm chứa nước mắt, Man Tiểu Tri bị bóp miệng, đành phải phân hận nuốt vào, quả nhiên, lại là một viên thuốc đắng đến mức nàng muốn ói ra, “Đây là thuốc gì?” Chẳng những vừa đắng vừa khó uống, còn có một cổ mùi, ản.....

“Nhớ rõ ngày mai bắt đầu hầu hạ ta.” Băng Nhược Húc không trả lời vấn đề của nàng, nói xong điều hần muốn nói, xoay người rời đi.

Trước khi đi nhìn thấy khăn tay Man Tiểu Tri đặt lên bàn, “Rất khác biệt đây.” Phía trên thêu nhành trúc màu tím cũng không tệ lắm.

“Đưa ta! Cái kia là ta muốn tặng cho.....” Lời nói ghen ở trong cổ họng, muốn đưa ai nàg cũng không biết.

“Cho ta, ta nhận.” Bắg Nhực Húc giúp nàg đem lời cuối cùng hoàn thành nốt, cười tùm tùm đưa khăn tay của nàg nhét vào trong lòng.

Gã dã man! Cũng không biết là lời nói của hắ nói làm cho người ta tức giận, hay là bởi vì nhìn thấy hắ nhận lấy khăn tay mà đáy lòng vui vẻ, hai gò má nàg đỏ lên.

“Ta lại chưa nói đưa cho huynh nha.” Nàg nho nhỏ giọng nói xong, không dám ngược mắt lên nhìn thẳng vào hắ.

Bắg Nhực Húc mới không để ý tới nàg nói cái gì, thấy thích mắt thì lấy thôi, “Ta tự lấy, ngày mai nhớ rõ đến Phi Văn Các đến hầu hạ ta ăn sáng.” Khoát tay, hắ đẩy ra cánh cửa tự đi ra ngoài.

Trùng mắt nhìn bóng dáng hắ rời đi, Man Tiểu Tri tức giận đến răng lại ngứa. Sớm biết như thế mới vừa rồi nên cắn hắ thêm mấy cái nữa, hừ!

Nàg cố ý xem nhẹ tia vui sướng trong ngực mình vì hắ nhận lấy khăn tay, tức giận nhìn cánh cửa đã đóng chặt, chỉ là khoe miệng..... Không tự chủ được ẩ ẩ một chút ý cười thẹn thùng.

Bắt đầu từ ngày hôm sau, Man Tiểu Tri trở thành nô tỳ bên người Bắg Nhực Húc, chuyên hầu hạ một mình hắ.

Nói là nô tỳ, kỳ thật cũng không phải làm chuyện gì, thức ăn sáng không cần phải nấu, nàg chỉ cần phụ trách đem thức ăn nữ đầu bếp nấu mang đến phòng cho hắ, sau đó đứng ở một bên nhìn hắ ăn là tốt rồi.

Man Tiểu Tri nhìn hắ ăn cái gì, càng xem mặt mày nhăn càng chặt. Sáng sớm đã có mười món thức ăn và một món cháo thanh đạm, thanh cháo này hắ còn được hai hớp, mà thức ăn trên bàn, mỗi một món hắ chỉ gắp một miếng lại hạ chiếc đũa, sau đó đại gia hắ kéo lấy cái khăn trắng miệng, “Tất cả lui xuống đi.”

“Đợi chút, những thức ăn này, tất cả huynh đều không thích ăn?” Tại sao lại có người kén ăn đến như vậy? Như vậy lãng phí đồ ăn, cũng không sợ trời trách phạt sao?

Bắg Nhực Húc liếc mắt nhìn nàg, biểu tình trên mặt hắ quá mức rõ ràng, đối hắ hành động thực không cho là đúng, “Không phải không thích.” Hắ nhún nhún vai.

“Thế tại sao mỗi món huynh đều chỉ ăn một miếng? Đây chính là người ta nấu nướng cực khổ lắm!” Nàg thực vì đầu bếp nữ cảm thấy không đáng giá.

“Người đói bụng thì người cứ ăn?” Mặc kệ tâm tính nàg đang lảm nhảm nhằm chán, bỏ lại khăn lau miệng, hắ đứng dậy đi đến phía sau bình phong đi thay quần áo.

Cái gì đói bụng nàg ăn? Cái này không phải trọng điểm? Man Tiểu Tri đi theo phía sau hắ, nhìn thấy áo khoác treo trên bức bình phong, theo bản năng mang đến mà tay run run, mở ra chờ Bắg Nhực Húc đến mặc.

“Huynh chỉ ăn một chút như vậy đủ sao?” Cho dù nàg bệnh nghiêm trọng như thế nào, cũng không giống như hắ vậy, thân thể chịu được sao?

Bắg Nhực Húc thực tự nhiên mặc vào áo khoác nàg đã mở ra sẵn.”Ừm.” Động tác này của nàg làm thực thành thực, là vì người nam nhân nào làm qua như vậy?

Mắt phượng xinh đẹp nhú lại, bởi vì ý tưởng trong đầu mà cảm thấy tức giận, hắ bắt lấy tay nàg.

“Người thực có thói quen giúp nam nhân mặc quần áo?” Ngừ khí mềm nhẹ mà nguy hiểm.

“Um..... Đúng vậy.” Man Tiểu Tri cúi đầu nói, mới trước đây trong nhà hoàn cảnh rất kém cỏi, cha cùng nương thường xuyên vội vàng lo việc buôn bán kiếm tiền, tỷ tỷ cũng ra bên ngoài giúp đỡ, mà nàg sinh bệnh đành phải hỗ trợ chăm sóc Tiểu Bác, khi đó Tiểu Bác mặc quần áo đều là nàg giúp hắ.

“Là ai?” Trong đôi mắt đen có một ngọn cuồng phong dần dần dâng lên, một tay kia nắm chặt thành quyền, giờ khắc này, hắ có dự vọng muốn giết người.

Man Tiểu Tri hoàn toàn không phát hiện sự biến hóa lạ lùng của hắn, đôi tay còn giúp hắn sửa sửa cổ áo, chờ hết thấy đều làm tốt mới ngược mắt lên nhìn về phía hắn, đối với sắc mặt âm trầm của hắn cảm thấy nghi hoặc, “Huynh làm sao vậy?” Nàng không đặc tội hắn chứ?

“Ta hỏi ngươi là ai?” Băng Nhược Húc sắc mặt càng nhìn càng đáng sợ.

“Cái gì là ai?” Người này thói quen thực kém! Nàng nhìn trên sàn nhà bên kia, đem áo khoác hắn quăng bừa bãi, bước đến nhặt lên.

“Ta hỏi ngươi giúp ai mặc qua quần áo?” Hắn quả thực hét to để hỏi

“Đệ đệ a! Huynh không phải cũng gặp qua hắn?” Man Tiểu Tri ôm lỗ tai, trừng mắt hắn liếc mắt một cái, thực không thể hiểu nổi lại phát điên cái gì a?

Đáp án này làm cho Băng Nhược Húc đang giận dữ chợt sững sốt, đôi mắt chớp chớp, nhìn tiểu nữ nhân ở trước mắt bận rộn đi tới đi lui, vốn dĩ nổi lên cuồng bạo, nháy mắt bị lời của nàng làm tan biến không thấy bóng dáng, hiện tại hắn không biết nên tức giận hay nên cười.

Man Tiểu Tri ở trong phòng hắn đánh giá chung quanh, càng nhìn đôi mi thanh tú cau lại càng chặt, tại sao Băng Nhược Húc bề ngoài thoát nhìn sạch sẽ, trong phòng lại loạn xạ như thế?

Mới vừa rồi khi nàng đem đồ ăn sáng tiến vào, liền đứng ở một bên nhìn hắn làm đại gia đùa giỡn, hiện tại mới cẩn thận nhìn tình hình trong phòng, trên phòng, mỗi một bước đi đều thấy áo khoác vung vãi, một vài bức tranh nằm rải rác trên mặt đất, còn có một ít được thảo, cũng là đồng nằm một mảng, tây nằm một mớ.

“Ta hỏi ngươi là nam nhân, ngươi theo ta nói là đệ ngươi?” Băng Nhược Húc có điểm buồn bực. Nếu không phải tại nàng nói không rõ ràng, hắn làm sao có thể hiểu lầm!

Quay đầu liếc trắng mắt, “Huynh vừa không phải hỏi ta có thói quen giúp nam nhân mặc quần áo sao? Tiểu Bắc đã mười lăm tuổi, đương nhiên được cho nam nhân a!”

Nàng nói thì thấy đương nhiên, nhưng là.....

Băng Nhược Húc sắc mặt lại nghiêm trọng, bày ra sắc mặt u ám lạnh lẽo, trong lòng chính là thật sự bực mình. “Hắn đã lớn như vậy, ngươi còn giúp hắn mặc quần áo?” Nam nữ thụ thụ bất thân, tiểu ngốc nghếch ngu ngốc này là bệnh lâu không biết sao?

Đồng thu Tây nhật, Man Tiểu Tri không kiên nhẫn dừng lại cước bộ, bình tĩnh nhìn hắn, “Huynh là ngu ngốc sao? Tiểu Bắc lớn như vậy, ta làm sao có thể giúp hắn mặc quần áo?” Khắp phòng bừa bộn như vậy dọn dẹp mãi không xong, hắn vẫn đứng đó nói đùa mãi.

“Nhưng là ngươi –” Băng Nhược Húc còn muốn nói cái gì đó, nàng giành trước một bước cắt ngang lời nói của hắn.

“Nhưng cái gì? Trước đây Tiểu Bắc đều là ta chăm sóc, ta đương nhiên thường giúp hắn mặc quần áo a!”

Thì ra là ý tứ này. Hắn gật gật đầu, bất mãn ở đáy lòng cuối cùng tản ra một chút, “Ngươi đang làm gì?” Vậy là tốt rồi, hắn còn tưởng rằng nàng đến bây giờ còn giúp Man Tiểu Bắc mặc quần áo.

“Giúp huynh thu dọn phòng, không có người giúp huynh sao?” Man Tiểu Tri cảm thấy thật sự kỳ quái. Sơn trang này có nhiều gia nhân đến thế, tại sao không có người giúp chủ nhân sửa sang lại phòng?

Bĩu môi, “Ta không thích.” Phòng hắn luôn luôn chỉ có một mình hắn ra vào.

Quái nhân..... Không để ý tới hắn, Man Tiểu Tri nhìn không được bắt đầu động thủ dọn dẹp rác trong phòng hắn, chỉ cần nàng cảm thấy thứ không cần thiết gì đó, toàn bộ thu dọn sang một bên chuẩn bị vứt bỏ.

“Dừng dọn nữa, đi thôi.” Băng Nhược Húc nhìn xem sắc trời, vẻ mặt phiền chán.

“Đi đâu?” Nàng dừng tay, thở hổn hển, tuy rằng bệnh của nàng giống như không chế được, hơn nữa qua vài ngày sống thoải mái, thân thể so với lúc trước tốt hơn rất nhiều, nhưng vẫn là không thể quá mức mệt nhọc.

“Cho người nhìn xem thế gian này có bao nhiêu tốt đẹp.” Bằng Nhựt Húc cười, kéo tay nàng liền đi ra ngoài.

Man Tiểu Tri lẳng lẳng để cho hắn kéo đi, trong lòng buồn bực. Thế gian có bao nhiêu tốt đẹp? Nghi hoặc theo dõi phía sau lưng hắn, không phải nàng muốn nói gì, mà là người này bản tính vừa quái dị lại vừa hung ác, những lời hắn vừa mới nói, mười phần có chín cũng là nói mát đi.

Cửa lớn của sơn trang, sáng sớm đã có rất nhiều người đến xếp hàng, người đầu tiên là một tiểu cô nương giúp đỡ một ông lão, trên mặt tiểu cô nương hé ra vui mừng tươi cười.

“Ngoại công, ông nhẫn nại một chút nữa, chờ cửa mở, chúng ta có thể cầu thần y chữa khỏi bệnh của ông.” Tiểu cô nương đối với ông lão bên cạnh nhẹ giọng nói.

Lão nhân gật gật đầu

Đứng ở phía sau tiểu cô nương là vài người dáng vẻ khổ sở như nàng hôm trước, đoàn người đều giống nhau, trắng đêm xếp hàng ở trước cửa sơn trang, vì cầu thần y chữa bệnh.

Cách đó không xa trên cây đại thụ, Man Tiểu Tri bị người ta ôm lấy bay lên đó, không quen lắm cứ nhích tới nhích lui.

“Người không sợ ngã xuống sao, cứ tiếp tục động đây mãi thì cũng không sao, có cần ta giúp người một phen không?” Người đang ôm trong lòng cứ xoay tới xoay lui, xoay đến mức khuôn mặt anh tuấn của Bằng Nhựt Húc nhăn nhó lại, lạnh buốt ở nàng bên tai nói nhỏ.

“.....” Man Tiểu Tri thực thức thời lập tức đình chỉ động tác, bên dưới thắt lưng của nàng, xuyên thấu qua lớp quần áo, truyền đến nhiệt độ cơ thể cứng nóng của hắn, nóng đến mức hai gò má của nàng cũng nhiễm đỏ ửng.

“Đây là có chuyện gì?” Nàng chìa chìa vào những người đang ở cửa, cẩn thận quên đi chuyện vừa rồi, có một đám nhân mã, nhìn qua như là tìm đến hắn chữa bệnh.

Bằng Nhựt Húc lơ đãng thoáng nhìn nét đỏ ửng trên mặt nàng, không tự giác cười, rồi sau đó nhướng mi, vỗ về vai nàng, “Lão nhân không có việc gì, đi tìm chuyện phiền toái cho ta bận rộn.” Tại sao nhìn gần tiểu ngọc ngêch, cư nhiên cảm thấy mặt nàng hồng bộ dáng rất đáng yêu?

“Lão nhân?”

“Lúc trước lão nhân đem ta bắt tới nơi này.” Hắn giải thích cho nàng.

Man Tiểu Tri bừng tỉnh đại ngộ nhẹ gật đầu, “Nha, sư phụ người a!” Sư phụ thì gọi sư phụ, kêu lão nhân, thật sự là không lễ phép.

Bằng Nhựt Húc ánh mắt từ trên mặt nàng dời đi, phóng tới đám người cách đó không xa, “Ta xem bệnh thực tùy vào hứng thú, lão nhân sợ ta nhàm chán, thàng trước hạ một quy định, chỉ cần người nào cầm lệnh bài của lão đến đây xin chữa bệnh, ta cũng không có thể cự tuyệt.” Hừ, lão nhân ngay cả già cũng không an phận, dám tìm phiền toái đến cho hắn.

Còn cố ý phao tin khắp giang hồ, khắp nơi nói ọi người biết hắn đang ở đâu, ý định muốn ồn ào dư luận xôn xao, chuyện này là sau khi hắn trở lại Y Lư, nghe tổng quản nói mới biết được, chỉ có thể nói lão nhân sống được rất nhàn.

Cầm lệnh bài đến cửa đã bận rộn, còn nghe lời đồn thổi nơi ở của hắn, người tìm đến cửa thật sự náo nhiệt không thiếu a.

Kinh ngạc nhìn hắn, Man Tiểu Tri vẽ mặt rất kinh ngạc.

Mây kiếm giương lên, “Như thế nào?” Tiểu ngọc ngêch biểu tình thật đúng là hay thay đổi. “Không nghĩ tới huynh lại tôn sư trọng đạo như vậy a, Vốn dĩ ta còn nghĩ đến huynh gọi người sư phụ lão nhân, là thực chán ghét ông ấy, không nghĩ tới lời ông ấy nói huynh lại nghe.” Nhìn không ra được hắn là người như thế.

Trên thực tế, nàng không nhìn ra được là bình thường, bởi vì Bằng Nhựt Húc hoàn toàn không phải như là nàng suy nghĩ như vậy, hắn vâng lời sư phụ đơn giản là vì năm đó có cùng sư phụ ba lần vỗ tay hoan

ngheh thề, mỗi lần ông ấy dạy một tuyệt chiêu y thuật bí truyền, thì sẽ đáp ứng ông ấy ba chuyện, bất luận là chuyện gì đều có thể.

Bĩu môi, nhìn thấy trong đôi mắt trong trẻo của nàng có ý kính nể, cảm giác này cũng thật dễ chịu a! Bằng Nhược Húc không muốn giải thích. Khiến cho tiểu ngọc ngé nghé như vậy cũng tốt, để tránh nàng luôn hé ra bộ mặt khinh thường hần.

Nhìn mặt hần gần như vậy, Man Tiểu Tri phát hiện, bộ dạng hần thật sự thực..... Hoa đào, bất luận là cười hoặc không cười, mắt phượng đều lộ ra tà khí nhẹ nhẹ, làm cho người ta có loại sợ hãi nhưng lại nhìn không được dục vọng muốn nhìn, hơn nữa làn da bóng loáng, nhìn qua giống như sờ thật thoải mái a—

Bàn tay nhỏ bé mềm mại mang theo cảm giác mát lạnh không tự giác xoa mặt hần, Bằng Nhược Húc hơi hơi chấn động, cúi đầu nhìn nàng; Hai người nhìn thẳng vào nhau bất động, trong nháy mắt này, tâm lý Man Tiểu Tri cảm thấy có gì đó dâng lên, cảm giác băng khuâng khó tả.

Đôi mắt đẹp của hần càng lúc càng đến gần nàng cảm giác gần gũi nàng có thể thấy hình bóng phản chiếu của nàng trong đôi mắt phượng xinh đẹp của hần, đôi lông mi cong vút và dài lướt nhẹ qua mặt của nàng, trên môi nàng cũng có cảm giác ẩm áp.

“A – Các người đang làm gì?” Tiếng thét chói tai cắt ngang khoảng không gian ái muội của hai người.

Man Tiểu Tri chấn động, vội vàng quay mặt đi, hai tay ôm môi, hai má nóng phừng phừng, mới vừa rồi là đã xảy ra chuyện gì?

Hần..... Có phải có hôn nàng hay không? Có sao? Có sao?

Bị nhiễu loạn Bằng Nhược Húc không giống nàng vẻ mặt kinh hoảng, ngược lại có chút bức tức nhìn những người đang la hét, phá đi chuyện tốt của hần, liếm liếm môi, trên môi của hần còn vương lại hương vị thuốc của nàng thường hay uống.

Tiếng kêu kia càng ngày càng thê lương, ngay cả Man Tiểu Tri vẫn còn đang cảm xúc ngượng ngùng đều bị dọa đến, bất chấp mặt đỏ tim đập, tầm mắt dời về phía cửa lớn.

Trên đỉnh đầu cổ kiệu trang sức kim quang lờ lờ, xung quanh có vài tên to con vạm vỡ, đang đem những người đang xếp hàng ở đầu hàng đe dọa đuổi đi.

Phát ra tiếng kêu đúng là tiểu cô nương vừa rồi đứng ở đầu, nàng khóc kêu không muốn bị lôi đi, “Các người làm sao có thể như vậy? Chúng ta đến trước! Chúng ta đến trước!” Vội vã túm chặt lấy một góc cổ kiệu không buông tay.

“Làm càn! Dám đối với quận chúa chúng ta vô lễ, muốn chết sao?” Nam tử đứng bên cạnh kiệu rút ra đại đao bên hông, đi từng bước tiến lên.

Tiểu cô nương hoảng sợ buông tay ra, lập tức hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn vừa khóc thầm, “Quận chúa? Van cầu lòng từ bi của ngài, chúng tôi đến trước.....” Ngoại công bệnh nếu nếu không trị, ngoại công sẽ..... Không được! Không thể như vậy!

“Đuổi đi.” Thanh âm nũng nịu từ trong kiệu truyền ra đến.

“Dạ!” Bốn phía đại hán giữ kiệu vuốt cằm, động tác thô bạo đánh đuổi toàn bộ mọi người, ngay cả tiểu cô nương không muốn rời đi, cũng bị ngoại công của nàng kéo đi.

Nhìn một màn này, Man Tiểu Tri khẽ thở dài, “Người có quyền thế tựa hồ đều là như thế.” Tuy rằng không lệnh bài người này nhất định không trị bệnh, chuyện bọn họ bị đuổi đi cũng chỉ là sớm muộn thôi, nhưng một màn trước mắt này, coi như làm cho nàng đáy lòng không thoải mái.

Bằng Nhược Húc hí mắt nhìn nàng. Ngực khí của nàng có bất đắc dĩ, nhưng không nghĩ vì đa số người đáng thương này tranh thủ cảm giác, hần còn tưởng rằng nhìn đến tình cảnh trước mắt này nàng sẽ thở phì phì muốn hần hỗ trợ cứu người, không nghĩ tới chỉ là thở dài mà thôi, tâm chợt động, bật thốt lên hỏi –

“Người cũng từng như thế sao?”

“Vâng.” Man Tiểu Tri gật gật đầu, “Trước kia vì bệnh của ta, tỷ tỷ mang theo ta tìm khắp các đại giang nam bắc, cũng quỳ xuống trước đại phu cầu bọn họ cứu ta, đại phu này lại nói chúng tôi không có tiền trở về nhà chờ chết đi, quay người lại liền vì người khác chữa bệnh.

Vì bệnh của ta, tất cả những tiền bạc tích tụ trong nhà toàn tiêu hết, thậm chí vị hôn phu của tỷ tỷ cũng hiểu được ta sẽ liên lụy bọn họ, nên bảo tỷ tỷ cùng người trong nhà thoát ly quan hệ, tỷ tỷ không chịu, hẳn liền cùng tỷ tỷ từ hôn, khi đó thiếu tiền, tất cả những bạn bè thân thích đều sợ hãi chúng tôi như rắn rết, tránh còn không kịp.

Có một vài hàng xóm miệng nói chúng tôi đáng thương, nhưng là đều là dùng ánh mắt xem kịch vui để nhìn chúng tôi, cũng không hề ra tay giúp đỡ. Khi đó, nhà đối diện của nhà chúng tôi hoàn cảnh khá giống nhau, người trong nhà cũng bởi vì hẳn bệnh tiêu hết gia sản, nhà chúng ta tuy rằng nghèo, nhưng cơm ăn là không thành vấn đề, nhà bọn họ là ngay cả cơm ăn cũng không có, cha cùng nương cứu tế bọn họ, nhưng là.....

Có một ngày, tỷ tỷ cầm tiền từ hôn về nhà, đem một ít bạc giấu ở trong nhà, số còn lại tỷ ấy cầm xử lý sự tình, người nhà bên kia thấy được, thừa dịp lúc mọi người trong nhà không chú ý, đã trộm đi, cha cùng nương đều giận đến phát khóc, bởi vì đó là tiền cứu mạng của ta, sau lại là dựa vào tỷ tỷ thông minh, miễn cưỡng lại buôn bán lời chút ít tiền về nhà, nếu không, ta khả năng đã sớm rời đi nhân thế. Cho nên mặc dù nàng thấy không đành lòng, nhưng cũng sẽ không đi can thiệp, bởi vì nhân sinh chính là như vậy không phải sao?

“Tiểu ngọc ghê.” Nàng bắt đầu dĩ như vậy bộ dáng thật khổ sở, làm cho đáy lòng Băng Nhược Húc căng thẳng, giơ tay lên vuốt vuốt tóc của nàng, động tác có chút thô lỗ, lại mang theo cảm xúc lạ chính hẳn cũng không hiểu.

Cuối cùng biết tiểu ngọc ghê này vì sao thái độ đối với hẳn kém như vậy, không nghĩ tới Ngũ tẩu kiên nhẫn như vậy, vì tiểu ngọc ghê dùng hết mọi sức lực, khó trách chính mình có thái độ khinh miệt đối với Ngũ tẩu, lại chọc tiểu ngọc ghê ghi hận như vậy, nếu không có Ngũ tẩu, chỉ sợ nàng đã sớm hương tiêu ngọc vãn.

Sờ sờ mái tóc bị hẳn vuốt thành rối tung, tâm của Man Tiểu Tri đang tràn ngập phiền muộn, tựa hồ bị xoa dịu tan một ít, “Người thật muốn trị người kia?” Ánh mắt liếc về nơi xa, có vài người bị đuổi đi, còn một người đang đứng ở một góc.

“Người nói thử xem?” Hẳn hỏi lại nàng. Thấy quận chúa uy nghi kia, dám không kiêng nể gì hẳn như vậy, ở trước cửa nhà đuổi người, hơn phân nửa là cầm lệnh bài lão nhân trên tay.

“Trị a, sự phụ người không phải nói muốn trị, bất luận nàng chỉ dùng cái phương pháp gì được đến cơ hội này, đều cho là số mệnh đi, nhưng mà, quận chúa nha, không biết bộ dạng có xinh đẹp hay không?” Nghe mọi người nói, phàm là người của hoàng thân quốc thích, mọi người ai cũng xinh đẹp như thiên tiên, không biết có phải hay không.

“Xinh đẹp thì như thế nào? Người dù có đẹp cũng chỉ là đẹp ngoài da, còn tâm xấu xí lại đẹp bề ngoài đều là Dạ Xoa.”

Man Tiểu Tri hừ nhẹ liếc hẳn. “Người bộ dạng xinh đẹp đương nhiên là nói như vậy.” Hừ, người xinh đẹp hoàn toàn không hiểu ý tưởng của người có diện mạo bình thường như các nàng.

Cánh tay đặt ở thắt lưng đột nhiên căng thẳng, ôm nàng thiếu chút nữa thở không nổi, dùng sức đẩy tay hẳn ra.

“Làm gì vậy?” Muốn giết nàng không phải chờ đến bây giờ chứ.

“Về sau không cho phép nói ta xinh đẹp.” Băng Nhược Húc âm u nói.

“Vì sao?” Man Tiểu Tri không sợ chết khiêu chiến hẳn. Ở chung một thời gian, ít nhiều đã biết cá tính hẳn, miệng thì xấu xa nói như thế, hẳn cũng là che chở người trong nhà, mà tỷ tỷ nàng không khéo lại gả cho Ngũ biểu ca của hẳn, coi như nàng cũng nằm trong danh sách người trong nhà, cho nên hẳn dù thế nào cũng không thể bỏ mặc nàng, ngoài một lần để nàng ở trong xe ngựa.

Giữa trán gân xanh toát ra, vẻ mặt hấn dữ tợn, “Không, cho, phép, lại, hỏi!” Một chữ một chữ găm nhẹ ở bên tai nàng.

“Nha.” Ôm đôi tai cúi đầu. Quên đi, con hổ tức giận, lần sau hỏi lại.

Băng Nhược Húc nhìn thấy nàng ôm chặt hai tai, cảm thấy có điểm quen thuộc. Tại sao thái độ của tiểu ngốc nghếch đối với hắn, cùng nương càng ngày càng giống? Giống đến đáng đánh đòn!

“Huynh không cứu người sao?” Tuy nói là vận mệnh, nhưng nàng vẫn đồng tình nhìn lão ông cùng cô gái bị ép buộc rời đi.

“Nàng ta không có lệnh bài.” Ý tứ là, dựa vào cái gì muốn ta cứu.

Hồng nộn môi hơi hơi trề xuống, khe thở dài, ánh mắt lộ ra sương mù ngập hơi nước, Man Tiểu Tri còn ngóng nhìn hai ông cháu đang lui thui kia, “Thật đáng thương, theo ta khi đó giống nhau như đúc.....”

Băng Nhược Húc nhìn thấy nàng như vậy, đáy lòng lại nhói đau, ngũ quan xụ xuống, đáng giận!

“Không cho phép khóc!” Thấp giọng ở nàng bên tai rỗng, thở phì phì vào sau gáy của nàng, dưới chân nhẹ chút, thân ảnh hướng đến bóng dáng của hai ông cháu đã đi thật xa.

Đuổi theo bọn họ sau, hấn bực mình lấy ra trong lòng bình thuốc đưa cho bọn họ, không lấy một xu, bày ra sắc mặt sa sầm khiến người ta chán ghét, bỏ hai ông cháu lại rời đi.

Man Tiểu Tri đứng ở phía sau hấn, nhìn thấy dáng vẻ hấn như thế, trên môi nở nụ cười tươi như hoa, nhìn ra hấn không muốn. Là vì mới vừa rồi nàng sắp khóc, hấn mới đến giúp họ? Hấn lại sợ nàng thương tâm?

Băng Nhược Húc tính trẻ con đá vào mấy viên đá vụn, quay lại nói, “Đi thôi, trở về sơn trang.” Nữ nhân chính là thích khóc sụt sùi! Quên đi, nhìn thấy nàng hiện tại cười đến thực đáng yêu, hừ hừ!

Cúi mặt nhìn hấn vươn bàn tay, trong lòng nàng ấm áp, không chút nghĩ ngợi, đem tay nhỏ bé bỏ vào bàn tay to của hấn.

“Vâng.” Người này, thật sự là tính trẻ con..... Thực đáng yêu a.

Trong lòng vui vẻ mang theo cảm giác ngọt ngào rung động, luôn luôn tại trong lồng ngực của nàng lưu luyến mãi không chịu rời đi, giờ khắc này nàng phát hiện, thì ra Băng Nhược Húc cũng không đáng ghét đến như thế, thậm chí có điểm làm cho người ta thích đi?

4. Chương 4

Quận chúa kia đương nhiên được lưu lại, nhưng bệnh gì, mặc cho Man Tiểu Tri hỏi như thế nào, Băng Nhược Húc cũng không nói.

Sơn trang này được chia thành hai bên, bọn họ bình thường ở và sinh hoạt ở phía Đông sơn trang gọi là Đông sườn, còn đoàn người của quận chúa trụ ở Tây sườn, tiền hô hậu ứng, chẳng những có hộ vệ chính mình, còn mang theo một đoàn nha hoàn với nô bộc cùng nhau tiến vào ở.

Từ khi đoàn người này bước vào cuộc sống của họ, Băng Nhược Húc cũng phân phó cấm đi Tây sườn, nhưng mà những nha hoàn quận chúa này mang đến đều tự cho là tài trí hơn người, đối với gia nhân trong sơn trang thường thường hết hò sai bảo, ngay cả Man Tiểu Tri cũng bị kêu lên vài lần hỗ trợ làm việc.

Băng Nhược Húc sau khi biết được chuyện này, lập tức đem vài ả nha hoàn dám can đảm hô quát bảo nàng làm việc chộp tới đánh vài trượng, chọc quận chúa có chút mất hứng, những va chạm nhỏ nhặt như thế càng ngày càng căng thẳng hơn.

Man Tiểu Tri cũng dần dần quen những ngày như thế này, buổi sáng hầu hạ đại gia dùng cơm, giữa trưa đi theo hấn đến thư phòng, hấn đọc sách, nàng thêu, sau đó lại ăn cơm, đến buổi tối, liền đổi thuốc giúp nàng chữa bệnh, ngày qua ngày rất nhàn nhã. Dần dần, bởi vì điều dưỡng tốt, thân hình của nàng trở nên thay da đổi thịt, thân thể gầy yếu trước kia, trở nên tròn trịa hồng hào, thân thể một ngày lại một ngày tốt hơn, những bồn chồn bất an ở ngực nàng dần phai nhạt, nàng trở nên càng ngày càng sáng sủa.

Sắp đến mừng năm mới, thời tiết cũng càng ngày càng lạnh, quần áo mùa thu trên người đã sớm không đủ mặc, kéo áo choàng sát vào người, Man Tiểu Tri chà xát chà xát hai tay, ánh mắt không tự giác liếc về hướng nam nhân ngồi ở trước mặt nàng đọc sách, trên người hắn cư nhiên còn bộ nho sam mùa hè, hắn không lạnh, nhưng nàng nhìn thôi cũng đã thấy lạnh.

“Mặc vào.” Đưa tay mang áo choàng đến cho hắn, đây là nàng đã bỏ mấy ngày thời gian đêm ngày không nghỉ làm được.

Bởi vì Hoa Đào tỉnh trước mắt này, cư nhiên chỉ khăng định mặc quần áo mà Băng phu nhân tự tay làm, tú nường trong sơn trang có làm quần áo cũng không thèm nhìn tới liếc mắt một cái liền quăng ra khỏi cửa, hàng năm mỗi khi sắp đến mùa đông Băng phu nhân sẽ mang quần áo đưa đến đây, năm nay không biết là chuyện gì đến trễ, mới có thể làm cho Hoa Đào tỉnh này còn ăn mặc đơn bạc như vậy.

“Không cần.” Băng Nhược Húc không thay đổi cá tính đáng ghét của hắn.

Man Tiểu Tri nhẹ chớp mắt, không để ý tới hắn nói cái gì, dám đem áo choàng khoác lên trên người hắn, “Mặc vào! Thời tiết lạnh như vậy, đã lớn như vậy còn không biết tự chiều cố chính mình sao?” Hắn thật là tùy hứng đến mức làm cho người ta có điểm chịu không nổi.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gần ngay trước mắt cần nhẫn niệm niệm, thời tiết rét lạnh đối với hắn mà nói, hoàn toàn là không có gì khác biệt, người đầy nội lực thâm hậu chỉ cần vận khí làm cho thân thể nóng lên không sợ rét lạnh, mấy thứ này nàng đương nhiên không hiểu, nhưng mà.....

Băng Nhược Húc cúi đầu nhìn sắc áo choàng trên người mình đang mặc, không giống như ngày thường, đem nó quăng đi, ngược lại thân thủ nhẹ vỗ về, “Người làm?” Vải dệt đương nhiên là ở trong trang viện, nhưng những nét thù thủ công tinh tế này, không phải xuất từ tay Lý tú nường của sơn trang,

Trong đầu có cỗ lo lắng không khống chế được cứ dâng lên mãi, mấy ngày nay buộc tiểu ngọc ghéech hầu hạ tại bên người, vốn có ý định muốn chọc ghẹo nàng, không dự đoán được nàng thật sự dụng tâm chiếu cố, thấy hắn không chịu ăn cái gì, liền tự mình xuống bếp học nấu cơm cho hắn ăn, khuya rồi còn không chịu ngủ, liền đứng ở bên tai hắn vỗ niệm, niệm đến mức hắn phiền không chịu nổi phải lên giường ngủ, Trời lạnh..... Cư nhiên còn may y bào cho hắn?

“Đẹp a.” Lui ra phía sau hai bước nhìn nhìn, Man Tiểu Tri vừa lòng gật đầu. May mắn không tính sai chiều dài, vừa vặn đến mắt cá chân hắn, sắc áo choàng làm tôn thêm dung mạo tuấn mỹ của hắn.

“Miễn cưỡng thôi, thù thực kém.” Rõ ràng khóe miệng đã cong lên thành hình nụ cười, miệng vẫn là nói ra những lời chói tai.

Man Tiểu Tri cũng là nghe một chút mà thôi, gật nhẹ đầu cho có lệ, “Nha, lần sau sẽ cố gắng thêm.” Gần đây đối với hắn độc ngôn độc ngữ đã trở càng ngày càng quen.

Thái độ có lệ của nàng Băng Nhược Húc cũng không phải không biết, bữu môi, vuốt áo choàng trên người, không cùng nàng so đo.

“Đúng rồi, hôm nay Thái Thành có phiên chợ đúng không?” Man Tiểu Tri nghĩ đến chuyện này.

“Không biết.” Hắn làm sao quản Thái Thành có phải có phiên chợ hay không.

Trên đầu có mấy đám mây đen trôi qua. Người này không chỉ tùy hứng, còn thực quái gở, trở lại trong sơn trang hai tháng, chưa từng nghe qua có bằng hữu tới cửa tìm, hắn..... Tịch tịch như vậy sao?

Man Tiểu Tri nghĩ nghĩ, trong lòng nhin không được phát đau. Có bao nhiêu năm, hắn cô độc một mình trong sơn trang như thế?

Mặc dù có nhiều gia nhân như vậy, nhưng mỗi người đối với hắn đều là cung kính đến sợ hãi, không có bằng hữu, không có thân nhân, rất tịch tịch.....

Không dám tưởng tượng loại cảm giác như thế này, nàng tuy rằng vẫn sinh bệnh, nhưng mặc kệ như thế nào đều có người ở trong nhà, còn có tiểu đệ Tiểu Bác bồi nàng nói chuyện, trong cuộc sống nhân sinh của nàng, cũng không biết cái gì kêu tịch tịch, đi vào trong sơn trang này, thật ra từ trên người hắn nàng mới thấy được thế nào là hai chữ tịch tịch.

Tâm tư nàng quanh co khúc khuỷu, Bằng Nhượng Húc không chú ý tới, một đôi mắt phượng lại trở về trang sách, nhưng đôi bàn tay thỉnh thoảng lại sờ sờ áo choàng trên người, trên mặt cũng không giống như ngày thường ngả ngớn lại tà tứ, mà là mang theo một tia thỏa mãn.

“Ta muốn đi Thái Thành, huynh theo giúp ta đi được không?” Man Tiểu Tri suy nghĩ một chút, mở miệng nói.

Muốn hắn cùng đi không phải nàng muốn nói đùa, một đứa bé lớn lên ở phố phường, chợ đã sớm nhìn đến ngấy, nàng chính là muốn mang hắn đi ra ngoài, còn hơn ở tại trong sơn trang buồn tẻ này, không bệnh cũng sẽ buồn ra bệnh, khó trách cá tính hắn lại cổ quái như vậy.

“Người muốn đi Thái Thành làm gì? Thân mình mới tốt một chút mà thôi, lại không an phận.” Bằng Nhượng Húc giận tái mặt, mắt húng.

Nàng vội vàng nở nụ cười, “Ta muốn đi giúp huynh tìm chút da lông trở về may quần áo mùa đông, thời tiết càng ngày càng lạnh, hướng hồ cũng sắp đến lễ mừng năm mới, ta muốn giúp huynh may vài bộ y phục mới.” Biết hắn là người thích nghe lời ngọt ngào, nên nàng cũng thực thức thời lấy lòng.

Quả nhiên, gương mặt tuấn tú vốn dĩ đang sa sầm vừa nghe, vẻ mặt tức giận lập tức biến mất, hé ra khuôn mặt tươi cười, “Người muốn may quần áo giúp ta?” Đáy lòng không chịu không chế thoát ra một cổ dắc ý.

Hắn đã biết, bằng mỹ mạo chính mình, làm sao có thể có người không động tâm a? Tiểu ngọc ngêch này cùng hắn ở chung một thời gian, cũng chịu không nổi bị hắn hấp dẫn rồi? Nếu không làm sao có thể chủ động nói muốn giúp hắn may y phục, nữ nhân giúp nam nhân chế y, không phải chứng tỏ nàng thích hắn sao?

Khi nghĩ đến chuyện này, Bằng Nhượng Húc hé ra mặt hoa đào cười đến càn hoa đào. Tiểu ngọc ngêch thích hắn? Cẩn thận cảm nhận một chút cảm giác trong lòng, thực ra cũng không chán ghét lắm.

Một đôi mắt phượng lộ ra chút tà khí, hắn một tay tựa vào bàn cao thấp đánh giá Man Tiểu Tri. Trải qua hai tháng điều dưỡng, tiểu ngọc ngêch giống như càng ngày càng đẹp, miễn cưỡng chấp nhận được với hắn, hắn cũng không phải thực kiêng ăn, thấy đôi mắt của nàng là tuyệt nhất, duy nhất một địa phương không tốt, chắc chắn, bộ ngực kia dường như là hơi nhỏ một chút, quên đi, về sau sẽ giúp nàng bồi bổ và vận động một chút là được.

“Đúng vậy.” Dù sao, hắn cũng coi như là ân nhân cứu mạng của mình, hơn nữa hắn cũng không phải thật sự phá hư như vậy, cứ xem như giúp thân thích đi.

“Được, đi thôi.” Bằng Nhượng Húc khó có khi có tâm tình tốt như vậy, dắt tay nàng bước đi.

Man Tiểu Tri sửng sốt, nhìn bàn tay của mình bị hắn nắm, hơi lạnh trong lòng bàn tay của nàng bị bàn tay hắn sưởi ấm, hai gò má thoáng chốc nhiễm thượng đỏ ửng, giật giật tay, muốn rút về, nhưng lại ngượng ngùng mở miệng, đành phải để mặc hắn nắm.

“Cái kia.....” Chần chờ trong chốc lát, nàng vẫn là nhịn không được lên tiếng.

Đi ở đằng trước Bằng Nhượng Húc quay đầu, “Làm sao vậy?” Một đôi tuấn mầu đầy ý cười, làm cho gương mặt hắn tràn đầy sức sống, bộ dáng này, làm cho nàng nhìn có điểm choáng váng.

Trong lòng thoáng dâng lên cảm xúc dạt dào kì lạ, nhìn bộ dáng hắn vui mừng lộ rõ trên nét mặt, làm cho cánh môi của nàng cũng nở nụ cười theo, trong tâm thoáng chút mềm mại ngọt ngào, câu nói nam nữ thụ thụ bất thân vốn dĩ đã dâng lên đến bờ môi, bỗng chốc nghẹn lại không thể nói lên được.

“Ta, chúng ta làm sao đi xuống núi.” Nhìn chăm chăm vào hắn, Man Tiểu Tri cắn môi thay lời khác nói.

Bằng Nhượng Húc suy nghĩ một chút. Tiểu ngọc ngêch thân mình mới tốt một ít, muốn theo đường mòn trong núi đi xuống, cũng không phải là không được, chỉ sợ sẽ mệt chết nàng mà thôi..... Một chút linh quang hiện lên.

“A!” Nàng kinh hô một tiếng, thân mình phút chốc bay lên trời.

“Ta ôm người xuống núi có vẻ mau, đi thôi!” Hắn cười cười nói. Như vậy mau hơn, cũng có thể cho hắn ôm một thân mình mềm mại của tiểu ngọc ngêch.

Man Tiểu Tri có chút sợ hãi vòng tay ôm lấy cổ hắn, hai người giống như đang bay trên không, cảnh sắc bốn phía bay nhanh di chuyển lùi về phía sau, gió lạnh không tạt vào trên mặt nàng.

Nàng càng ý lại hắn, Băng Nhược Húc càng cao hứng, nhịn không được vòng chặt cánh tay, đem nàng ôm càng gần.

“Ha ha ha.....” Tiếng cười nhịn không được thoát ra khỏi yết hầu, đã biết không có người chống đỡ được mệnh lực của hắn a.

Nương tựa ở trong ngực hắn Man Tiểu Tri ngược mắt lên nhìn hắn, nhìn hắn gần như vậy, tựa như lần trước, có một cảm xúc lạ thường dâng lên trong ngực, dựa tai dán sát vào ngực hắn, truyền đến tiếng tim đập của hắn, vốn dĩ cũng có chút cảm giác sợ hãi, nhưng nghe nhịp tim đập của hắn, nằm trên khuỷu tay của hắn, có thể nhìn thấy lúm đồng tiền trên má hắn, loại cảm giác yên bình ấm áp như thế này, ngượng ngùng như thế này, lần đầu tiên nàng mới trải nghiệm qua.

Kết quả sau khi đi vào chợ, nàng hối hận, nàng hối hận vì sao tìm tên Hoa Đào tinh kia đi cùng mình, cũng biết Hoa Đào tinh vì sao không thích rời khỏi cửa.

Bởi vì..... Thật sự nhìn thấy được!

Man Tiểu Tri không dấu vết hướng bên cạnh tránh ra hai bước, lập tức trên tay căng thẳng, lại bị kéo trở về, còn dựa vào một thân mình cao to.

Băng Nhược Húc nở nụ cười ác ý cúi đầu nhìn nàng, “Người không phải nói muốn ta cùng người dạo chợ sao? Tại sao lại có dáng vẻ một chút cũng không vui vẻ vậy?” Ha ha ha! Hắn đã sớm biết xuống núi đến sẽ có tình cảnh như thế nào, là tiểu ngọc ghê tởm chính mình tự tìm khổ sở, không liên quan chuyện của hắn.

Nàng giật nhẹ khóe miệng, “Ha ha.” Cười gượng hai tiếng. Đây không phải dạo chợ, hắn vừa xuất hiện, căn bản chính là người ta dạo hắn thôi!

Hai người một đường đi tới, ánh mắt mỗi người trong chợ đều nhịn không được liếc nhìn về hướng khuôn mặt Băng Nhược Húc kia, hơn nữa càng ngày càng nhiều đi theo phía sau bọn họ, cả nam nữ đều có a! Có thể thấy được lực hấp dẫn của hắn lớn đến mức nào.

Những người ở Thái Thành đi phía sau bọn họ, hơn phân nửa đều là một số người đến từ bên ngoài, còn có một ít cô nương gia không sợ chết, đương nhiên đều là bị khuôn mặt Băng Nhược Húc hấp dẫn đến, mà một số thương gia và chủ quán trong Thái Thành, nhận biết hắn, biết hắn chính là quái thần y trên sườn núi, đều thực thức thời không đi trêu chọc.

Man Tiểu Tri tức giận vụng trộm trừng hắn liếc mắt một cái. Dọa! Băng Nhược Húc đương nhiên trả lại cho nàng một ánh mắt càng hung ác hơn.

Lè lè lưỡi, quên đi, tránh voi chẳng xấu mặt đâu, cố gắng không quản đám người và vô số ánh mắt đang ở phía sau họ, thật sự chuyên tâm thay hắn chọn một số vải thượng hạng ấm áp, trên núi trời giá rét đông lạnh, nên chọn những loại vải lông có thể tăng thêm độ ấm.

Thái Thành là thành trấn dưới chân núi, mà từ trước đến nay, nơi chân núi này thu hút không ít công tử thi sĩ đến chân núi để du ngoạn, nơi này tuy không phồn vinh bằng kinh thành, nhưng hoạt động buôn bán cũng thập phần náo nhiệt.

Hai người một đường đi một chút ngừng, phía sau vẫn một hàng dài nối đuôi nhau như cũ, Man Tiểu Tri chọn nửa ngày, cũng chưa nhìn thấy những thứ thích hợp hắn, đôi mi thanh tú nhịn không được khẽ nhíu lại. Trên núi càng ngày càng lạnh, mặc dù hắn đã mặc vào kiện áo choàng kia, nhưng vẫn là không đủ ấm, làm sao bây giờ?

Băng Nhược Húc về mặt nhân tài theo ở bên cạnh nàng, dọc theo đường đi xem nàng còn thật sự giúp tìm quần áo chính mình, trong lòng cao hứng thật sự, trên mặt ý cười cũng không giảm bớt qua, thậm chí trong đôi mắt còn ánh lên một tia sung nịch.

Nàng Đông xem Tây xem chính là không vừa lòng, đôi mắt mướt mà nhìn chung quanh hơi hoảng một chút, nhìn đến phía trước có một hiệu vải lớn, không chút nghĩ ngợi lôi kéo hắn đi về hướng đó.

Vốn dĩ cửa hiệu từ sáng đến giờ khá vắng vẻ, chủ cửa hiệu không có việc gì làm đang ngồi đập muỗi, không nghĩ tới sau khi một đôi nam nữ đi vào đến, việc mua bán đột nhiên tốt hẳn lên.

Vội vàng đem vọt đánh muỗi quăng về phía sau, xoa xoa hai tay tiến ra đón, “Vị này.....” Đôi mắt nhìn vào mặt nam tử, lời nói nghẹn lại trong cổ họng nói không nên lời, tròn mắt trợn trừng, mãi nhìn chăm chăm đối phương xem.

Mẹ ơi! Từ lúc sinh ra trong bụng mẹ cho đến giờ đây là lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân xinh đẹp như vậy!

Ánh mắt nhìn thẳng của hắc chọc Băng Nhược Húc mắt hững, hừ lạnh một tiếng, một bàn tay giơ lên định chọt vào đôi mắt làm cản nhìn chăm chăm vào hắc, nào biết tiểu nữ nhân bên người nhìn thấy hắc vừa động, chạy nhanh đi phía trước mặt đứng.

“Lão bản!” Man Tiểu Tri nghe được bên cạnh có tiếng hừ lạnh, nàng biết Băng Nhược Húc tức giận, thừa dịp hắc còn không có động thủ đã thương người phía trước, vội vàng lớn tiếng kêu tâm hồn của lão bản đang nhìn tên Hoa Đào tinh kia.

Cửa hàng lão bản lấy lại tinh thần, xấu hổ đỏ mặt, “Thật sự là ngượng ngùng.” Hắc gãi gãi đầu, nhìn thấy công tử tuần tú đi theo tiểu cô nương thanh tú này, lại nhìn một chút hai người giao nắm bàn tay, đã hiểu: “Gia, phu nhân, cần cái gì sao? Cửa hiệu của tiểu nhân cái gì cũng có, thỉnh tận lực chọn, tận lực tuyển!”

Xem bộ dáng hai người này vô cùng thân thiết, nhất định là vợ chồng.

Man Tiểu Tri nghe được hắc xưng hô đỏ mặt, thẹn thùng cúi ánh mắt xuống, “Thức đã hiểu lầm, chúng tôi –” Nói còn chưa nói xong, đã bị người bên cạnh cắt ngang.

“Lấy những thứ tốt nhất ra để cho phu nhân ta xem thử.” Băng Nhược Húc xen mồm nói.

Kinh ngạc quay đầu, Man Tiểu Tri nhìn hắc. Hắc vừa mới nói cái gì?

Bộ dáng kinh ngạc sững sốt của nàng, làm cho Băng Nhược Húc càng vui vẻ, nhìn nàng nháy mắt mấy cái, nhếch miệng nở nụ cười, lửa giận vì sự thất lễ của ông chủ cũng tắt ngúm, vẻ mặt của hắc sau khi nói câu kia đầy khoái chí, quên đi, không lấy hai mắt của tên kia cũng được.

Man Tiểu Tri vốn định phản bác, nhìn vẻ mặt hắc hứng thú cũng biết hắc cố ý, nếu như vậy thì – Quên đi, nghĩ đến hắc giúp nàng xuống núi, lần này sẽ theo hắc đi.

Nói là nói như vậy, đáy lòng lại dâng lên vui sướng cùng ngọt ý, một loại tình cảm không muốn xa rời, chậm rãi ở trong lòng nàng đâm chồi nở hoa, chỉ là nàng còn tỉnh tỉnh mê mê không biết.....

Lão bản biết khách quý tới cửa, thật đúng là đã lấy ra những thứ cao cấp nhất để nàng chọn lựa, chọn được vài kiện vải, Man Tiểu Tri lại chọn một ít chỉ thêu sau đó hai người mới rời đi.

Bọn họ hai người vừa đi, đám đông trong cửa cửa hiệu cũng đi theo, lưu lại cửa hàng lão bản ngốc vù vù nhìn cửa hiệu trống rỗng sau đó –

“Ai, thực sự là....”

Bất luận đi đến đâu cũng đều có một đám rồng rắn theo đuôi, ngay cả Man Tiểu Tri đều có điểm chịu không nổi, huống chi là Băng Nhược Húc tính tình luôn bất thường, vốn dĩ trên mặt ban nãy còn nở nụ cười, càng lúc trên mặt hắc càng ngày càng lạnh như băng.

Có vài người khi nhìn thấy sắc mặt âm u của hắc cảm thấy sợ hãi bỏ đi, chỉ còn lại vài cô nương có mắt không trông, còn không nguyện ý buông tha đi theo phía sau bọn họ.

Man Tiểu Tri đi ở bên cạnh hắc cũng cảm thấy kinh hãi hoảng sợ, còn nhớ lần trước lúc ở khách sạn đại khai sát giới, sắc mặt hắc cũng là giống như bây giờ.

“Ta đã đói bụng.” Nghĩ nghĩ, tìm một địa phương an toàn nghỉ ngơi một chút tốt lắm, nếu không nhanh một chút, nàng sợ hắc không kiềm nổi cá tính quái dị kia đem khối rồng rắn phía sau toàn đưa đi Tô Châu bán trứng vịt.

Vừa vặn hai người đi vào trong thành đến một đại tử lâu, trốn vào trong tử lâu đó, như vậy liền không có người nhìn chăm chăm nữa.

Liếc nhìn nàng một cái, Băng Nhược Húc xoay người đi vào tử lâu, “Vào đi.” Một bàn tay vẫn là nắm tay mềm của nàng, vẫn không buông ra.

Man Tiểu Tri cũng bắt đầu từ kháng cự đến bây giờ chủ động cầm lấy tay hắn, nếu không có nàng nắm tay hắn, chỉ sợ hắn đã sớm quay đầu đem đoàn rống rần phía sau xử lý xong xuôi.

“Thiếu gia, ngài làm sao có rảnh rỗi đến?” Chương quỳ tử lâu có chút kinh ngạc nhìn hắn.

Băng Nhược Húc lạnh lùng nhìn hắn liếc mắt một cái, “Ta đến còn phải hỏi qua sự đồng ý của người sao?”

Chương quỳ cả kinh, vội vàng cúi đầu, “Thuộc hạ không dám.” Thiếu chút nữa đã quên tính tình của đại thiếu gia kém đến mức nào, Nhưng mà..... Cô nương bên người hắn là ai a?

“Tử lâu này là của nhà huynh mở sao?” Man Tiểu Tri có chút kinh ngạc. Nàng là biết Băng Nhược Húc khá giàu có, nhưng không nghĩ tới chuyện kinh doanh của nhà hắn lại lớn đến như vậy, ngay cả ở Thái Thành cũng có tử lâu nhà hắn, nhưng mà....

Nghĩ đến lần trước nhìn thấy phủ đệ ở Trường An, tuy rằng trước khi té xỉu chỉ nhìn đến một phần nhỏ của trang viện mà thôi, nhưng cũng có thể thấy được Băng gia giàu có đến mức độ nào, sinh ý như thế này cũng thực bình thường.

“Thiếu gia, thuộc hạ mang ngài đến vị trí thường ngày a.” Chương quỳ cúi đầu từ sau quỳ đi ra, cung kính cúi thắt lưng dẫn đường.

“Ừm.” Băng Nhược Húc nhìn nàng gật đầu. Gian tử lâu này, là tên đệ đệ ngốc của hắn sợ hắn đói chết ở trên núi mở ra cho hắn, chính là cái đệ đệ ngốc kia không nghĩ tới hắn lại đem Y Lư biến thành một tòa sơn trang, cái gì cũng không thiếu.

Tò mò Đông xem Tây xem, Man Tiểu Tri một đường đi theo chương quỳ đến sân phía sau tử lâu, đi vào một gian sương phòng mới dừng lại cước bộ.

“Thiếu gia, mọi thứ vẫn như cũ chứ?” Chương quỳ thấy bọn họ tay trong tay nhau, hơi hơi sững sốt.

“Ừ, một bình trà thượng hạng và một bát canh gà.” Băng Nhược Húc mang theo nàng hướng trong phòng đi.

“Dạ.”

Bên tai nghe được tiếng bước chân của chương quỳ đi xa, Man Tiểu Tri tò mò nhìn cách bài trí trong phòng, “Di?” Càng xem càng nhìn quen mắt, đúng rồi! Nơi này bài trí cùng thư phòng ở Y Lư hắn rất giống nha! Chẳng qua thiếu một đồng sách vở mà thôi.

“Di cái gì?”

Một hơi thở ấm áp thổi qua bên tai, mặt đỏ lên, nàng quay đầu đi, “Huynh, huynh làm gì dựa vào gần như vậy?” Tới gần nàng bên tai nói chuyện như vậy, hại nàng hoảng sợ.

Mặt nàng hồng hồng, hắn càng nhìn càng thích. Thích? Trong đầu hiện lên chữ này, làm cho Băng Nhược Húc giật mình.

Man Tiểu Tri phát hiện hắn không tự nhiên lắm, quên lời nói chính mình mới vừa rồi đối lại nàng tựa vào trước người hắn, lo lắng nhìn hắn, “Làm sao vậy?” Sắc mặt của hắn một chút xanh, một chút hồng.

Cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lo lắng của nàng, lại tới nữa, cổ lo lắng kia lại dâng lên một lần nữa, thích thì thích, dù sao tiểu ngốc nghếch cũng thích hắn, như thế hắn thích nàng cũng không tính là chịu thiệt.

“Huynh làm sao vậy? Không cần làm ta sợ.” Nhịn không được giơ tay vỗ vỗ mặt hắn.

Bắt lấy tay nàng, Băng Nhược Húc cúi người hôn lên môi của nàng, cuồng nhiệt mút mạnh sự ngọt ngào trong miệng nàng, dùng đầu lưỡi nhẹ tách hai hàm răng của nàng, nhẹ luồn vào bên trong trêu đùa quần quýt lấy đầu lưỡi dính hương non mềm của nàng.

Man Tiểu Tri ngây ngẩn cả người, ngây ngốc mặc cho hắn ăn đậu hủ sạch sẽ, bên trong đầu óc của nàng cũng hóa thành một mảnh đậu hủ, trên môi truyền đến độ ấm nóng cháy của môi hắn, dần dần, đôi mắt đẹp trở nên kinh ngạc mông lung, thân mình vô lực dựa vào ở trước ngực hắn, mặc hắn ta cần ta cứ lấy.

Cũng không biết môi của tiểu ngốc ghéch lại ngọt như vậy, làm cho hắn muốn ngừng mà không được, hôn rồi lại hôn, thẳng đến hai người thở không nổi hắn mới chậm rãi rời đi môi của nàng, chuyển sang hôn hai gò má non mềm.

“Huỳnh.....” Hồi lâu sau, nàng mới lấy lại tinh thần, che miệng, thẹn thùng cúi đầu, trong lòng thực nghi hoặc. Hắn vì sao muốn hôn nàng?

Băng Nhược Húc cười đến thỏa mãn y như sư tử, liếm liếm môi, thưởng thức được hương vị của nàng, mắt phượng khó có được nụ cười mỉa hoặc, “Được rồi! Tiểu ngốc ghéch, thấy ngươi luôn yêu thích ta nên ta miễn cưỡng thu nhận ngươi vậy.” Hắn tự đại nói. Nàng nói thích hắn vào lúc nào?

“Ta thích huỳnh?” Tuy rằng nàng không chán ghét hắn, cũng không nói là nàng thích hắn?

Ngữ khí của nàng là nghi vấn, nhưng nghe ở trong tai Băng Nhược Húc trở thành thừa nhận, khuôn mặt hoa đào tươi cười tái xuất giang hồ, giống như hoa đang nở rộ trước gió xuân mơn man, lại hôn một ngụm lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, “Ta biết.”

Biết hắn hiểu lầm, nhưng Man Tiểu Tri nhưng không cách nào mở miệng phản bác được gì, hắn tươi cười làm cho nàng đáy lòng mềm nhũn, cảm giác ngọt ngào lướt qua trong lòng, nhìn hắn vui vẻ giống như một đứa bé đắc ý, những lời giải thích đều nghẹn trong cổ.

Có lẽ..... Hắn đúng, nàng dường như có chút thích hắn đi.

Khuôn mặt tuần tú, kia nở cười từng từng làm cho lòng của nàng tràn ngập nhu tình vô chừng mực, ai!

Hắn nói đúng, là nàng thích hắn, bất luận thái độ hắn có bao nhiêu cuồng vọng tự đại hoặc lạnh như băng vô tình, từ lúc ở Thành Đô nàng liền thích hắn, nếu không, vì sao bởi vì bị hắn vứt bỏ ở trong xe ngựa mà thương tâm khóc?

Ánh mắt của nàng thật là có vấn đề, cứ nhiên lại thích một người như thế! Man Tiểu Tri tận đáy lòng vì chính mình thở dài. Thừa nhận chính mình thích hắn, cũng không phải chuyện khó gì, chính là tương lai của nàng..... Vì sao cảm thấy một mảnh hắc ám a?

5. Chương 5

“Hoa đào – Băng Nhược Húc, ta muốn quay về.” Lấp đầy chiếc bụng rồi, Man Tiểu Tri thấy mau mau trở lại trên núi vẫn có vẻ an toàn hơn, quỳnh lên, không cần thận đem họ tên Băng Nhược Húc kêu lên, vội vàng thu chiếc miệng nhỏ lại, hy vọng hắn không nghe thấy.

“Hoa đào?” Hắn lặp lại nói. Trời lạnh như thế, nàng muốn xem hoa đào?

Có chút cứng ngắc cười cười, “Không có việc gì, ta là nói chúng ta có thể quay về không?” May mắn là hắn không hiểu ý nghĩa của hoa đào.

“Ngươi đều mua đủ rồi sao?” Băng Nhược Húc không để ý nhiều, hắn cũng là có điểm phiền, dọc theo đường đi đều bị người nhìn chăm chăm xem, cảm giác thực không thoải mái, làm cho tay hắn ngứa muốn giết vài người để bớt giận.

“Rồi, chúng ta đi thôi.” Man Tiểu Tri dắt tay hắn, mang theo hắn hướng cửa phòng đi.

Tay kia, nho nhỏ, mềm, ấm áp, hắn không khỏi đem tay nàng cầm thật chặt, tùy ý nàng nắm chính mình, còn âm thầm cao hứng một chút.

Hai người một bước ra khỏi thành, vừa vặn cùng một đôi nam nữ chạm mắt nhau.

Khóe miệng Băng Nhược Húc vốn dĩ đang tươi cười phút chốc biến mất, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng có điểm khinh thường.

Man Tiểu Tri miễn cưỡng phát hiện có điều không thích hợp. Đôi nam nữ này nàng chưa từng gặp qua, cùng lắm là nhìn quần áo đoán bọn họ xuất thân bất phàm, nàng có vẻ buồn bực khi thấy phản ứng của Băng Nhược Húc.

Thoạt nhìn nữ tử kiều mỵ dựa vào nam nhân bên cạnh, đôi mị nhãn kinh ngạc hơi hơi trợn to, ánh mắt chuyển qua nơi bàn tay giao nhau của hai người, môi đỏ mọng cong lên, “Không nghĩ tới có người cũng chạm vào được Băng đại phu a.” Tiếng nói cũng giống như vẻ kiều mị bên ngoài mềm mại thốt lên.

Thanh âm này..... con người Man Tiểu Tri co rút lại phóng to âm thanh nũng nịu này từng nghe qua một lần, không cách nào để quên, nàng là quận chúa đến Y Lư chữa bệnh.

Không dấu vết đánh giá một chút người trước mắt, xem nàng mặt mày hồng hào, mị nhãn như tơ, như thế nào xem cũng không giống bệnh nhân a, đây là có chuyện gì a?

Băng Nhược Húc buông tay nàng ra, “Đúng vậy, thật sự là khéo, Thái Thành nhiều người, không nghĩ tới người sẽ xuất hiện tại nơi nhiều người thấp kém hơn người như vậy.” Trong lời nói mang theo châm chọc.

Man Tiểu Tri nghe không hiểu, xem sắc mặt quận chúa nàng cũng không hiểu, tuy rằng nàng không biết Băng Nhược Húc nói gì đó đắc tội đối phương, nhưng trong nháy mắt vẻ mặt kiều mị của quận chúa trở nên có chút âm ngoan, làm cho nàng không tự chủ trốn sau lưng hắn. Dù sao mọi người tạo nghiệp mọi người chịu, là lời nói của hắn gây họa,, nàng tránh ở phía sau hắn thực bình thường.

Tiểu ngốc ghêch còn rất sợ chết nha! Băng Nhược Húc thấy nàng trốn phía sau hắn cũng không tức giận hay phiêu toái, chỉ đối với động tác của nàng, loại rùa đen rút đầu này cảm giác thú vị sâu sắc, hắn biết nàng nhận ra nữ nhân trước mắt là ai.

Quận chúa cười mềm mại đáng yêu, “Băng đại phu, ngài sao lại nói ra những lời này? Ta đến đây dùng cơm, chẳng phải chuyện bình thường sao?”

Băng Nhược Húc thời điểm này lười không muốn cùng nàng nói chuyện, “Có lẽ. Đi trước một bước, cáo từ.” Kéo Man Tiểu Tri, hắn không có hứng thú cùng nàng diễn trò, ngay cả chấp tay đều lười, trực tiếp quay đầu mà đi.

Quận chúa ở lại sắc mặt ngưng trọng, “Hừ, Băng Nhược Húc, tốt nhất nhanh ngậm miệng người lại, bằng không đừng trách bản quận chúa vô tình.”

Nam tử bên cạnh nàng từ đầu tới đuôi không nói được một lời, chính là nhìn hướng họ rời đi, mâu quang chớp động, có chút kích động cũng có chút cảm khái.

“Đi thôi.” Quận chúa âm thầm ghi nhớ giờ phút này, nói với nam tử bên cạnh.

“Vâng.” Nam tử mềm nhẹ che chở nàng, hai người cùng nhau hướng một gian sương phòng khác đi đến.

Dọc theo đường đi, Man Tiểu Tri không mở miệng hỏi hắn, đến khi hai người trở lại trên núi, nàng vẫn không mở miệng hỏi.

Cầm lấy vải, nàng đang ở trong phòng Nhược Húc vì hắn mà đo lường, chuẩn bị giúp hắn làm vài bộ quần áo ụa đồng, một đôi tay làm việc không ngừng.

Có đôi tay non mềm nhỏ bé không ngừng vuốt chính mình, hắn tự nhiên hưởng thụ thật sự, nàng sờ lần toàn thân từ trên xuống dưới.

“Người không hỏi?” Hắn còn tưởng rằng sau khi trở lại trên núi, tiểu ngốc ghêch sẽ khẩn cấp truy vấn chuyện tình lúc trước, không nghĩ tới nàng cũng chưa hé răng.

Đang vội vàng nhớ kỹ số đo của hắn, Man Tiểu Tri nghe được thanh âm của hắn, nghi hoặc ngẩng đầu.

“A?” Trong lòng nàng vội vàng tính phải làm xiêm y gì cho hắn, căn bản là không cần thận nghe hắn nói.

Hoa Đào tinh tụy rằng có gương mặt hoa đào, nhưng mặc quần áo không phải trắng thì là đen, hơn phân nửa không có thêu hoa gì phiền phức, chỉ mới vừa mua một bộ màu ngà, ở trên thêu hình trúc rất đẹp, không biết có thể làm cho Hoa Đào tinh đừng tà mị như vậy hay không.

Rút bút trên tay nàng ra, Băng Nhược Húc ngồi xuống trước mắt nàng, ngón trỏ xoa xoa dưới cằm nàng, “Người không muốn hỏi ta?” Tiểu ngọc ghéech thật là một chút lòng hiếu kỳ cũng không có, cùng nữ nhân khác thực không giống nhau.

Vốn dĩ còn buồn bực hấn nói là có ý tứ gì, nhưng nghĩ kĩ lại, nàng đã biết.

“Huynh không phải bảo ta đừng hỏi sao?” Lúc trước thời điểm quận chúa đến đây, nàng liền hỏi qua hấn, quận chúa rốt cuộc sinh bệnh gì, nhưng là hấn một chút cũng không tiết lộ, vậy nàng còn hỏi cái gì?

“Người cảm thấy nàng có bệnh sao?” Thật không hổ là hấn coi trọng tiểu ngọc ghéech, tuy rằng sợ chết một chút, nhưng đầu óc cũng có điểm thông minh.

Nhàm chán! Man Tiểu Tri ánh mắt lý lộ ra ý này, cúi đầu cầm lấy giấy Tuyên Thành bên cạnh, dùng bút lông ở họa lên chút cây trúc. “Không có.” Nàng nói chuyện.

Sức quan sát của nàng luôn luôn mạnh nhất trong nhà, đại tỷ cùng tiểu đệ mặc dù có thân thể khỏe mạnh, đầu óc thông minh, nhưng quan sát của hai người đều không bằng nàng, có thể là do nhiều năm sinh bệnh, làm cho nàng từ nhỏ liền mẫn cảm hơn so với người khác, thấy gương mặt quận chúa, nàng liền nhận thấy được Băng Nhược Húc không muốn cho nàng biết nguyên nhân.

“Tiểu ngọc ghéech, người biết.” Hấn có thể khẳng định điểm ấy.

Man Tiểu Tri buông bút, có chút lo lắng nhìn hấn, “Như vậy không có việc gì sao? Y Lư hoặc là người?” Nàng đương nhiên nhìn ra được, vị quận chúa kia mặt mày hồng hào, trên người quần áo tuy rằng rất dày, vẫn dấu không được cái bụng nhô ra, nàng căn bản không phải có bệnh, mà là mang thai!

Sau thời Tùy, dân phong dần dần tiến bộ, quần áo cùng cử chỉ của nữ tử càng lớn mật, thậm chí sinh con trước khi kết hôn cũng không ít, chuyện này bất luận ở dân gian hoặc quan to quý nhân đều coi là cấm kỵ, thiên kim tiểu thư, gái bán hoa vẫn có quan niệm trinh tiết, nếu có nữ nhi chưa xuất giá mà có bầu, đều là lên giải quyết.

Mà quận chúa nàng thân thể cao quý, lại không gả mà có bầu, cũng biết là cố ý trốn đến nơi này dưỡng thai, bình thường nếu như thế, hơn phân nửa là các nàng đã định ra việc hôn nhân, ngày sau khả năng phải gả cho nam tử bối cảnh hiển hách, nam tử ban nãy đi theo quận chúa kia, hấn chính là phụ thân của thai nhi trong bụng nàng.

Việc này không lớn không nhỏ, nếu quận chúa kia sau khi dưỡng thai liền rời đi, vậy sẽ không vì Y Lư rước lấy phiền toái, nếu sau này muốn giết người diệt khẩu, thì phải đúng là phiền toái lớn.

Nghĩ trước nghĩ sau, Man Tiểu Tri cũng biết nguyên nhân khiến sắc mặt quận chúa đại biến khi đó, còn không phải tại nam nhân trước mắt này không có việc gì làm đi chọc người hay sao, không nói thẳng, lại ám chỉ nàng mang thai còn dám đi ra cho người khác xem, hơn nữa ngữ khí khinh miệt, tất nhiên là làm cho người ta không thoải mái.

“Có thể có chuyện gì? Nàng nếu muốn khi dễ ta, vậy cứ đến đây.” Hấn căn bản là không đem nàng đặt ở đây mắt, một cái quận chúa nho nhỏ, có thể có năng lực gì? Chỉ bằng nàng, còn chưa đủ tư cách đụng tới một cọng lông của hấn!

Hấn là người rảnh rỗi không có việc gì làm thích làm những việc bốc đồng, Man Tiểu Tri cũng lười nói với hấn, bất quá cũng nhân chuyện này nàng nghĩ đến chuyện ở khách sạn bị uy hiếp.

“Trước lúc chúng ta đến nơi đây, không phải có ở khách sạn dừng chân sao?” Nàng nhớ rõ, hắc y nhân bắt mình, có nhắc tới hai chữ vương gia này.

Không nghĩ tới trí nhớ nàng tốt như vậy..... Băng Nhược Húc nhíu mày. Chuyện mấy tháng trước còn nhớ rõ ràng như vậy!

“Như thế nào?” Năm tay nhỏ bé của nàng lên đặt trên tay, nhằm chán đem đùa nghịch.

Ăn đậu hủ ăn riết nên nghiện rồi mà! Man Tiểu Tri thở dài, tùy theo hần.

“Hần nhắc tới vương gia, là có ý gì?”

Băng Nhược Húc nhăn mặt cúi đầu xuống, “Nha, hơn một năm trước, có vương gia bảo ta trị bệnh cho tiểu thiếp của hần, ta lười cứu, bỏ đi, không lâu sau đó, vương gia kia vẫn phái người đuổi theo ta.”

Tính tình này của hần, thật sự không nên học y! “Sư phụ huynh năm đó tại sao lại không dạy huynh học độc a?” Nàng thật sự cảm thấy rất kỳ quái, lấy cá tính Băng Nhược Húc, nếu học độc, cũng sẽ không rước lấy một đồng nợ này, học y, cũng không thích cứu người, khó trách đắc tội một đồng người.

“Ta cũng hỏi qua vấn đề này.” Hần cười hì hì nói.

“Sư phụ huynh nói như thế nào?”

“Ông ấy nói, chính là bởi vì ta không thích cứu người, mới muốn dạy ta y thuật, như vậy mới có hứng thú.” Hần lúc trước cũng là không phục lắm, nhưng mà..... Nhìn người trước mắt, hần hiện cảm thấy có điểm may mắn lão nhân năm đó dạy là y thuật.

Man Tiểu Tri liếc mắt xem thường. Không biết nên nói thầy trò này sao nữa? Không biết thượng bất chính hạ tắc loạn sao?

6. Chương 6

“Man cô nương.” Thanh âm tao nhã từ sau lưng truyền đến.

Quay đầu lại, đôi mi thanh tú nhẹ nhàng chau lại, nàng hiện tại đang muốn đi tìm Băng Nhược Húc, qua một khúc quanh có ở hành lang, đến con đường nhỏ ở vườn hoa nàng thấy một nam tử nhã nhặn đang đứng mà hôm trước đã gặp qua.

“Có việc sao?” Man Tiểu Tri nhìn đối phương thông thả hướng nàng đi tới, không tự chủ lui hai bước. Nam tử trước mắt này, đúng là trước vài ngày nàng lên núi, gặp được hần ở bên cạnh quận chúa.

Nam tử ánh mắt hơi chút kích động, có lẽ về phía nàng hạ thấp người, “Man cô nương, thân mình của cô nương có khỏe không?” Âm thầm đánh giá sắc mặt của của nàng, khí sắc hai gò má hồng nhuận không sai, tuyệt không giống bệnh nhân.

Nàng cảm giác có chút không thể hiểu nổi, “Rất tốt.” Tại sao lại đột nhiên quan tâm đến thân thể nàng có tốt hay không? Cái loại ngữ khí này, giống như hai người đã quen biết thật lâu.

Vui mừng vượt cằm, nam tử cười nói: “Vậy là tốt rồi, nghe nói Man cô nương có bệnh tim trong người, có chút lo lắng lắm miệng, hy vọng cô nương đừng để ý.”

Hần nói như vậy, làm cho Man Tiểu Tri càng buồn bực. Bệnh của nàng chỉ có Băng Nhược Húc biết mà thôi, vì sao thời điểm này hần cũng biết được nàng có bệnh tim?

“Sẽ không. Thật xin lỗi, Nhược Húc còn chờ ta, đi trước một bước.” Quên đi, nàng vẫn là nhanh chút cầm quần áo đưa cho Hoa Đào tình đi, mất mấy ngày làm, rốt cục cũng làm xong một bộ quần áo.

Hơn nữa, người này là người quận chúa yêu, không có việc gì vẫn là không cần bắt chuyện có vẻ tốt hơn, nghĩ đến nữ nhân kiêu mị ngày đó, nàng cũng không quên đẩy mắt âm ngoan kia, vẫn là chuyện ai nấy lo thì tốt hơn.

“Nàng đã khỏe lại.....” Nam tử nhã nhặn nhìn theo bóng dáng nàng rời đi, thì thào nói nhỏ.

Man Tiểu Tri một chút cũng không đem chuyện này để ở trong lòng, trong lòng thầm nghĩ phải đưa bộ quần áo cho Băng Nhược Húc.

“Tiểu thư, chủ nhân thức dậy, liền muốn tìm ngài.” Nha hoàn ngày thường hay hầu hạ bên cạnh nàng, vừa thấy nàng tiến vào Phi Vân Các nơi ở của Băng Nhược Húc, vội vã chạy đến tiếp đón, sắc mặt có chút khó coi.

“Không có việc gì.” Trấn an vỗ vỗ tay nha hoàn, nàng biết Hoa Đào tình nhất định lại phát giận.

Từ lần trước hắn tự nhận nàng thích hắn, càng ngày càng quấn nàng, nếu nàng rời khỏi tầm nhìn của hắn hơn một canh giờ, là bắt đầu đối với hạ nhân nha hoàn nào loạn hắn lên.

“Tiểu thư đâu?” Lúc này, Hệ Vân Các lại vang lên tiếng Băng Nhược Húc rít gào.

Nhẹ chớp mắt thở dài một tiếng, Man Tiểu Tri nhắc váy đi vào: “Ta đi lấy quần áo, huynh đừng không có việc gì liền dọa nha hoàn nô bộc, người người đều bị huynh làm cho sợ hãi.” Cái miệng nhỏ nhắn nhin không được nhắc đi nhắc lại vài câu.

Băng Nhược Húc bước một bước dài đi đến bên cạnh nàng, sắc mặt không tốt, lấy tay bắt mạch cho nàng, xác định mạch tượng của nàng rất tốt, bất an trong lòng mới lui đi.

“Nàng làm sao lại thế này? Tại sao không uống được?” Nếu hôm nay hắn không nhất thời cao hứng, sáng sớm chạy đến lầu các của tiểu ngọc ghé thăm nàng, hắn cũng không biết nàng đã ngừng uống thuốc nhiều ngày.

Chột dạ một chút, nàng xác thực mấy ngày chưa dùng được: “Ta.....”

Mới định nói qua loa tắc trách mà thôi, một chén thuốc đen như mực đã xuất hiện trong đáy mắt nàng, “Uống thuốc nhanh.”

Hắn thúc giục. Nàng hiện tại nhìn như cùng thường nhân giống nhau, nhưng này cũng chỉ là nhìn như mà thôi.

Nhìn nha hoàn bưng chén thuốc, Man Tiểu Tri nhíu mặt, ngoảnh sang một bên, “Ta hiện tại không phải tốt lắm sao? Vì sao lúc này lại muốn uống được?” Có lẽ là thân thể một ngày một khỏe, dẫn đến tư vị cũng rất tốt, đối với số được lớn ăn từ nhỏ, nàng bắt đầu bài xích.

“Đó chỉ là thoát nhìn mà thôi, thân mình của ngươi hoàn toàn không có biện pháp khỏi hẳn.” Hắn biết cảm giác của nàng, nhưng thật vất vả mới dưỡng khỏe thân thể, không thể cầu thả như vậy được.

“.....” Cẩn cẩn môi dưới, Man Tiểu Tri có chút khổ sở. Hắn rốt cục vẫn là nói ra miệng, mấy ngày trước tới nay, nàng cái gì cũng không hỏi mặc hắn trị liệu, xem khí sắc mình càng ngày càng tốt, thân mình cũng càng ngày càng nhẹ nhàng, ngực không hề ẩn ẩn co rút đau đớn, nàng hiểu được bệnh mình tiến triển tốt, nhưng là, bất luận khí sắc mình tốt như thế nào, hắn đều không có ngưng dùng thuốc, khi đó nàng liền mơ hồ đoán được.

Không khí nhất thời ngưng trọng, Băng Nhược Húc vẫy tay cho nha hoàn trong phòng lui ra, mới ôm nàng vào lòng.

“Thuốc của nàng không thể ngừng.” Hắn biết nàng phiền, chán ghét mỗi ngày đều phải uống thuốc, muốn ngừng thuốc, có thể, nhưng cũng không phải hiện tại.

“Ta chỉ là muốn giống người bình thường.....” Ngữ khí có chút nghẹn ngào. Nàng chỉ là muốn giống mọi người mà thôi, vì sao khó như vậy? Khó như vậy?

“Lúc nương của nàng mang thai, không chăm sóc tốt thân mình, nàng lại chưa đủ tháng liền chui ra, tâm mạch trời sinh so với người khác yếu ớt, lại hơn nữa nhiều năm không có điều dưỡng thân thể, cho nên tim của nàng so với người bình thường yếu hơn, đừng nói chạy nhảy, chỉ là đi nhanh một chút, nàng cũng đi không được.”

Mấy ngày nay, thoát nhìn tuy rằng giống như ta chữa khỏi cho nàng, nhưng cũng không có, ta chỉ khống chế được bệnh của nàng mà thôi, ngoan ngoãn uống thuốc, ít nhất.....vài năm không thể ngừng thuốc.” Đây cũng là bất ngờ của hắn, lúc trước nhận bệnh này, hắn nghĩ nhiều lắm một năm có thể làm cho nàng có cuộc sống giống người thường, không nghĩ tới thân thể của nàng bệnh quá mức nghiêm trọng, không tồn thời gian vài năm là không có khả năng.

Hiện nay nàng có thể như người thường đi lại thậm chí chạy chậm, đều là bởi vì hắn dùng được ổn định bệnh tình, hơn nữa hắn thỉnh thoảng lấy chút linh đan diệu dược, thuốc bổ tẩm bổ thân thể nàng, mới làm cho bệnh của nàng chuyển tốt, nhưng vẫn là cần nhiều năm điều dưỡng mới có khả năng ngưng thuốc.

“Đừng đau lòng.” Mắt nàng lộ ra mắt mát cùng thương tâm, nhanh chóng làm nhói cả lòng của Băng Nhược Húc, dịu dàng hôn tóc nàng, tay nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng.

Ngực hần rộng lớn như vậy, nàng nhỏ nhắn vừa vặn hoàn mỹ nằm gọn trong vòng ôm ấp của hần, hấp thu nhiệt độ ấm áp trên cơ thể to lớn của hần truyền đến, cảm xúc không tốt bởi vì hành động ôn nhu của hần mà biến mất.

“Ta đã biết, về sau ta sẽ ngoan ngoãn uống thuốc.” Vài năm thì vài năm, so với lúc trước thì vẫn tốt hơn, ăn được vài năm có thể đổi lấy khỏe mạnh, thì nàng nguyện ý.

Nghe nàng nói như vậy, Băng Nhược Húc thân mình buộc chặt mới thả lỏng. Vốn tưởng rằng tiểu ngọc nghịch sẽ tranh cãi âm ỉ không chịu uống thuốc, hần đã quên, nàng là một nữ nhân ôn nhu.

Xoay người cầm lấy chén thuốc nha hoàn trước khi ra ngoài đặt trên bàn, Man Tiểu Tri ngoan ngoãn uống một ngụm lớn, vị vừa cay vừa đắng kia làm da đầu run lên, vội vàng lấy ấm trà rót chén nước uống.

“Nàng mấy ngày nay bận việc gì? Nha hoàn nói buổi sáng nàng không ở trong phòng.” Hần chính là bởi vì mấy ngày nay buổi sáng cũng chưa nhìn thấy người, mới có thể chạy tới lầu các của nàng, cũng mới phát hiện nàng không có uống thuốc.

Xem bộ dáng nàng mới vừa rồi uống được, thuốc nước thật là rất đắng, Băng Nhược Húc đáy lòng đã có tính toán. Nếu có thể đem được nước đổi thành viên thuốc, vậy nàng uống thuốc có vẻ không đau khổ, ừm, ngày mai bắt đầu bắt tay vào thay đổi.

Nói đến này, Man Tiểu Tri mở ra một gói lớn nàng vừa mới mang vào, “Huynh mặc thử xem.” Đây là thành quả mấy ngày nàng vui mình ở khuê phòng.

Tay đang đang cầm một bộ quần áo màu ngà cùng một áo ngắn bằng bông cũng màu ngà, vừa nhìn chính là một bộ, Băng Nhược Húc tiếp nhận, “Mấy ngày nay nàng chính là bận việc này?” Nha đầu ngọc! Đáy lòng không chịu không chế như mềm nhũn ra.

Khuôn mặt thanh tú hơi hơi đỏ lên, gật gật đầu, “Mau mặc thử, xem có hợp hay không.”

Cởi sam y trên người xuống, hần rất nhanh mặc quần áo nàng tự may vào, mềm mại dễ chịu mặc ở trên người trừ bỏ thoải mái ra, còn có một loại cảm thụ khác, một loại cảm thụ hần không thể nói thành lời, chỉ có thể nói bằng trái tim, đều bởi vì bộ quần áo này mà ấm áp.

Man Tiểu Tri giúp hần sửa sang lại quần áo, thuận tay vỗ vỗ bờ vai của hần, đáy mắt lộ ra ái mộ, cái miệng nhỏ nhắn vừa lòng nhếch lên, thối lui hai bước đánh giá.

Mặc vào nguyệt sam, khí chất biến đổi, không hề tà mị, ngược lại lộ ra khí chất thanh nhã tự nhiên, làm nàng kinh diễm không thôi.

“Huynh thật sự rất đẹp nha.” Đáy lòng cao hứng, ngọc vù vù nói ra, nói xong, nàng mới hốt hoảng che miệng.

Băng Nhược Húc tức giận nhìn nàng liếc mắt một cái, “Nàng nói cái gì?” Còn nói hần xinh đẹp, da ngựa phải không?

“Không có a.” Giả ngu lắc đầu.

“Ta nghe được, ta muốn trừng phạt nàng!” Băng Nhược Húc tà tà cười, thừa dịp nàng còn không kịp phản ứng, một tay ôm lấy nàng vào lòng, bạc môi che lấp cái miệng hồng nộn.

Dùng sức hút vào, cổ gồng hân, hân nàng ý loạn tình mê, choáng váng, còn thừa dịp nàng bị hôn đầu óc choáng váng, một đôi tay ở trên người nàng dao động, ăn đậu hủ.

Hai cái môi hôn nhau nóng bỏng biểu diễn, đều đã quên cửa phòng còn mở ra rất lớn.

Khiến cho toàn bộ nô bộc mở rộng tầm mắt, trốn ở bụi hoa, phía sau thân cây cũng có, liêu mạng rình xem cho được, khó thấy được chủ nhân động tâm, thật sự là rất ngạc nhiên.

Đồng thời, trong lòng mọi người đều không hẹn mà cùng hiện lên một ý tưởng, tiểu thư đáng thương, cư nhiên bị chủ nhân coi trọng, ai.....

Gần cuối năm, sơn trang luôn luôn im lặng cũng có thể náo nhiệt như vậy, nơi nơi giăng đèn kết hoa bày ra một bầu không khí hân hỷ.

Man Tiểu Tri tuy rằng trên danh nghĩa là nha hoàn bên người, nhưng so với việc nàng làm sơn trang phụ nhân cũng không khác nhau, Băng Nhược Húc thông thường thì hoàn toàn mặc kệ khi nào thì lễ mừng năm mới, hoàn toàn không có hứng thú, sơn trang cũng bởi vậy mà bao năm nay chưa từng đón lễ này, lần này là nàng lần đầu tiên ở trên núi mừng lễ năm mới, còn phân phó đoàn người chuẩn bị, mọi người đương nhiên đều thật sự cao hứng.

Nhưng mà nàng bận rộn như thế Băng Nhược Húc sẽ không cao hứng, gương mặt sa sầm ngồi đợi ở Phi Vân Các .Đông chờ Tây chờ chính là đợi không được người, cuối cùng đành phải phần nộ xuất mã đi bắt người.

Vốn là định mặc kệ nhất quyết bắt nàng mang về phòng hầu hấn, nhưng vừa đến thấy khuôn mặt nàng tươi cười vui vẻ, cũng chỉ thật nhẫn nại đợi nàng đi.

Trong sơn trang xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ, một cô nương nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần đi theo phía sau là một nam tử tuấn mỹ xuất trần, hai người đi đến đâu cũng đều sát cánh kề vai.

Người hơi tinh mắt một chút, giống như tổng quản, nhìn thấy chủ nhân thay đổi thực rõ ràng, khuôn mặt vốn dĩ vĩnh viễn luôn mang vẻ trào phúng lạnh như băng, không tươi cười không thay đổi, nhưng hiện tại trong ánh mắt luôn trở nên ấm áp, thường xuyên tùy từng bóng dáng tiểu thư .

Mà tiểu thư cũng càng thấy xinh đẹp, có thể là có chủ nhân che chở, dung mạo thanh tú lóe ra hạnh phúc sáng rực, làm cho người ta xem đến đui mù. Diện mạo bên ngoài mà nói, hai người có lẽ không phải xứng đôi lắm, nhưng đứng chung một chỗ, cùng cảnh đẹp ý vui tựa như một bức họa, làm người ta nhìn không được cong môi lên, hâm mộ nhìn bọn họ.

“Húc, cơm tất niên huynh muốn ăn thức ăn gì?” Man Tiểu Tri ngọt ngào hỏi, ngữ khí mang theo làm nũng, chính mình cũng không phát hiện.

Nàng một tiếng vô cùng thân thiết kêu to làm cho Băng Nhược Húc tuấn mầu lóe lóe, “Tùy tiện mà làm, nàng rồi hơi cái gì? Trong sơn trang đầu bếp nữ nhiều như vậy cái, còn có tổng quản, không cần nàng phải lo lắng.” Hấn hung ác mắng vài câu.

Man Tiểu Tri không thèm để ý, ngược lại còn cười ngọt ngào, nghe thấy được trong ngữ khí hung ác của hấn, là lo lắng sợ thân thể nàng mệt chịu không nổi.

Trong lòng nàng căng phồng lên tình ý nói: “Ta biết, đối với huynh là muốn tự tay làm vài món huynh thích ăn thôi.” Vì hầu hạ đại gia miệng xảo quyết như hấn, nguyên bản mười ngón không dính nước nàng cũng học một tay trù nghệ thật tốt.

Cứ tưởng hấn lắc đầu nói không cần, nhưng đầu óc vừa chuyển, hấn cười, “VẬY giống như lần trước nàng làm bánh bao nhỏ đi.”

Hấn nghĩ đến lần trước nàng làm bánh bao nhỏ, hương vị ngọt hương thơm phưng phức mềm mại, miệng có chút thèm.

“Huynh thích ăn a?” Man Tiểu Tri xuất thân trong nhà làm bánh bao, thủ pháp gia truyền, chiếm được yêu thích của mọi người, cũng bởi vì trong nhà làm bánh bao ăn quá ngon, khiến cho tỷ phu chú ý, mới tạo nên mối lương duyên của tỷ tỷ cùng tỷ phu.

Nàng tuy rằng chưa từng làm qua, nhưng mưa dầm thấm đất, nhìn từ nhỏ đến lớn, cho dù chưa làm qua, cũng bởi vì trong nhà làm bánh bao, chỉ tại nàng yếu ớt, không có cách nào làm ra một cái bánh bao lớn toàn diện, đành phải làm bánh bao nhỏ nhỏ, giống như món điểm tâm ngọt mời khách.

“Cũng không tệ lắm, nàng chuẩn bị là tốt rồi, còn lại bảo đầu bếp nữ đi nấu, nàng nấu rất khó ăn .” Nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, Băng Nhược Húc bày ra vẻ mặt khó coi.

Cười duyên biến mất, Man Tiểu Tri biết hấn che dấu đau lòng, cũng chỉ gạt đầu, “Đã biết, lễ mừng năm mới ta đã đi xuống bếp ngược đãi khẩu vị của huynh a.” Cúi đầu, nàng chuyển tâm nhìn thư từ trong nhà đến .

“Vẫn còn nhiều lời?” Hấn nắm lọn tóc nàng lên đùa giỡn, đưa tay xuyên qua mái tóc lạnh lẽo, hưởng thụ cảm xúc nhưng tơ lướt qua trong lòng bàn tay.

Thời gian rời nhà đến nay, trừ bỏ một tháng đi đường, nháy mắt nàng đã ở trên núi mấy tháng, lúc này, thư trong nhà vẫn không có ngưng, đều là ba ngày một phong thư, chộc cho Băng Nhược Húc có khi rất tức giận, cảm thấy con người tỷ tỷ nàng thật không tốt, quấy rầy bọn họ ở chung.

“Đâu có dài dòng, tỷ tỷ muốn ta dưỡng bệnh thật tốt, trong nhà tất cả đều bình an.” Nàng đem thư cẩn thận cất vào, trong thư còn một đoạn, vẫn là đừng cho hấn thấy thì tốt hơn.

“Nha, ta xem một chút.” Băng Nhược Húc nhàn rỗi nhàm chán, lấy thư trên tay nàng.

“Đây là thư của ta!” Man Tiểu Tri hoảng sợ, tay muốn cướp trở về, như thế nào mấy thư trước không xem, thư này lại cướp muốn xem a!

Xem bộ dáng nàng khẩn trương, mày kiếm nhướng lên, chỉ dùng một cánh tay đã kiềm chế nàng vào trong ngực, không để ý tới giấy dựa của nàng, đem thư mở ra xem.

Rất nhanh xem một chút, phía trước đều là một đồng vô nghĩa, thêm một chút, vẫn là một đồng vô nghĩa, lại thêm một chút, mặt sau vẫn là một đồng vô nghĩa, thêm..... Đợi chút! Băng Nhược Húc vốn dĩ muốn vứt bỏ thư rút tay về. Hấn mới vừa rồi nhìn thấy chữ viết tốt nhất trong thư hình như là dính thân? Tập trung nhìn vào –

“Tiểu muội, qua năm mới, muội cũng đã mười bảy, cha cùng nương đều tin tưởng muội sẽ khỏe mạnh trở về với chúng ta, nương muốn muội lo chuyện chung thân, quyết định thay muội làm chủ việc hôn nhân.

Đối phương là Tiểu Bác, con nhà nho giáo, hai mươi tư tuổi, cá tính ôn hòa, trong nhà lại có trụ cột, muội nếu gả cho hấn cũng sẽ không chịu khổ, cha mẹ nói đối phương thực vừa ý, muốn ta hỏi ý tứ của muội một chút, muội suy nghĩ đi, nếu nguyện ý, liền sắp xếp việc hôn nhân này, chờ khi muội mười tám tuổi trở về Thành Đô lập gia đình, lúc đó thân thể của muội hẳn là đã tốt lắm.

Nếu không muốn, tỷ tỷ cũng sẽ không miễn cưỡng muội, ta sẽ kêu tỷ phu giúp muội cùng cha mẹ trò chuyện, miễn việc hôn nhân này, muội hãy suy nghĩ cho thật cẩn thận, tỷ tỷ sẽ đợi tin tốt của muội.”

Man Tiểu Tri hít ngậm khí, bắt đầu kịch liệt giãy dụa, “Buông! Buông tay, buông tay a!” Trời ạ! Biểu tình thật là khùng khiếp, nàng có dự cảm, bây giờ không trốn sẽ rất thảm!

“Một vị hôn phu? Nàng muốn định việc hôn nhân? Phải không?” Giọng nói của Băng Nhược Húc mềm nhẹ đến mức không thể tin nổi.

Thân mình run lên, hết đường chạy trốn, nàng cúi đầu không dám nhìn hấn, “Ta thật sự không biết.....” Nàng giọng rất nhỏ nói. Cái này thảm, ngữ khí càng nhẹ, liền đại biểu hấn càng tức giận.

“Cha nương của nàng nói sợ làm hỏng việc ‘Chung thân’ của nàng a.” Hấn cố ý nhấn mạnh chữ chung thân ngữ khí càng thêm nghiêm trọng.

Hấn nói chuyện khí đều thổi trên mặt nàng! Trốn tránh sự thật nhắm mắt lại, Man Tiểu Tri không dám nhìn hấn, “ Ta thật sự không biết.” Lại lặp lại.

Môi bỗng dưng bị người ta cắn một cái thật mạnh, theo bản năng nàng mở mắt ra, dọa! Thấy tuần nhan phóng đại trước mắt, cái miệng nhỏ nhắn gấu gao bị che lại, cũng không cho nàng chút không khí để thở, cảm nhận rõ ràng trên người hấn truyền đến tức giận, cái miệng nhỏ nhắn bị hôn vừa đau vừa rất, nàng chỉ biết, nàng chỉ biết hấn rất tức giận!

“Nàng! Chưa cùng tỷ tỷ của nàng đề cập qua chuyện của chúng ta sao?” Kề sát môi của nàng, Băng Nhược Húc cực kì tức giận nhưng ngược lại nở nụ cười. Tiểu ngọc ghêch xác định chắc chắn chưa nói qua nửa câu, nếu không nữ nhân điên kia làm sao có thể nói muốn giúp nàng dính thân?

Cảm giác được đầu lưỡi hấn đang liếm cánh môi mình, đỏ mặt, nàng thấy có điểm không rõ, “Chuyện của chúng ta?”

Cái gì chuyện của chúng ta? Ừm..... Đầu lưỡi hấn lại duỗi thân tiến vào cuốn lấy lưỡi của nàng trên đầu, ánh mắt nóng cháy của hấn làm cho nàng mau chóng hòa tan, ngồi phịch ở trong lòng hấn.

Hôn qua, giống như có một ngọn lửa từ đâu bùng cháy dữ dội, hương vị ngọt ngào của nàng làm cho hắn say mê, vốn dĩ muốn ép hỏi chuyện tình nhất thời quên hết, chỉ còn lại bản năng nguyên thủy, hôn môi và mặt của nàng.

Man Tiểu Tri vô lực thừa nhận nhiệt tình của hắn, toàn thân tê dại, nơi nào bị hắn đụng chạm đều giống như có lửa đốt nóng cháy, có nguồn nhiệt từ nhỏ dần lan rộng toàn thân.

Không biết từ khi nào, hai người đã nằm trên giường nghỉ ngơi ở thư phòng, trên người nàng quần áo đã bị thoát chỉ còn cái yếm, dây yếm cũng bị hắn cắn đứt, tay to lớn vuốt ve nơi mềm mại của nàng, không ngừng chậm lên dục hỏa.

Loại lửa nóng này làm cho nàng không biết làm sao, nhịn không được yêu kiều ra tiếng, cái miệng nhỏ nhắn nhẹ thì thầm tên hắn, da thịt chạm nhau làm cho nàng không ngừng run run.

“Tiểu Tri, nàng là của ta, của ta.” Thanh âm bá đạo lại cường hãn ở bên tai không ngừng vang lên, ngay lúc nàng mê loạn nhất, đột nhiên một cổ đau nhức xuyên qua nàng.

“A!” Đau hô một tiếng, thần trí mê loạn toàn bộ trở về, hốc mắt lập tức rơi xuống hai dòng nước, nàng rõ ràng cảm nhận được nóng cháy giữa hai chân.

Băng Nhược Húc lơ lửng ở trên người nàng, cố gắng đè nén khoái cảm, chờ nàng thích ứng sự xâm nhập của hắn, cúi đầu ôn nhu hôn nước mắt của nàng, “Nàng là của ta, Tiểu Tri.” Cảm nhận sự thư thái ở trong cơ thể nàng nhịn không được co rúm một chút.

Mọi nguồn nhiệt cùng khoái cảm tê dại truyền khắp toàn thân, hai chân ôm lấy thắt lưng hắn, thích khoái cảm tê dại kia, lại sợ hãi đau đớn.

Cảm nhận được dưới thân nàng không còn cứng ngắc, Băng Nhược Húc bắt đầu ở trong cơ thể nàng rất nhanh co rúm, tận tình hưởng thụ thân mình non mềm.

“Húc, ta thích ngươi.” Khoái cảm cứ liên tục truyền đến, nàng bám chặt lấy thân hình to lớn vạm vỡ của hắn đang di chuyển kịch liệt, không ngừng lẩm bẩm lời nói từ đáy lòng.

Hắn càng không ngừng ở bên tai nàng gọi tên của nàng.

Thở gấp ngậm nga, tay Man Tiểu Tri đặt trên vai hắn, nhịn không được đón ý hòa theo hắn, lúc lâu sau, khoái cảm mãnh liệt trong cơ thể lần cho nàng nhịn không được rốt cục thét ra tiếng chói tai, sau đó cảm thấy một trận nóng cháy vọt vào trong cơ thể, nàng vô lực xụi lơ nằm xuống.

Băng Nhược Húc ôm chặt nàng cảm thụ một trận lại trận run rẩy, đem chính mình hết thảy đều cho nàng, cũng đem hết thảy của nàng nhét vào trong lòng.

Sau cơn cao trào, Man Tiểu Tri hỗn loạn mệt mỏi muốn chết rồi, cảm giác được một đôi tay ôn nhu cầm khăn ướt ẩm áp, lau thân mình mệt mỏi của nàng. Lại một lần nữa, nàng liền nằm trong một vòng ôm ẩm áp, nghe hương vị quen thuộc, an tâm nặng nề ngủ.

Hắn ôm chặt thân mình mềm mại ngát hương của nàng, cẩn thận đắp chăn thật tốt cho hai người, quyến luyến nhìn kiều nhan của nàng, ở môi nàng nhẹ nhàng hôn, “Đứa nhỏ ngốc.” Khi hoan ái, nàng không ngừng vừa khóc vừa kể lể chính mình có bao nhiêu thích hắn, khiến hắn không thể khống chế hưng phấn vui sướng, hoàn toàn dùng sức yêu nàng.

Trong lúc ngủ mơ Man Tiểu Tri giật giật, cả người vùi vào trong lòng hắn, dung nhan say ngủ hương vị ngọt ngào mê người, Băng Nhược Húc cười, ôm chặt nàng, cũng chìm vào giấc ngủ mơ.

“Huynh xác định.....” Tiếng nói non mềm trong phòng yên tĩnh vang lên.

“Viết.” Một giọng nam khác trầm thấp ngắn gọn hữu lực nói.

“Như thế hình như không tốt lắm?” Tiếng nói non mềm mang theo chân chờ.

“Mau, viết.” Tăng thêm ngữ khí, ẩn chứa uy hiếp cùng bất mãn.

“Nhưng là.....”

“Nàng không viết, ta viết!” Bằng Nhựt Húc mắt húng đoạt lấy bút lông trong tay Man Tiểu Tri, trên giấy Tuyên Thành viết xuống vài chữ, kết thúc công việc. “Xong, kí đi!”

Quăng bút lông, hần nhìn chữ trên giấy vừa lòng gật đầu.

Man Tiểu Tri ngồi một góc bị kêu đến ló đầu ra tìm hiểu vừa nhìn thấy, thiếu chút nữa hôn mê. Hoa Đào tỉnh bỗng đồng này, cư nhiên lại viết – Man Tiểu Tri là nữ nhân của ta, dính cái rắm thân!

“Huynh muốn hại chết ta a!” Chạy nhanh đoạt lấy giấy trên bàn. Thư này nếu lọt ra ngoài, tỷ tỷ nhất định sẽ từ Thành Đô chạy đến đây.

Không khí nguy hiểm từ bên người toát ra, nàng ngậm miệng lại, nghiêng đầu vừa thấy, quả nhiên nhìn đến gương mặt tuần tú kia đang sa sầm tối đen, ngay cả răng nanh đều lộ ra đến dọa người.

“Nàng nói thế là có ý gì?” Bằng Nhựt Húc truy vấn, mắt nhú lại, chẳng lẽ nàng còn muốn cùng người khác dính thân sao?

“Huynh không cần hiểu lắm, thư này lộ ra ngoài, tỷ tỷ sẽ tức chết.” Man Tiểu Tri vội vàng xua tay, cho tới bây giờ cũng không biết hần là bình dấm chua, liền vì vài ngày trước tỷ tỷ gửi thư này đến, mấy ngày tính tình bất thường náo loạn nàng, bây giờ còn cứng rắn muốn nàng viết thư gửi tỷ tỷ giải thích quan hệ của bọn họ.

“Nàng không phải là coi trọng tên người rừng kia đi? A?” Thật là tức chết hần! Đời này chỉ có nữ nhân quần lấy hần, nào có ai giống như nàng vậy, sợ người trong nhà biết quan hệ bọn họ đến chết?

Man Tiểu Tri nhìn xem thường, “Ta hoàn toàn là không biết hần, làm sao thấy hần thế nào? Huynh không cần ăn bậy dấm chua!” Không phải nàng không đem quan hệ hai người quan hệ giải thích, nàng đương nhiên biết tình cảm của mình đối với hần, nhưng là, nam nhân trước mắt này, cũng chưa từng nói rõ ràng, nàng làm sao mà biết viết thư như thế nào? Chẳng lẽ nói hần đem nàng ăn sạch sẽ sao?

“Ý của nàng là, gặp qua là có thể sao?” Đáng giận! Ngực Bằng Nhựt Húc giống như có cái gì đánh, làm cho hần vừa đau vừa giận, cả người tựa như đầu gối nổi trận lôi đình.

“Huynh đừng có không phân rõ phải trái, ta cũng không phải có ý đó!” Bị hần làm phiền nhiều ngày, tính tình nàng cũng nổi nóng.

“Vậy ý của nàng là gì? Chúng ta quan hệ có gì ám muội sao?” Đều đã là người của hần, còn dám chần chừ? Hần muốn đi chém tên người rừng kia!

“Cái gì ám muội, vậy huynh nói đi, chúng ta là quan hệ gì a?” Trở mặt liền trở mặt, nàng là lưỡi cùng hần tranh cãi, nghĩ nàng sợ hần sao?

“Nàng đương nhiên là thê tử tương lai của ta! Bằng không còn có quan hệ gì?” Nàng lớn giọng, Bằng Nhựt Húc đã muốn biến thành rống, lộ ra mặt dữ tợn chỉ kém không phun lửa.

Man Tiểu Tri sững sốt, không nghĩ tới hần sẽ nói như vậy, “Thê..... Thê tử?” Nàng biết hần để ý nàng, nhưng không nghĩ tới hần lại đem chính mình coi là thê tử tương lai, tuy rằng sâu trong đáy lòng hy vọng như vậy, nhưng không dám nói ra miệng, cho dù hai người đã chung giường chung gối, nàng cũng không dám cùng hần đòi hỏi danh phận, bởi vì, nàng không xác định nam nhân này có phải thật tình yêu nàng hay không a!

Hần tất nhiên là đem biểu tình phức tạp trên mặt nàng đều thu vào mắt, thở dài, giang tay ôm chặt nàng.

“Bằng không nàng nghĩ rằng ta và nàng sẽ tùy tiện đối với một nữ nhân ra tay sao? Nàng đi theo ta đã được một thời gian, có nhìn thấy qua ta cùng nữ nhân khác ngủ sao?” Hần vốn là không thích nữ nhân, nam nhân cần đương nhiên là có, chẳng qua hần thật sự chán ghét thanh lâu nữ tử, đi qua vài lần rồi cũng không đi.

Là bởi vì thân mình tiểu ngọc ngêch mềm mại hương vị ngọt ngào dụ hần mất đi lý trí, bằng không, hần vốn muốn điều dưỡng bệnh của nàng cho tốt, rồi mang nàng trở về cầu hôn.

Hần thừa nhận, hần thực sự rất thích tiểu ngọc ngêch, thích đến không thể khống chế, chỉ cần nàng rời khỏi người liền nhịn không được bắt đầu tìm người, nhìn không thấy nàng sẽ nóng vội, sợ nàng lại phát

bệnh, nhanh nhìn chăm chăm nàng uống xong mỗi một chén thuốc, bởi vì hắn không muốn nàng rời khỏi hắn, đem nàng mang đến đáy lòng, tiểu ngọc ghéch này làm cho hắn ý loạn tình mê, đáng giận!

Hắn không có nói rõ, Man Tiểu Tri lại biết ý tứ kia trong lời nói, đôi mắt đẹp nổi lên hơi nước.

“Không có.” Hắn là nói hắn chỉ cưới nàng là vợ hắn đi? Nam nhân..... này. Ngay cả một chút tình yêu cũng không chịu nói ra miệng, lại khinh địch như vậy đã nói ra muốn kết hôn nàng làm vợ.

“Vậy nàng còn không biết quan hệ chúng ta?” Nắm chặt bả vai của nàng, mắt phượng thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng, một tay mềm nhẹ lau nước mắt của nàng.

Man Tiểu Tri vừa khóc vừa cười, “Gian phu dâm phụ?” Nàng cố ý nói như vậy.

Băng Nhược Húc vừa nghe, tức giận đến gân xanh đều nổi lên. “Cái gì gian phu? Nàng là lâu lăm không bị ta khi dễ phải không?” Yêu nàng nên nàng bắt đầu làm càn a? Tiểu ngọc ghéch ngu ngốc này!

“Được rồi, huynh đừng tức giận, ta nói đùa thôi.” Tiếng nói ngọt ngào nhẹ giọng trấn an, thấy hắn mau tức giận như vậy, vẫn là đừng đùa thì tốt hơn.

“Nói chuyện chính, nàng mau viết nhanh chút.” Nàng làm nũng tiến vào lòng hắn, làm cho hắn lửa đốt đầy mình, nhưng cũng không quên chính sự.

Ngắm thấy đáy mắt hắn lo lắng, Man Tiểu Tri tâm mềm nhũn, “Được rồi.”

Chỉ là bức thư này, rốt cuộc viết nên như thế nào mới tốt? Ai, đều do hắn đối với tỷ tỷ rất không lễ phép, ấn tượng của tỷ tỷ đối với hắn không phải tốt lắm, nếu đem tình huống thực tế hai người cùng một chỗ viết, người trong nhà không biết có thể phản đối hay không? “Tỷ tỷ, tỷ ấy..... Đối với huynh ấn tượng có một chút không tốt lắm, viết thật sự không sao cả sao?” Nàng nhắc nhở thực uyển chuyển.

“Quên đi, nàng không cần viết, chờ ngày giao thừa chúng ta trực tiếp bái đường thành thân.” Băng Nhược Húc trực tiếp ra độc chiêu.

Chỉ cần hai người có danh có phận, còn sợ người nhà nàng đến chia rẽ sao?

“Cái gì, cái gì?” Không dự đoán được hắn sẽ nói chuyện này, tốc độ có phải quá nhanh hay không? Một khắc trước còn nói nàng là thê tử tương lai mà thôi, hiện nay đã nói muốn bái đường thành thân?

“Nàng đã nghe rõ rồi.” Hắn lạnh lùng nói, một đôi mắt phượng nguy hiểm nhìn chăm chăm nàng, giống như nếu nàng nói cự tuyệt, là lập tức bắt nàng bái đường.

Ác bá tái hiện, Man Tiểu Tri nháy mắt mấy cái, thực hiểu được hiện tại không phải thời điểm vượt râu hùm, trong đầu tính, chờ thêm hai ngày hắn hết giận, lại thảo luận chuyện bái đường thành thân mới thích hợp.

Băng Nhược Húc nhìn chăm chăm nàng, đáy lòng hừ lạnh một tiếng. Tiểu ngọc ghéch, lần này nàng sẽ trốn không thoát lòng bàn tay của ta!

Man Tiểu Tri vẫn nghĩ đến Băng Nhược Húc là giận mới nói vậy mà thôi, cho nên không sao, mấy ngày sau sẽ hết.

Ngày giao thừa, nàng rốt cục biết hắn không phải giận mà nói, hắn, là thật sự!

Lúc trời chưa sáng, nàng bị người ta đánh thức, đầu óc còn chưa thanh tỉnh hoàn, nha hoàn Đông xả Tây kéo, đầu óc nàng lại choáng váng, mặc vào quần áo rất nặng sau đó bị kéo đến trước gương đồng ngồi xuống, khăn ướt sạch sẽ lau mặt, cả người nàng mới thanh tỉnh một ít.

Về mặt không thể tin nổi nhìn chính mình trong gương đồng, trên khuôn mặt luôn luôn sạch sẽ đang bị bọn nha hoàn tô son trát phấn nước, trên người còn mặc giá y đỏ thẫm, “Đây là làm chi?” Nàng hỏi.

Nha hoàn đứng hai bên sững sốt một chút, “Tiểu thư, hôm nay là ngày ngài cùng chủ nhân bái đường thành thân, ngài quên sao?” Chủ nhân nửa tháng trước phân phó xuống dưới chuẩn bị.

Man Tiểu Tri ngạc nhiên trừng lớn mắt, “A? Bái đường thành thân?” Phút chốc đứng lên, nàng xoay người nhìn bố trí trong phòng, chung quanh đều dán chữ song hỉ. Không thể nào?

Nha hoàn không rảnh chờ nàng kinh ngạc xong, ba chân bốn cẳng rất nhanh giúp nàng trang điểm thật tốt, cầm lấy mũ phượng bên cạnh đội lên đầu nàng, “Tiểu thư, đi nhanh đi, chủ nhân ở đại sảnh chờ ngài bái đường!”

“Chờ một chút, đợi chút chờ.....” Nàng hoảng, vội vàng vẫy tay muốn ngăn mọi người lại, một đám nha hoàn cần bản là không để ý tới phản kháng của nàng, mang nàng đi đến đại sảnh.

Gần đến đại sảnh, Man Tiểu Tri liếc mắt một cái liền nhìn thấy đứng ở đại sảnh là một thân ảnh màu hồng, còn có chữ hỷ thật to, nô bộc trong sơn trang đều hướng nàng chúc mừng.

Băng Nhược Húc đứng ở trong sảnh nhìn nàng. Hôm nay tiểu ngọc nghếch thoát nhìn đặc biệt quyến rũ động lòng người, nàng mặc giá y màu đỏ càng thêm kiều diễm! Cát bước, đi đến bên người nàng dặt tay nhỏ bé, đồng thời đối tổng quản nháy mắt.

Tổng quản gật đầu, hẳn hôm nay được mời làm người chủ trì, thanh thanh yết hầu, “Tân nương tân lang bái đường –”

“Chờ một chút!” Man Tiểu Tri đầu tiên là ổn định cước bộ của mình, mũ phượng trên đầu nặng muốn chết, hại nàng đi đường chân run rẩy thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

“Làm sao vậy?” Băng Nhược Húc khó hiểu nhìn nàng. Tình huống trước mắt nàng thật không biết nên khóc hay nên cười, “Huynh thật sự muốn bái đường?” Không thể nào? Đây cũng không phải là trò đùa, hẳn thật muốn thành thân như vậy ?

“Đúng vậy.” Hắn mới không quan nhiều như vậy, tính tình bốc đồng mười năm không thay đổi, chỉ cần hắn muốn làm, thì làm, huống hồ mấy ngày trước đã nói với nàng.

“Này..... Không có cao đường ở đây, chúng ta muốn bái đường cái gì a?” Man Tiểu Tri cười khổ, cố gắng nghĩ biện pháp chống đỡ tính tình mưa gió thất thường của hắn. Băng không, hiện tại gả cho hắn, ngày sau trở lại Thành Đô, nàng nhất định sẽ bị tỷ tỷ nhai đi nhai lại đến lỗ tai cũng dài ra.

“Có khác biệt sao?” Hắn không hiểu cao đường có hay không kém chỗ nào, quỳ một cái, cuối đầu bái lạy không phải tốt sao? Hắn xem biểu tỷ cùng biểu ca thành thân đều là như vậy.

“Đương nhiên là có, không có cao đường, việc hôn nhân này không có ý nghĩa.” Lắc đầu, may mắn là cha mẹ đều ở Thành Đô, cha mẹ hắn đã ở Trường An, không có cách nào lập tức lên núi.

“Nhất định phải có cao đường? Tổng quản được không a?” Tại sao thành thân lại phiền toái như vậy? Tiểu ngọc nghếch không phải lấy cố đi, Cũng là nàng không muốn gả cho ta tìm lý do qua loa tắc trách?”

Ngực nhảy dựng, Man Tiểu Tri lập tức lắc đầu, “Ta đương nhiên muốn gả a! Nhưng không có cao đường hoặc người có danh vọng thay chúng ta làm chứng hôn lễ, cho dù ta với huynh hiện tại đã bái đường, nhưng mà ở nha môn kia mà nói, luật pháp cũng không thừa nhận.” May mắn thời điểm tỷ tỷ thành thân, nàng có hỗ trợ một chuyện, mới nhớ rõ luật pháp này.

Đường luật quy định, điều kiện thành thân phải có giấy báo hôn, tư ước, nếu không báo hôn sự muốn tư ước thành hôn cũng có thể làm, nhưng phải có cao đường hoặc người có danh vọng, quan viên ở đây làm chứng, ngày sau mới có thể nói với quan nha hai người có thân phận vợ chồng.

“Hiện tại đi đâu tìm cao đường?” Băng Nhược Húc không hề giận nhú mi.

Trong đầu bắt đầu loại bỏ thân nhân có thể lập tức lên núi, không nữa! Lão nhân có danh vọng..... Có!

“Nàng chờ ta, ta đi một lát sẽ trở về.” Hắn bỏ lại những lời này, thân ảnh vừa động, người liền mất hút khỏi phòng.

“Huynh đi đâu a?” Man Tiểu Tri đối với không khí hỏi.

Tổng quản nhìn xem nàng, nàng xem tổng quản, hai người trên mặt đều có biểu tình bất đắc dĩ.

“Ngồi chờ hắn trở về đi.” Nàng vẫy vẫy tay, làm ọi người đứng tự tìm chỗ ngồi.

Nàng được nha hoàn nâng ngồi xuống.

Đợi sau nửa canh giờ, nàng phân phó, “Tổng quản, trước ọi người ăn cơm đi, hôm nay đêm cuối của năm cũ.”

Trên bàn bên ngoài sớm đã đầy món ngon, mọi người bụng cũng đã sớm đói cô lỗ cô lỗ kêu.

“Phu nhân, hay là chờ chủ nhân trở về đi.” Tổng quản cúi đầu trả lời.

Man Tiểu Tri nhin xuống miệng thở dài, “Được rồi.” Ngẫm lại cũng đúng, nếu Hoa Đào tỉnh trở về, nhìn thấy bọn họ không đợi hẳn liền ăn cơm, không biết tính tình sẽ nóng giận đến bao lâu.

Nàng mới nghĩ như vậy mà thôi, trước mắt đột nhiên có hai bóng đen thoảng qua, bên người nàng cũng xuất hiện nhiều thân mình cao to, nhìn kỹ, là Băng Nhược Húc đã trở lại, lại quay đầu nhìn về phía bóng đen, miệng nàng há to hút ngụm khí.

Đang ngồi ở vị trí chủ vị có một đôi nam nữ trung niên, hai người đều mặc quần áo vô cùng tốt, quý khí mười phần, nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, hai người đều tròng lớn mắt, vẻ mặt hoảng sợ, nam trên tay còn cầm chiếc đĩa, miệng há thật to, trên chiếc đĩa còn có hai miếng thức ăn a! Nữ trong tay cầm muống và bát canh, vừa thấy là biết bọn họ đang ăn cơm một nửa bị bắt tới.

“Trời a! Húc, huynh làm cái gì vậy? Huynh đi đâu bắt về a?” Man Tiểu Tri một tay chỉ vào đôi nam nữ kia, một tay kia đang muốn chọc vào ngực Băng Nhược Húc mà thôi, nhất thời phát hiện không có một bóng người. Di?

Nàng nhìn trước nhìn sau, trái trái phải phải đều nhìn khắp, chính là không thấy được kẻ đem người bắt tới.

“Người đâu?” Nàng quay đầu nhìn tổng quản.

Tổng quản chỉ chỉ phía sau nàng.

Man Tiểu Tri vừa chuyển đầu, quả thực cũng sắp thở không nổi. Băng Nhược Húc cư nhiên đem quận chúa ở nhờ sơn trang vác lại đây, đúng vậy! Chính là vác!!!

Hơn nữa, tuyệt không ôn nhu đem người hướng ghế cao nhất quăng lên, sau đó đi đến bên cạnh nàng đứng lại, nhe răng cười, “Lần này có thể bá đường chứ.”

Tiếng bước chân hỗn loạn từ bên ngoài tiến vào, một đoàn hộ vệ trong chớp mắt liền vọt vào đại sảnh, bao vây quanh bọn họ, nàng xem trọn mắt há hốc mồm, Băng Nhược Húc lại vẫn cười thật cao hứng.

Hắn còn đối nàng nháy mắt mấy cái, hỏi: “Người quá nhiều phải không?”

“Huynh.....” Man Tiểu Tri chỉ ngậy ngốc, không biết còn có thể nói cái gì.

“Băng Nhược Húc, còn không mau thả quận chúa!” Trong đám hộ vệ có người trầm giọng gầm lên.

Hắn nhìn liếc mắt một cái, ngón giữa bắn ra, ba một tiếng làm hắn im miệng. “Lại âm ỹ ta liền hạ độc ngươi.” Uy hiếp nhìn quét vây quanh bọn họ hộ vệ.

Nhóm hộ vệ bị ánh mắt tà khí lạnh như băng của hắn làm kinh sợ, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Hai vị là thành chủ Thái Thành cùng thành chủ phu nhân, đủ nổi danh đi?” Băng Nhược Húc tay chỉ vào vợ chồng trung niên đang ngồi trên ghế cao.

“Huynh đi ra ngoài lâu như vậy..... Vì chạy tới Thái Thành đem thành chủ cùng thành chủ phu nhân bắt đến?” Man Tiểu Tri tâm tình thật là vừa bức mình vừa buồn cười. Hắn dùng bất cứ thủ đoạn tột tể nào muốn cùng nàng bá đường thành thân như vậy, nàng còn có thể làm sao bây giờ?

Tầm mắt dời về phía quận chúa ngồi ở một bên, khuôn mặt kiều diễm đã muốn bị lửa giận làm cho vặn vẹo biến hình, ánh mắt âm lãnh tản ra như răn, nàng nhin không được run lên, không dám nhìn tiếp.

“Huynh tại sao cũng đem quận chúa bắt lại đây?” Nàng tựa vào bên tai Băng Nhược Húc nhẹ giọng hỏi.

“Ta thấy nàng ta thực nhàm chán ở sơn trang tìm hạ nhân gây phiền toái, liền thuận tay đem nàng ta vác lại đây.” Hắn nói một cách thần nhiên.

Coi như là quận chúa này vận khí không tốt đi, trong sơn trang rất náo nhiệt, mà nàng mang thai cũng không tiện xuống núi đi dạo, bị không khí náo nhiệt hấp dẫn, chủ động đi đến chỗ bọn họ nhìn một cái, có nha đầu không cẩn thận đụng phải nàng một chút, nàng đã nổi trận lôi đình đánh nha đầu, vừa vận cho hân gặp được, liền đem nàng Chop tới nghỉ ngơi chút muốn giáo huấn một phen.

“Huynh không phải muốn nàng ta hỗ trợ chúng hôn?” Man Tiểu Tri kinh ngạc nhìn hân.

Băng Nhược Húc vẽ mặt chán ghét, “Ai muốn loại nữ nhân này giúp ta chúng hôn? Giúp ta pha nước rửa chân ta còn không thêm.” Hân mới không cần như vậy.

Nàng không nói gì, cúi đầu, ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh hân. Nàng thực sự không có biện pháp với hân, đợi chút bái đường xong sẽ phân phó đem người mang đi.

“Tổng quản, còn không mau làm!” Băng Nhược Húc kích động cầm vải đồng tâm trong tay nàng.

Man Tiểu Tri thề, nàng thật sự có nhìn thấy trong đáy mắt của tổng quản tản mát ra lệ quang, dùng vẻ mặt tất cả bất đắc dĩ mở miệng –

“Tân nương tân lang bái đường! Nhất bái thiên địa –” Thanh âm rõ ràng run run.

Nha hoàn giúp nàng quỳ xuống, cùng Băng Nhược Húc cùng nhau hướng về ngoài đại sảnh dập đầu.

“Nhị bái..... Cao đường –” Tổng quản trong lời nói tạm dừng một chút, Băng Nhược Húc lập tức bắn ra một ánh mắt lạnh như băng cho hân, sợ tới mức hai chữ cao đường liền thốt ra.

Man Tiểu Tri ngược mắt nhìn hai vị cao đường kia, hai người đều là vẻ mặt khóc không ra nước mắt, hơn nữa thành chủ da mặt sáng bóng không ngừng co rúm, lại thở dài, nàng xoay người hành lễ, dùng ánh mắt trấn an nhìn hai vị.

“Phu thê giao bái –”

Tổng quản đối hai người mặt đối mặt hành lễ, nàng hiện tại đã hiểu cái gì là mây đen trên đầu, nam nhân này! Còn cười đến rạng rỡ, một chút cũng chưa nghĩ đến đợi lát nữa kết thúc sẽ như thế nào?

“Đưa vào động phòng –” Một câu cuối cùng, viên mãn đạt thành nhiệm vụ, kết thúc công việc!

Nàng thực không nói gì nhìn nô bộc nha hoàn trong sơn trang, từng người đều nghe đến câu cuối cùng đưa vào động phòng, không hẹn mà cùng vội vàng rời khỏi đại sảnh.

“Bái xong rồi, còn không mau giải huyệt đạo cho người ta.” Dem mũi phượng trên đầu quăng xuống, Man Tiểu Tri đầu tiên phải bảo đảm mình có thể hoạt động tự do, bởi vì nàng dám dùng mạng đánh cược, đợi chút xem quận chúa kia nhất định rất tức giận.

“Không thành vấn đề.” Mục đích đạt thành, Băng Nhược Húc đương nhiên thật cao hứng nghe theo lời của nàng, ngón giữa điểm điểm vài cái, mọi người bị hân khống chế được giải thoát rồi.

“Băng Nhược Húc! Người dám như vậy vô lễ với ta! Bắt hân lại!” Quả nhiên, tự do hoạt động lại, mặt thối quận chúa hé ra lập tức rống to.

Thái Thành thành chủ cùng thành chủ phu nhân hai người thở dài một hơi, tay thành chủ cầm vẫn còn cầm chiếc đũa, bát trong tay thành chủ phu nhân cũng đã sớm ngã nát.

Nhóm hộ vệ vừa nghe đến lệnh quận chúa phân phó, người người cầm lấy đao kiếm nhằm phía Băng Nhược Húc.

Man Tiểu Tri tay trái lôi kéo thành chủ, tay phải dắt thành chủ phu nhân. “Đi mau!”

Một hàng ba người vội vàng rời khỏi chiến trường, trốn được ra ngoài nhìn lại loạn thành một đồng đồ nát.

“Cái kia..... Thành chủ, phu nhân, thật sự là thật có lỗi, phu quân của ta hân..... Tùy hứng một chút, thỉnh hai vị đại nhân đại lượng, đừng trách tội hân.” Man Tiểu Tri nhìn Băng Nhược Húc vừa mới đánh một người bay tới bên chân nàng.

Thành chủ nhìn thấy trợn mắt, nhìn nam tử tuấn mỹ trong sảnh lại là một chàng đem người đánh bay; Thành chủ phu nhân ngậy ngốc nhìn đại hán bên chân bà đang học máu, hán là bị nam tử tuấn mỹ trong sảnh kia một cước đá ra.

Vợ chồng hai người nhìn một cái, đồng thời nhìn lẫn nhau trong mắt nhất thời quang mang, cùng nhau quay đầu nhìn nữ tử mặc giá y đỏ thắm xinh đẹp tuyệt trần trước mắt, trăm miệng một lời nói: “Không có vấn đề gì, thực vinh hạnh tới tham gia hôn lễ của các người, hai vị thật sự là trai tài gái sắc, ông trời tác hợp.”

Man Tiểu Tri xấu hổ cười cười, “Thật sự thất lễ, ta lập tức bảo tổng quản phái người đưa các ngài xuống núi.” Bàn tay trắng nõn vậy vậy, hướng đến tổng quản đã sớm chạy trốn ra bên ngoài tị nạn gật gật đầu.

Chỉ chốc lát sau, tổng quản liền dẫn vợ chồng thành chủ ngồi trên kiệu đi trước một bước.

Tiến bước bọn họ xong, Man Tiểu Tri mới quay đầu nhìn cuộc chiến trong đại sảnh, cái bàn đã bị phá hủy hơn phân nửa, ngoài sân cũng nằm một đồng hồ vệ quân chúa mang đến, thở dài.

“Húc, đừng đánh!” Nhắc vấy đi vào cửa, nàng nếu không ngăn lại, chỉ sợ Băng Nhược Húc ngay cả quận chúa cũng đánh.

Trên mặt vài giọt máu bắn tung tóe, hán nghe vậy buông lỏng tay đang bóp cổ hộ vệ, cảm thấy có chút mất hứng, “Ta còn không chơi đã.” Khó có được nhiều tên không sợ chết như vậy, hán đã lâu mới có thể đại khai sát giới một lần như vậy.

Man Tiểu Tri liếc trắng mắt, hỏi: “Chơi cái gì? Hôm nay là ngày tốt chúng ta thành thân, huynh muốn biến máu chảy thành sông sao?” Chỉ biết hán là cố ý khiêu khích, sống yên ổn quá lâu, xương cốt ngứa ngáy, không có việc gì đem quận chúa bắt tới, thật là.

“Được rồi, ta tạm tha bọn họ một mạng.” Băng Nhược Húc nói xong, ôm eo nhỏ của nàng định bước đi.

Quận chúa cao quý cho tới bây giờ chưa từng chịu nổi ô nhục lớn như vậy, một tay đỡ thắt lưng, hỗn hển kêu to, “Băng Nhược Húc! Người đây là có ý gì?”

Hán quay đầu, ngả ngón dùng ngón út ngoéo một cái lỗ tai, “Không có ý gì.”

“Người!” Quận chúa tức giận đến cả người đều phát run.

“Húc!” Man Tiểu Tri đánh cánh tay hán một cái, “Chàng đừng tiếp tục náo loạn.” Tựa vào bên tai hán nói, hán không sợ gây chuyện, cũng phải vì những người khác trong sơn trang mà suy nghĩ, đặc tội người quyền thế là không nên.

Bĩu môi, Băng Nhược Húc tính tình trẻ con quay đầu, “Chúng ta đi.”

Không để ý tới nàng còn muốn cùng quận chúa nói cái gì đó, hán nắm chặt lưng áo của nàng, dám đem nàng tha đi.

Trước khi đi ra khỏi cửa, hán còn quay đầu nói: “Ta cảnh cáo người, đừng ở trong sơn trang của ta ra oai quận chúa này nọ, ta mà còn bắt gặp người vô duyên vô cớ khi dễ người trong trang của ta, ta liền đem người đóng gói đá trở về Trường An!” Nói xong, mới cam tâm theo Man Tiểu Tri rời đi.

Tơ mắt nhìn bọn họ rời đi, quận chúa một bụng tức giận không có chỗ giải tỏa, đành phải điên cuồng đem đồ sứ còn lại trong đại sảnh đập phá, đến khi cái chén cuối cùng cũng bị nàng đập nát, mới thở phà ngồi xuống ghế, “Băng Nhược Húc, một ngày nào đó ta muốn người phải hối hận vì đắc tội ta!” Môi đỏ mọng khẽ nhếch, trong lời nói tựa như nguyên rửa.

7. Chương 7

Đối với Man Tiểu Tri mà nói, trước khi thành thân cùng sau ngày thành thân hoàn toàn không có gì thay đổi, nếu cứng rắn muốn nói có, thì phải là hành vi bá đạo của Băng Nhược Húc càng thêm bừa bãi.

Vào lễ mừng năm mới, trong sơn trang hơn phân nửa nô bộc đều xin phép trở về cố hương, người ở lại trang nhất thời thiếu ngoài một nửa, cả tòa sơn trang thanh tĩnh rất nhiều.

Man Tiểu Tri đang ôm trong lòng lò sưởi tay ấm áp, sưởi ấm, trên người khoác một bộ áo choàng lông có đường viền xinh xắn, trên đầu đội cái mũ lông, đem toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đều che đi một nửa, chỉ còn duy nhất đôi môi hồng đỏ ửng là có thể nhìn thấy được mà thôi, quay người lại, đang muốn ngoặt vào hành lang gấp khúc về Đông sườn trên vai đột nhiên xuất hiện một cánh tay –

“Man cô nương.”

“A!” Không hề chuẩn bị tâm lý bị vấp một chút, nàng dọa đến, bối rối đẩy tay trên vai ra, lò sưởi tay bằng đồng trong lòng cũng rơi xuống trên mặt đất.

“Man cô nương, là ta! Thật ngại quá, đã làm cô nương sợ.” Một nam tử tuấn tú thối lui vài bước, áy náy nhìn nàng.

Man Tiểu Tri nhận ra người trước mắt là tình nhân của quận chúa, một tay ôm ngực, “Có, có việc sao?” Tim đập bay nhanh, kinh hách mới vừa rồi còn chưa có bình phục lại.

Nam tử cười, từ trong lòng lấy ra một hộp gấm nhỏ đưa cho nàng, “Man cô nương – Không, hiện tại nên gọi cô nương là Băng phu nhân, chúc mừng người, đây là một chút tâm ý tặng cho cô nương.”

Trong đôi mắt đẹp lóe lên ánh quang mang, nàng cũng không giơ tay tiếp nhận, “Này..... Đường như không ổn, sự chúc phúc của công tử ta xin nhận lấy, những lễ vật này công tử vẫn nên thu trở về đi.”

Trên gương mặt của nam tử vốn dĩ nở nụ cười, ánh mắt trở nên âm trầm, “Băng phu nhân, đây chính là một chút tâm ý của ta.” Hắn mở hộp gấm ra, bên trong hộp có một đôi dương chi vòng ngọc, trong suốt trong sáng, vừa thấy đã biết giá trị xa xỉ.

Nàng khẽ thở dài, “Khuất công tử, chuyện cũ trước kia đừng nhớ đến nữa, huynh không cần muốn bồi thường gì với ta, cứ để cho ọi chuyện nằm yên đi.” Vốn dĩ nàng cũng không muốn nói ra, nhưng dường như hắn vẫn không thể thoát khỏi tâm ma.

Khuất công tử vẻ mặt chần động, thân hình cứng ngắc, ngạc nhiên nhìn nàng, “Cô nương.....” Nàng nhận ra hắn sao? Nàng thật sự nhận ra hắn sao?

Man Tiểu Tri cúi thấp lưng nhặt lên lò sưởi tay bằng đồng, “Tuy rằng chúng ta gần mười năm không gặp, nhưng bộ dáng của huynh rất giống Khuất thúc thúc, lần đầu tiên khi nhìn thấy, ta cũng không nhận ra, lần thứ hai huynh cố ý tiếp cận ta, ta liền nhận ra được.”

Đáy mắt hắn bao hàm rất nhiều áy náy, làm cho nàng không muốn đứng lên cũng không được.

“Năm đó, là gia phụ bị quỷ mê tâm hồn, mới có thể làm ra.....” Khuất công tử ngập ngừng một chút, ngữ khí không thông, đầu gục xuống hai bàn tay nắm thành quyền.

Nàng cong môi lên nói: “Khuất công tử, huynh không cần để ở trong lòng, Khuất thúc thúc cũng chỉ là muốn cứu đứa con duy nhất của ông ấy mà thôi, thật cao hứng năm đó tiền này có thể giúp huynh một chút việc, mà ta.....”

Mắt đẹp xem xét phía sau hắn cách đó không xa, ánh sáng nhu hòa lóe ra, đôi gò má trở nên đỏ hồng.

“Húc.” Nhẹ giọng thấp gọi, tiếng nói non mềm tràn ngập ý tứ không muốn xa rời, thân mình kiêu nhỏ tự động đi đến phía trước tự động chui vào cánh tay ấm áp làm nàng quyến luyến không rời kia.

Băng Nhược Húc nhíu mày kiểm lại, đem cái nón lông trùm đầu của nàng mới vừa rồi rơi xuống kéo lên. “Trời lạnh như thế này, nàng sao không trở về phòng, ra ngoài này làm gì?” Mắt nhíu lại, nhìn bóng người cách đó vài bước: “Có việc?”

Lạnh lẽo và ngạo nghễ nhìn đối phương, khí thế hồn nhiên thiên phú tạo cảm giác áp bách không nhỏ cho người khác.

Khuất công tử có chút chật vật cúi đầu, “Không, ta chỉ là muốn chúc mừng Băng phu nhân, dâng lên chút tâm ý.”

Ánh mắt đối phương giống như đã nhìn thấu tất cả, làm cho hắn không thể né tránh.

“Không cần thiết, không có việc gì dừng đến Đông sườn này, nhìn thật chú ý mắt.” Bằng Nhượng Húc tuyệt không để cho người ta có mặt mũi, vậy tay giống như đuổi ruồi bọ. Trong lòng áy náy một chút, cúi đầu, Man Tiểu Tri không đồng ý trừng mắt nhìn hắn.

Nhìn hai người liếc mắt nhìn nhau ăn ý mười phần, có thể cảm nhận được cảm tình bọn họ tốt lắm, cảm giác áy náy trong lòng cũng bởi vì nàng đã có nơi gối thân tốt, mà phai nhạt một chút, “Vậy không quấy rầy.” Ngửi khí có chút chua xót, quay đầu rời đi.

Man Tiểu Tri cảm khái nhìn bóng dáng hắn rời đi. Không biết lúc trước hắn rốt cuộc đã trải qua chuyện gì, mới có thể biến thành kết quả như vậy? Mặc dù cùng quận chúa có đứa nhỏ, nhưng cũng là trốn trốn tránh tránh, hơn nữa bóng ma hối hận trong tâm của hắn từ đầu đến cuối vẫn nằm trong tâm hắn, hắn chưa từng thật sự vui vẻ qua.

Cái cảm khéo léo đột nhiên bị người dùng lực nắm, sau đó bắt buộc quay đầu nhìn lại khuôn mặt tuấn tú hé ra gần trong gang tấc, âm trầm lộ ra rằng nanh trắng ngoan, một giọng nói nhẹ nhàng nồng nặc mùi giấm cất lên. “Nàng nhìn tên người rừng kia làm cái gì?”

Phốc xích một tiếng, Man Tiểu Tri bị bộ dáng này của hắn làm cho tức cười, lại ở trong ngực hắn cười không thể ngừng được.

Bằng Nhượng Húc cười nhìn nàng, trong ánh mắt đều là sủng nịch, cánh tay hơi hơi sử dụng lực ôm chặt nàng, để tránh tiểu nữ nhân trong lòng cười quá, ngã sắp xuống.

“Hắn chính là người mà nàng nói năm đó đã trộm đi tiền cứu mạng của nàng sao?” Một tay ôm lấy thắt lưng của nàng, làm cho cả người nàng bay lên không tựa vào trên người hắn, đôi chân mạnh mẽ bước về phía trước, đi về phía phòng của bọn họ.

Vòng tay ôm lấy gáy của hắn, Man Tiểu Tri gật gật đầu, “Đúng vậy a, Nhưng mà trộm tiền năm đó là cha của huynh ấy, lúc đó hắn bệnh sắp chết, làm gì có biện pháp trộm.” Làm người nên nói chuyện bằng chính lương tâm, huống hồ cũng không phải lỗi của hắn.

“Còn không phải giống nhau.” Bằng Nhượng Húc hừ nhẹ. Tính tính thời gian, qua ba, bốn tháng nữa, vị quận chúa kia sẽ sinh, đến lúc đó có thể danh chính ngôn thuận đem những tên chú ý mắt này đó đều đá ra khỏi cửa.

“Không giống nhau, người không biết không có tội thôi.” Hờn dỗi nhìn hắn. Thật không biết hắn không nên ăn dấm chua như vậy chứ? Giữa hai người, muốn nói ghen tị hắn là nàng mới đúng, nhưng thường thường đều là hắn kiếm cơ ăn dấm chua, về mặt không vui.

“Mặc kệ như thế nào, nếu hắn lại đến nàng nên tránh xa một chút.” Hắn bĩu môi, tiểu nữ nhân nghĩ đến quá mức đơn giản, nàng cũng không ngẫm lại, cái tên không biết xấu hổ kia, hiện tại tốt xấu gì cũng là gian phu của quận chúa, dù sao nên tránh xa hắn là tốt nhất.

“Nha.” Nàng miễn cưỡng đáp một tiếng, hoàn toàn không đem lời nói của hắn để vào lòng.

“Vài ngày nữa chờ tuyết ngừng, chúng ta trở về Trường An đi.”

Xem cũng biết nàng tuyệt không để ý, Bằng Nhượng Húc suy nghĩ một lát, phòng ngừa chu đáo nhất vẫn là đem nàng rời khỏi nơi đây là có vẻ thỏa đáng nhất.

“Trở về Trường An.” Nguyên bản tựa vào trên người hắn thoải mái sắp ngủ Man Tiểu Tri bỗng sốt, ngược mắt lên nhìn hắn. Tại sao lại đột nhiên nói muốn trở về Trường An

“Đúng vậy, con dâu xấu cũng phải nhìn thấy cha mẹ chồng chứ.” Hắn chế nhạo nói.

Nàng mất hứng chu miệng lên, giơ tay nhéo hai má của phu quân, “Ai xấu a? Huynh nói rõ ràng cho ta.” Hoa Đào tỉnh, cứ nhiên dám nói nàng xấu, đáng giận, nhéo! Bóp chết huynh!

Không thèm để ý tùy nàng xoa bóp ngược đãi, hắn bày ra vẻ mặt đứng đắn, “Đương nhiên là nàng, bằng ta diện mạo tuấn đạt độc nhất vô nhị này, nhìn thế nào cũng đều là nàng a.”

Mặt hắn kiêu ngạo đến thật khó coi, Man Tiểu Tri nhìn không được nở nụ cười, cười đến hé ra mặt đỏ ửng, đáng yêu cực kỳ.

“Đúng! Huynh là anh tuấn nhất, huynh là Hoa Đào tinh chuyển thế a.” Dung mạo không bằng người, nàng thừa nhận.

“Có thể gả cho loại tướng công như ta, là nàng có phước ba đời đó.” Hấn càng nói càng tự kỷ.

Cái này Man Tiểu Tri cười đến không chế không được cười đến ngã về phía sau, Băng Nhược Húc vội vàng đỡ lấy thân thể của nàng, nàng cười đủ mới ngược mắt lên nhìn về phía hấn, “Có thể lấy được ta, là huynh đã thấp hươg tám đời nhà huynh a.”

“Ha ha ha.....” Nghe vậy, hấn cười theo thật thoải mái, ôm chặt thân hình kiều nhỏ, trong lòng tràn đầy đều là nàng.

Hấn thích loại cảm giác này, có thể kéo dài cả đời giống như..... Cũng không sai.

Lại qua mấy ngày, Man Tiểu Tri đang cố gắng thu thập mọi thứ, hai ngày nay tuyết ngừng rơi, Băng Nhược Húc liền tính mang nàng trở về Trường An đi gặp cha mẹ chồng, nàng chuẩn bị gọi hấn thuận tiện mang nàng trở về Thành Đô một chuyến, chuyện nàng thành thân, đến bây giờ đều không dám nói cho người trong nhà biết.

Di? Nhưng người nhà của Húc có biết không? Tay đang thu dọn bỗng rụt trở về, xoay người đi về hướng nam nhân ngồi trước bàn viết gì đó. “Húc.”

“Àn?” Băng Nhược Húc cau mày nhìn trên bàn viết được một nửa phương thuốc. Phương thuốc này là dùng để trị bệnh tim cho Tiểu Tri, nhưng nếu ngày sau Tiểu Tri mang thai, thuốc này sẽ không thích hợp.

“Chuyện chúng ta thành thân, huynh có nói qua cùng cha với nương huynh không?”

Hấn ngẩng nàng liếc mắt một cái, lại quay lại ánh mắt, cầm lấy bút nhúng vào nghiêng sau đó trên giấy xoa và sửa, “Không có.”

Man Tiểu Tri thở dài. Nàng không nên ôm hy vọng gì; “Huynh không cùng người trong nhà nói một tiếng, liền lên theo ta thành thân, cha cùng nương sẽ không tức giận sao?”

“Tức giận cái gì? Là ta muốn lấy lão bà, cũng không phải bọn họ.” Hấn không hiểu chuyện này có cái gì đáng tức giận, cha và nương không phải sống cùng nhau sao?

“Hơn nữa, chưa cho nương của ta biết cũng tốt, bà đã sớm âm ỹ muốn làm hôn lễ một oanh oanh liệt liệt, muốn mời tất cả những phú thương, danh môn đệ tử trong thành Trường An đều tới tham gia, còn nói muốn đãi tiệc ba ngày, phiền toái chết được, ta mới không bồi bà giúp vui.” Nương đã sớm chuẩn bị tốt ở hôn lễ của hấn đại triển quyền cước, nếu thật sự để cho bà nhúng tay vào, những phồn văn tục lễ chỉ sợ sẽ ép buộc Tiểu Tri mệt chết mất.

Nghe được cảnh tượng hấn hình dung, Man Tiểu Tri không tự giác run rẩy. May nhờ lúc trước hấn tùy hứng, tránh cho nàng cực khổ, nhưng mà.....

“Nếu nương chờ mong như vậy muốn thay trong nhà làm việc vui, việc hôn nhân chúng ta đây không cho nương làm, có làm bà mất hứng hay không?”

“Mặc kệ đi.” Băng Nhược Húc trả lời.

Đánh lên cánh tay hấn một cái, Man Tiểu Tri giận dữ, “Huynh là con trai yêu của bà, nên không sợ đương nhiên nói như vậy, ta sợ nương trách ta con dâu không hiếu lễ, làm sao bây giờ?” Nàng mới không muốn vừa bước qua khỏi cửa đã đắc tội với cha mẹ chồng,

“Cho dù trời có sập xuống, đã có ta chống đỡ, nàng phiền não cái gì?” Vòng tay đem nàng ôm vào trong lòng, cúi đầu dùng chóp mũi cọ sát lên gương mặt mềm mại của nàng

Căn cứ vào những gì hấn hiểu, cha mẹ trách tội hấn làm càn, nương nói không chừng còn có thể hô to gọi nhỏ bảo hấn phải đi xin lỗi cha mẹ của nàng, chưa được sự đồng ý đã cấp tốc cưới người ta vào cửa, cũng chưa cho cha mẹ đối phương câu trả lời thỏa đáng, càng nghĩ càng có thể.

“Sau khi trở về Trường An , chúng ta có thể thuận đường trở về Thành Đô không?” Nàng rất nhớ nhà, rời nhà nhiều ngày, trước đó vài ngày tỷ tỷ trong thư đã báo tỷ ấy đã mang thai, nàng rất muốn quay về gặp lại người trong nhà .

“Chờ trở về Trường An nói sau.” Bằng Nhượng Húc không muốn nhìn đến Man Tiểu Nhu, đành phải thuận miệng đáp lại một chút, nhẹ tay ve vuốt đôi gò má ửng đỏ của nương tử yêu quý.

Man Tiểu Tri nhẹ nhàng thở dài, hẳn nói có lệ như vậy nàng không phải nghe không hiểu, liếc trắng mắt, tức giận há mồm cắn một ngụm sau gáy hắn

Hơi ấm nóng của miệng và lưỡi nàng ở sau gáy hắn, đôi mắt Bằng Nhượng Húc tối sầm. Đòi mạng a, này quả thực chính là đang câu dẫn hắn thôi!

Miệng rộng hôn trụ cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn của nàng, mềm nhẹ mật yêu, một đôi đại chưởng không chịu khống chế vói vào bên trong quần áo của nàng, cởi bỏ y phục của nàng, sờ lên đôi gò bồng đảo mềm mại vuốt ve.

“Tiểu Tri.” Tà khí cười, dụ hoặc dễ dàng cái miệng nhỏ nhắn của nàng mở ra, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Man Tiểu Tri nóng hừng hực đầu óc hóa thành một đoàn tương hồ, con người đen dục vọng thâm thúy rõ ràng như thế , làm cho thân mình nàng đi theo cùng nhau bốc cháy lên.

Trước mắt, một cảnh xuân quang lồ lộ, da thịt hương diễm trắng nõn nà say đắm hồn người.

“Chủ nhân.” Thanh âm của tổng quản vang lên ở ngoài cửa .

Bằng Nhượng Húc tự động đóng lỗ tai, làm như không có nghe đến thanh âm của hắn , tiếp tục hôn, tiếp tục thoát, tiếp tục cắn cắn cánh tay của nàng non mịn .

Trầm luân trong sự nhiệt tình thiêu đốt của hắn, Man Tiểu Tri nhất thời không nghe đến thanh âm, chỉ cảm thấy vật nóng cháy của hắn đang trêu chọc ở giữa đỉnh hai chân non mềm của nàng, một luồng hơi nóng ấm áp lan tỏa khắp châu thân, hơi thở dồn dập, hưởng thụ sự riêng tư tối mật nhất của hắn đang chạm vào nàng.

“Chủ nhân.” Thanh âm của tổng quản lớn hơn một ít, còn thêm hai tiếng đập cửa.

Không nghe thấy! Bằng Nhượng Húc tiếp tục bỏ qua, dùng sức hôn, hắn mút! Hắn dùng sức mút và liếm lên nàng! Tiểu thê tử hương vị ngọt ngào non mềm làm cho hắn không thể dừng tay, bây giờ hắn chỉ muốn vùi sâu thân thể của hắn vào trong cơ thể ấm áp của nàng , ai cũng đừng nghĩ đến phá hư!

“Chủ nhân à –” Trong thanh âm của tổng quản có thêm một chút cầu xin, càng không ngừng gõ vào ván cửa.

Man Tiểu Tri cuối cùng cũng từ trong niềm đam mê của hắn thanh tỉnh một chút, sờ sờ vào mái tóc của hắn vẫn đang cặm cụi trước ngực nàng. Khuôn mặt đỏ ửng, “Tổng quản đang gọi huynh a.” Thanh âm mềm mại bởi vì tình dục mà trở nên khàn khàn.

Đang muốn đẩy thân mình kia ra, nàng đột nhiên hít vào một hơi, thân mình mềm nhũn ngã vào trên người hắn.

“Huynh!” Hắn không hề báo động trước liền vọt vào trong cơ thể của nàng , làm cho nàng thiếu chút nữa hét lên tiếng.

Tà tứ cười, đôi mắt Bằng Nhượng Húc lóe sáng nhìn chăm chăm nàng, hưng phấn ngay cả dung nhan tuấn tú của hắn cũng trở nên ửng đỏ, tuấn nhan cũng nổi lên điểm hồng phi, chậm rãi ở di chuyển trong cơ thể nàng, nhìn nàng bởi vì hành động của hắn mà trừng lớn mắt, còn vươn tay định đẩy hắn ra, nhưng bởi vì cảm xúc quá ào ạt nhìn không được rên nhẹ.

“Chủ nhân!” Tiếng kêu ai oán của tổng quản vẫn tiếp tục vang lên.

“Chuyện gì?” Hắn một bên cố gắng đâm sâu vào, một bên rút ra đến đỉnh điểm, phân tâm hỏi tên quỷ đang kêu ở ngoài cửa.

Không nghĩ tới hấn lớn mật như vậy, Man Tiểu Tri nắm bàn tay bé nhỏ lại, xấu hổ đánh vào trong ngực hấn , lập tức chấn động, hấn đột nhiên rời khỏi lại mãnh liệt dùng sức tiến vào thật sâu, làm cho nàng thiếu chút nữa rên rỉ ra tiếng, tức giận cắn bả vai hấn, không thể lên tiếng, nên cố gắng hấn để kiềm chế cảm xúc.

“Chủ nhân, ngoài đại sảnh có người cầu kiến.” Tổng quản vừa nghe đến chủ nhân đáp lời, vội vàng nói ra ý, chẳng qua thanh âm kia đang run rẩy thật sự.

Bằng Nhược Húc không đếm xỉa tới hấn, cố gắng làm việc, cảm nhận khoái cảm từng đợt từng đợt dâng lên trong cơ thể, toàn bộ lý trí đều đặt ở trên người nữ nhân xinh đẹp trước mắt , dùng sức chôn sâu phân thân của chính mình vào trong thân thể nàng , một lần lại một lần, giống như vĩnh viễn cũng đều không đủ , cứ mãi rong ruối trong cơ thể nàng .

“Chủ nhân!” Thật lâu không nghe được tiếng đáp trả ở phía sau cánh cửa, tổng quản đau khổ hé ra mặt kêu to.

Phía sau cánh cửa động tác kịch liệt cứ di chuyển không ngừng, mãi cho đến khi trong cơ thể hai người nhiệt tình lên tới đỉnh điểm cao nhất của dục vọng, Bằng Nhược Húc gầm nhẹ một tiếng, đem sở hữu dục vọng nóng cháy toàn bộ trút vào thân thể của tiểu nữ nhân.

Nàng mềm nhũn tựa vào trên người hấn, yêu kiều thừa nhận hấn cho hết thấy.

“Chủ nhân à, có rảnh không?” Tổng quản còn đang kêu.

Man Tiểu Tri đỏ mặt chôn ở trong lòng hấn. Trời ạ! Nàng này làm sao có thể gặp mặt người khác a? Tổng quản còn đang bên ngoài ! Điều là tại người này, muốn cũng không nhìn xem thời gian!

Bằng Nhược Húc cúi đầu hôn hôn lên cánh tay của nàng đang đánh hấn, thân thủ đem quần áo trên người nàng tán loạn sửa sang lại xong xuôi, mới thông thả rút phân thân rời khỏi trong cơ thể nàng , vừa lòng nghe thấy nàng giống như con mèo nhỏ nhẹ rên một tiếng yêu kiều. Để cho nàng ngồi ở trên ghế , hấn đứng dậy đi đến trước chậu rửa mặt bằng đồng, dùng khăn thấm ướt nước tẩy rửa sửa sang lại cho bản thân, sau đó mới cầm khăn ướt đi trở về bên người nàng.

“Ta đi xử lý lão nhân chết tiết ở bên ngoài kia.” Hấn yêu thương hôn nhẹ lên môi tiểu nữ nhân đang xấu hổ hồng đôi má, cười tủm tỉm bổ sung thêm một câu: “Đợi lát nữa lại tiếp tục.”

Tiếp nhận khăn ướt trên tay hấn , Man Tiểu Tri tà nghệ nhìn vẻ mặt tà khí của hấn, giả cái mặt quỷ, “Huynh nhanh đi!” Còn lại tiếp tục? Nàng mới không cần.

Đi ra phòng khách, ra bên ngoài đi đến đại sảnh, hấn cửa mở ra, đuổi ra giờ tay lên gõ vào đầu tổng quản một cái.

“Kêu kêu kêu, người gọi hồn có phải hay không?” Tức giận nói.

Tổng quản đau khổ hé mặt ra, chìa chìa phía sau, “Chủ nhân, không phải tôi thích gọi hồn, tôi cũng không nguyện ý a.”

Ban ngày ban mặt, chủ nhân liền cùng phu nhân nhốt tại trong phòng, bên trong còn đôi khi truyền đến tiếng vang ái muội, hấn đương nhiên biết chủ nhân đang làm gì, nhưng là.....

Phía sau hấn có một nữ tử diễm lệ , đang đem chủy thủ sắc bén để ở trên lưng hấn .

Bằng Nhược Húc mắt lạnh lùng nhìn nàng đánh giá , “Có chuyện nói mau, có rắc mau phóng.” Hấn ban nãy nghĩ hôm nay tổng quản uống nhầm thuốc, tại sao lại không biết sống chết như vậy, dám đứng ở bên ngoài cửa phòng của hấn gọi hồn, thì ra là sinh mạng đang bị đe dọa a.

Nữ tử diễm lệ kia cũng không nói năng rườm rà, tay kia không cầm chủy thủ chậm rãi mở ra, một cái hoa mai lệnh bài gỗ khắc nằm ở trên, “Bằng Nhược Húc, người còn nhận được hoa mai lệnh bài này chứ?”

Mất nhú lại, hấn sét đánh không kịp bưng tai ra tay, đoạt qua nữ tử trong tay lệnh bài, “Lão nhân đưa cho người, người mặc dù bị thương nặng, nhưng không nhất định phải cần ta trị chứ?” Lão nhân lại phát ra lệnh bài, thật là ngại hấn ăn no nhân rồi sao?

“Húc, là chuyện gì?” Man Tiểu Tri ở trong phòng đem chính mình sửa sang lại thỏa đáng , đợi một lúc lâu cũng không thấy tượng phu trở về phòng, nhin không được tò mò đi ra nhìn xem.

Đi đến trước cửa, nàng đương nhiên nhìn thấy tổng quản đang bị đe dọa, còn có nữ tử diễm lệ vẻ mặt tái nhợt, nghi hoặc nhìn tượng phu.

Băng Nhược Húc đưa lệnh bài trên tay quăng cho nàng, Man Tiểu Tri đưa tay bắt lấy hiểu được, “Cô nương, người ở bệnh trong người? Như thế nên vào bên trong đi.”

Diễm lệ nữ tử xem cũng không nhìn nàng liếc mắt một cái, “Không phải ta, Băng Nhược Húc, người cần cứu đang ở Thái Thành.” Khóe môi tái nhợt lại tuôn xuống dòng máu tươi chói mắt.

Man Tiểu Tri có diễm sợ hãi, hướng người bên cạnh dựa vào, “Húc, nàng làm sao vậy?”

Băng Nhược Húc trấn an vỗ vỗ bả vai của nàng , “Nàng ta bị nội thương, không hảo hảo nghỉ ngơi, cố ý thi triển nội lực suốt đêm tìm đến nơi này đi.”

Chủ thủ trên tay nữ tử diễm lệ buông lỏng, vang lên một tiếng rơi xuống đất, khí huyết ầm nhẩn dồn nén đã quá sức chịu đựng không khống chế được nữa , hóa thành máu tươi từ trong miệng bắn ra.

“Phốc!” Nôn ra một búng máu, cả người nàng ta cũng mềm nhũn vô lực trượt chân té xuống, một đôi mí nhãn lộ ra tử khí, “Băng Nhược Húc, mau đi cứu người, hần..... Hần ở Thái Thành..... Khách điểm.....” Lời nói đứt quãng.

Cười nhạt một tiếng, hần không phải muốn xen vào, “Ta chỉ cứu người nào mang lệnh bài đến, có bản lĩnh liền đem hần đến đây đi.”

“Người!” Oán hận trừng mắt nhìn Băng Nhược Húc, nữ tử diễm lệ cố gắng dùng một chút hơi cuối cùng đứng lên, “Ta cầu người cứu cứu hần..... Hần trúng độc lại có nội thương, đi đến chân núi đã không còn sức nữa cầu người.....” Hai đầu gối mềm nhũn, vì người đang ở dưới chân núi kia, nàng không cần bất cứ thứ gì, ngay cả tự tôn cũng có thể không cần!

Man Tiểu Tri tiến lên một bước đỡ nàng, “Cô nương, đừng quỳ.” Nàng nháy mắt cho tổng quản, đang chạy trốn sang một bên, tổng quản thở dài, vẻ mặt đau khổ trở về hỗ trợ đỡ người.

Băng Nhược Húc giận tái mặt, ngoảnh sang một bên, “Ta không cần, cầm lệnh bài là cô nương, ta chỉ cứu cô nương.” Có lầm hay không? Lão nhân muốn hần cứu người cũng đã đủ làm cho hần mất hứng, còn muốn hần tự mình xuống núi? Mới mặc kệ!

“Băng Nhược Húc, nhanh chóng cứu nữ nhân này trước rồi nói sau.” Man Tiểu Tri ngữ khí mang theo uy hiếp nói.

“Được, cứu nàng ta thì được.” Cổ tay hần cuốn lên, một viên thuốc xanh biếc trên tay, đưa tay kháp trụ miệng nữ nhân kia đang nửa tỉnh nửa mê, định bỏ viên thuốc vào.

Không ngờ nữ tử diễm lệ kia chính là không há mồm, “Ta, ta không cần..... Cứu hần..... Van cầu người, cứu cứu tượng phu ta” Nàng nức nở nói.

Man Tiểu Tri trấn an vỗ vỗ lưng của nàng , “Cô nương, nàng hãy nuốt viên thuốc vào trước, ta sẽ làm cho phu quân ta xuống núi đi cứu tượng phu của cô nương.”

“Ta không đi!” Băng Nhược Húc lại nhắc lại, sắc mặt khó coi lên. Nữ nhân này, [ăn cây táo, rào cây sung]!

“Huynh không cứu có phải hay không?” Nàng thực sẽ bị hần làm cho tức chết, nam nhân này đến bây giờ còn nói những lời như thế sao.

“Ta cứu nàng ta thì được rồi a!” Hần nghiêm mặt sa sầm xuống..

Tức giận đến bộ ngực cũng phập phồng một chút , Man Tiểu Tri bắt buộc chính mình tỉnh táo lại, Húc là ăn mềm không ăn cứng, cùng hần âm ỷ chỉ sợ tính tình của hần càng ngày càng tệ hơn, ngay cả nữ nhân này cũng bỏ mặc.

Nàng lén lút đưa tay lên đùi mình nhéo mạnh một cái, đau đến nước mắt lưng tròng,, “Húc, huynh coi như là vì ta, cứu đôi vợ chồng này đi.”

Băng Nhược Húc hỏn hỏn trờng mắ nhn nàg, tíc đén mức muỏn gờ chn, “Nàg dừg khỏc đén uy hiếp ta?” Đắg gặ! Vừ thấ đén mắ nàg đở lờ, tằm củ hắ cũg nhói đàu theo.

“Ô ô ô.....” Nàg vón là giả khỏc, nhữn nhn khuỏn mắ nàg kìa đính máu, nhịn khỏc được thậ sự rớt xuỏng nước mắ đờng tìn, “Húc, nếu có mọt ngà huynh bị thươg, ta cũg sẽ làm như vậy vì huynh....” Có thể khỏc để ý đén sinh tử chính mìn chỉ vì muỏn cứu mạng củ trưởg phu, như thế khỏc phải chứng tỏ cô nườg này rất yêu trưởg phu củ nàg ta sao?

Vạn nhất có mọt ngà, tìn cảnh này phấ sinh ở trờn người nàg cùng Húc, nàg cũg sẽ vì cứu hắ, cam tìn ngyện trả giá hết thấ, giống như nữ tử kìa vậy.

Nghे nàg vừ nói như vậy, Bắg Nhược Húc tằm cũg mềm nhũn. “Ta cứu, nàg đừg khỏc.” Quên đi! Gờ tay điểm vài huyệt vị trờn người củ nữ nhn trong lòng thê tử, lại đem viên thuốc nhét vào miệg nàg, đợi nàg nuốt xong sau mới thở dài.

Tổg quắ ở mọt bên che miệg cười trộm. Chủ nhn lần này đã đựg phải khắ tìn, phu nhn a, ngà cần phải trườg mệnh trăm tuổ, thiên hạ an ngy đều nằm trờn người ngà.

Bắg Nhược Húc trờng mắ nhn nàg liếc mắ mọt cái, lắ lắ hế ra khuỏn mắ tuấn tú, “Hừ.” Ai kêu hắ khỏc có cách gì với thê tử chứ.

Điểm lệ nữ tử nghe được hắ nói như vậy, thế này mới chn chín an tằm hỏn mề bắt tìn.

“Tổg quắ, mau hỗ trợ đỡ nàg vào nghỉ ngời.” Mạn Tiểu Trì khỏc rắnh đi để ý tới nam nhn còn đắg cáu kỉnh kìa, vói vàng hướg mọt phỏng khắc đi đén.

“Dạ.” Tổg quắ đắc ý lờ tiểg trả lời, bước nhanh đưở kíp.

Sau khi mội người rời khỏi phỏng, trờn cây ngoà sắ củ Bắg Nhược Húc vài nhánh lá khế đờng, mọt bóng đen chậm rãi đứg lờ, khỏc miệg gờ lờ mọt chứ cười, xoay người về hướg Tây sườ.

Mang theo cái cái hỏm thuốc, Bắg Nhược Húc vẽ mắ khỏ cam lòng khỏ muỏn đứg cửa ở sỏn trang, “Ta phải xuỏng núi.” Hắ nhất địn phải nghĩ biện phấ đem toản bộ lệnh bài củ lão nhn tiêu hủy mới được.

“Nhanh đi.” Nàg thậ là khỏc biểt nên làm sao với hắ bây giờ, mạng người quan trọng, hắ còn mang cái hỏm thuốc cùng nàg nói phải xuỏng núi, cũg khỏc phải sinh lý tử biểt, thậ là.

“Nàg mọt chứ cũg khỏc luyến tiếc ta a?” Hắ vẽ mắ uy hiếp nhn thê tử.

Mạn Tiểu Trì thở dài, trờn mắ càng biể đỏi, thỏg khổ mề lý, hai mắ đắ mề mông lung, “Húc, người phải cẩn thậ a, ta sẽ ở trờn núi ngoan ngoãn chờ người trở về.” Nói xong, còn dừg ống tay áo lau khỏc mắ khỏc có đén nửa giọt lệ.

Đi theo mọt bên tổg quắ nhịn khỏc được cười ra tiểg, Bắg Nhược Húc hung hắg trờng hắ liếc mắ mọt cái, tổg quắ lập tức cúi đầu, thối lui phía sau ba bước.

Thậ sự là tự tìm mắ mắ! Hắ bữ mồi. “Ta đã biểt, trời lạnh, nhanh chứ trở về đi.”

“Ta biểt, mau mọt chứ đi cứu người đi, đại thiếu gia.” Mạn Tiểu Trì vừn tay đắ hắ về hướg chn núi, đắ hắ mọt phen.

Bắg Nhược Húc lại chn chừ giây lát, dưới chn thoắg nhún nhẹ mọt chứ, bóng người liề biể mắ.

Nàg lắ đầu, “Thậ là.” Giải quết mọt người, còn có mọt người thươg thể nghiêm trọng đắg hỏn mề, quay lại giúp nàg xử lý mọt chứ miệg vết thươg.

Xoay người hướg trong sỏn trang đi đén, đi khỏc được hai bước, nàg đột nhiên cảm thấ là lạ, nhn chung quanh, lại quay đầu, nàg đắg nghĩ tổg quắ đã chạy đi đâu, thì ra còn đứg ở ngoà cửa sỏn trang gần người.

“Tổng quản, đi trở về, không cần chờ hần.” Vẫy tay, nàng nghĩ rằng tổng quản định đợi Băng Nhược Húc trở về.

Hần vẻ mặt cứng ngắc, thân mình rúng động, từng bước một chậm rãi đi đến trước người nàng, “Phu nhân.”

Buồn bực nhìn hần, Man Tiểu Tri đối với sắc mặt này của hần thực nhìn quen mắt, nàng cùng Băng Nhược Húc thành thân ngày đó, lúc hần làm người chủ trì chính là khuôn mặt này, khổ đến quả thực như trên mặt khắc một cái chữ khổ.

“Tổng quản, người làm sao vậy?” Nàng hỏi, nhưng mà ngay sau đó, nàng đã biết tổng quản vì sao sắc mặt lại khó coi như vậy.

Bởi vì –

Phía sau lưng tổng quản, lại để cho người ta dùng một cây đao để ở đó!

8. Chương 8

Xe ngựa không ngừng lắc lư, trong xe lan tràn không khí bầu thật sự quỷ dị.

Man Tiểu Tri ngồi ở bên trái, lưỡi biếng nhìn ngoài cảnh sắc cửa sổ lướt qua thật nhanh. Xe ngựa lại theo quy luật rung động không ngừng, làm cho nàng buồn ngủ, nhưng dưới ánh nhìn chăm chú của những đôi mắt đối diện làm nàng không thể được như ý muốn.

Quận chúa đang ngồi ở bên phải xe ngựa, ánh nhìn quang mang đúng là từ đáy mắt của nàng phát ra, ngồi ở bên người nàng đương nhiên là vị Khuất công tử kia.

Man Tiểu Tri có chút đứng ngồi không yên, thật lâu sau, nhin không được đón nhận ánh mắt của nàng, “Có chuyện gì sao?”

Thời gian trở về hai canh giờ trước, tổng quản lộ ra vẻ mặt khổ sở, trong vòng một ngày bị hai lần dùng đao đặt tại sau lưng, cái loại này cảm giác thật sự khổ sở.

“Băng phu nhân, Lục vương gia muốn mời người đi qua làm khách, còn hy vọng người có thể hãnh diện.” Nam tử đang dùng đao uy hiếp tổng quản đối với nàng cười cười.

Man Tiểu Tri nháy mắt mấy cái. Tình huống này, nàng có thể nói không đi sao?

“Ta chỉ là một người bình thường, không biết Lục vương gia mời ta đến làm khách là vì cái gì?” Mười phần hết chín là phiền phức của Hoa Đào tinh gây nên rồi, lần trước nàng cũng chợt nghe qua vương gia một lần, chính là lúc trước ở khách sạn, cái tên đem nàng uy hiếp Băng Nhược Húc đã nhắc đến.

“Đương nhiên là vì thỉnh Băng đại phu đi qua ôn chuyện, chính là vương gia nhiều lần mời, Băng đại phu cũng không chịu nhận, vương gia đành phải mời phu nhân đi qua trước.” Dứt lời, hắc y nam tử không khách khí một chương đánh nát xiêu tổng quản, đao nhỏ chậm rãi đưa về hướng nàng.

Giơ lên hai tay, Man Tiểu Tri cười gật đầu, “Ta vô cùng vui.” Nàng cũng không phải ngu ngốc, đi còn có thể bảo toàn mạng sống kéo dài tới khi Băng Nhược Húc đến, không đi chỉ sợ hiện tại còn có nếm mùi đau khổ.

Cho nên, nàng hiện tại đang ngồi trên một xe ngựa xa hoa lộng lẫy, nhưng trên xe còn có thêm hai người khác làm, nàng có điểm nghi hoặc.

Quận chúa đối với nàng lạnh lùng cười, “Ta từng nói qua, ta muốn Băng Nhược Húc phải hối hận đã đắc tội ta!”

“Người không phải không thể trở về Trường An gặp mặt người khác sao? Như vậy đối với người có ích lợi gì?” Nàng hơi hơi bất mãn, đã nói với Húc đừng đi trêu chọc người ta, kết quả người ta không thể làm gì hần, đã bắt nàng đến thế thân.

Quận chúa vỗ nhẹ lên bụng đã to của mình. “Lục vương gia đáp ứng ta, chỉ cần ta có biện pháp mang Băng Nhược Húc đến, hần sẽ giúp ta nói tốt cho cha ta, ta cùng Khuất lang có thể vĩnh viễn ở bên nhau.”

Khuất công tử ảm đạm nhìn Man Tiểu Tri, lương tâm đang bị cắn rứt. Nếu đạt thành hứa hẹn với Lục vương gia, bọn họ sẽ không phải sống những ngày trốn tránh lén lút nữa, nhưng hắc nộ Man cô nương đã quá nhiều, không thể quên ân phụ nghĩa.

Nàng cười khổ, “Như vậy a, vậy chúc hai vị bạch đầu giai lão trước.” Ngoài nói những lời như thế, nàng thực sự cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Quận chúa hơi hơi sững sốt, “Người chúc phúc ta?” Trong lòng bàn tay căng thẳng, nàng không dự đoán được sẽ nghe những lời như thế.

Man Tiểu hoàn toàn không thể hiểu nổi nhìn nàng, “Không chúc phúc người không lẽ ta phải nguyện rửa người sao?” Thực không hiểu nổi ý tưởng của những người quyền quý, chúc phúc nàng còn hoài nghi.

“Người không giận ta mang người hiến cho Lục vương gia?” Nàng làm sao có thể? Làm sao có thể bình chân như vại như vậy, giống nhau bọn họ đang định đến Trường An để du ngoạn vậy?

Lắc đầu, Man Tiểu Tri đánh cái ngáp thanh tú, “Đó chỉ là chuyện sớm muộn.”

Trong lòng nàng đã sớm có dự tính muốn Húc xử lý chuyện này, không muốn ngày sau khi rời khỏi cửa lại phải nơm nớp lo sợ bị người đuổi giết, quận chúa làm như vậy, cũng chỉ là làm tăng thêm thời gian nhanh hơn một chút mà thôi.

“Nhưng mà, người về sau tốt nhất đừng cho Húc có thể nhìn thấy người một lần nữa, với tính tình của hắc, tuyệt sẽ không dễ dàng buông tha người.”

Vẫn là nhắc nhở nàng một tiếng thì tốt hơn, nếu để cho Húc biết là quận chúa đem nàng hiến cho Lục vương gia, khẳng định sẽ lột một lớp da của nàng ta ra.

Quận chúa ngẩn ra, ngoảnh mặt sang một bên không hề nhìn nàng. Người không vì mình, trời tru đất diệt, nàng làm như vậy hoàn toàn không có sai, là đúng! Một tay vỗ về bụng, nàng khẽ cắn môi, tự trấn an đáy lòng đang do dự của mình.

Man Tiểu Tri ngoài việc đồng tình với nàng, còn đồng tình một người khác, đôi mắt đẹp chuyển hướng ngoài cửa sổ. Ai, không biết cái mạng già của tổng quản không biết có thể bảo toàn được không? Ai kêu hắc bị ném làm người truyền lời a?

Trên đường xe ngựa một đường chạy thẳng không ngừng nghỉ, vốn dĩ lộ trình phải mất đến hai mươi ngày đường, nhưng đã rút ngắn lại chỉ còn có nửa tháng thời gian, đoàn người bọn họ đã đến Trường An.

Đến Trường An hai tổ nhân mã mỗi người đi một ngựa, Man Tiểu Tri đương nhiên là bị mời vào phủ vương gia.

Hộ vệ của phủ Lục vương gia cũng không biết là kiêng kị lúc trước thủ đoạn của Băng Nhược Húc đối đãi bọn họ rất hung ác, hay là thế nào? Dọc theo đường đi đối đãi với nàng rất lễ phép ân cần, ngay cả chạm vào cũng không dám chạm vào nàng một chút.

Vừa đi đến đại sảnh hoa lệ, Man Tiểu Tri liền thấy một nam tử đang ngồi sẵn ở đó, ngũ quan có thể nói là tuần tú bất phàm, khí chất hơn người, trong đầu đoán rằng hắc chính là Lục vương gia.

Từ từ bước đến trước mặt hắc, càng tới gần nàng có thể cảm nhận được từ trên người đối phương phát ra một cỗ... Hận ý sâu sắc.

“Người chính là nữ nhân của Băng Nhược Húc?” Lục vương gia từ trên xuống dưới đánh giá tiểu nữ nhân trước mắt này, gờ tay nắm chặt cầm nàng, không khách khí xoay đến xoay đi.

Đôi mi thanh tú khẽ nhướng cao, Man Tiểu Tri không phản kháng, “Ta là thê tử của Băng Nhược Húc.” Trước khi Húc đến, nàng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, cũng không muốn làm anh hùng về thể xác đâu.

Nói đi nói lại đều là Hoa Đào tình gây họa, kỳ quái, nhưng đã nhiều ngày như vậy. Hắc tại sao còn không có đến?

“Người cũng là có bệnh trong người, Băng Nhược Húc lại nguyện ý trị cho người, còn yêu thương người, cưới người làm thê tử, đúng không?”

Lục vương gia nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, sắc mặt càng chuyển càng dữ tợn.

Buồng cảm của nàng ra, hấn một quyền đánh vỡ bàn trà bên cạnh ,“Vì sao? Vì sao hấn nguyện ý chữa trị cho người, cũng không nguyện ý cứu ái thiếp của ta? Vì sao?” Hấn giống như phát điên hướng nàng rống giận.

Man Tiểu Tri thực sự bị dọa hoảng sợ, tim đập bay nhanh, sợ hãi thối lui vài bước, đôi môi đỏ mọng chuyển sang tái nhợt.

“Người nói a? Nói cho ta biết, người dựa vào cái gì để cho hấn cứu? Dựa vào cái gì?” Lục vương gia bước nhanh đến, nắm lấy đôi tay mảnh dẻ của nàng dùng sức lắc.

Nàng cắn chặt răng, chống đỡ đến miệng đau phát ra tiếng, mồ hôi lạnh chảy ròng,“Ta không biết.” Nàng nhẹ giọng trả lời, nhìn ra được hấn cũng không phải thật sự muốn một đáp án, chính là đang phát tiết bất mãn mà thôi.

“Không biết..... A.....” Thì thào nói nhỏ cười khê, hấn một tay nắm lên cả người nàng , quan sát nàng,“Ta muốn để cho Băng Nhược Húc hối hận đã từng đắc tội với ta!” Dùng sức ném mạnh xuống.

Man Tiểu Tri kinh hô một tiếng, cả người té lăn trên đất, theo bản năng đưa cánh tay ra phía sau chống đỡ,“A!” Cổ tay đau xót, cả người nằm ngửa trên mặt đất.

“Dem nàng nhốt vào địa lao đi!” Lục vương gia xoay người rời đi.

“Dạ.” Một bên hộ vệ đồng thời lên tiếng trả lời, hai người bước nhanh đến, vươn tay đỡ nàng đứng lên.

Nàng ôm cổ tay sưng đỏ, đau đến ánh mắt đều đỏ một vòng, nàng hiện tại hối hận, không ở trên xe ngựa nên chửi bởi quận chúa kia một chút, còn có cái tên Hoa Đào tinh không lương tâm đáng bị thiên đao vạn quả kia, Băng Nhược Húc, huynh rốt cuộc ở nơi nào?

Hoa Đào tinh đáng bị thiên đao vạn quả trong miệng Man Tiểu Tri, nên thiên đao vạn quả , hấn chính vẻ mặt phong sương một đường một nắng hai sương, vào thành chậm hơn xe ngựa Man Tiểu Tri nửa ngày thời gian .

Một đường ngựa chạy không ngừng nghỉ giục ngựa thẳng đến Băng phủ ở Trường An , sau khi xuống ngựa, cũng không để cho người kịp mở cửa, trực tiếp nghiêng người phóng qua cánh cửa đang đóng chặt, bay vào bên trong.

“Đại thiếu gia?” Vài gia nhân bị hấn đụng té ngã,miễn cưỡng nhận ra bóng dáng hấn .

Băng Nhược Húc trên người dính đầy bụi đường, một thân quần áo trắng tinh đã bị bụi đường lấm bẩn. Tóc tai hỗn loạn,sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt hăng hái cột nhả nhiều năm nay không có, toàn thân phát ra một cỗ khí âm hàn dọa người.

“Nương! Nhược Ân đâu?” Đẩy ra cửa phòng, hấn đi đến bên người Băng phu nhân còn đang chìm trong giấc ngủ trưa.

Nằm ở trên giường Băng phu nhân đầu tiên bị tiếng đẩy cửa làm cho tỉnh giấc,trợn mắt mở mắt, giật mình đến độ muốn rớt ra ngoài.

“Tiểu, Tiểu Tiểu Húc?” Bà không chắc chắn lắm đứa con đang đứng trước mặt mình.

Bà chưa từng thấy qua con như vậy bao giờ..... Bộ dáng chật vật, hơn nữa kia vẻ mặt sát khí, làm người ta kinh sợ.

“Nương, Nhược Ân đâu?” Băng Nhược Húc khàn khàn nhẹ giọng hỏi, hai tay nắm chặt thành quyền , đôi mắt cuồng loạn làm cho người ta sợ hãi.

Băng phu nhân không tự giác nắm chặt chần, “Nhược Ẩn chắc đang ở hiệu thuốc. Tiểu Húc con làm sao vậy?” Bộ dáng của con trai yêu của bà khủng bố như vậy, làm cho kẻ làm nương như bà đầu tiên nhìn thấy kinh hồn hoảng vía.

Về mặt hấn đầy vẻ lo lắng nhìn bà, chậm rãi hé mồm, “Tiểu Tri..... Bị bắt đi rồi.” Giọng nói như nghẹn ở yết hầu, giống như có một tảng đá lớn nằm ở ngay yết hầu của hấn,

Băng phu nhân sửng sốt, bà kinh ngạc đón nhận ánh mắt con . “Cái gì?”

Chết tiết! Nếu để cho hấn tìm được cái tiện nữ nhân kia , nhất định sẽ cho ả ta thưởng thức đến cái gì gọi là sống không bằng chết!

Thì ra hôm đó, hấn không cam lòng không muốn xuống núi, sau khi đến Thái Thành, vô cùng thuận lợi tìm được tên đang bị thương đang nằm trong khách điểm chờ chết, nhìn thoáng qua, phát hiện trên người hấn nội thương cùng ngoại thương không có gì cổ quái, nhưng dường như có chút quái lạ.

Từ trong lòng lấy ra hai viên thuốc giải độc đan, nhét vào miệng nam nhân kia, sau đó thân thủ giúp hấn bắt mạch, may mắn là càng lúc càng cau chặt lại.

Chất độc trong cơ thể của nam nhân này rất kì lạ cần phải dùng đến hai viên giải độc đan mà hấn chế tạo, vừa xa lạ nhưng lại vô cùng quen thuộc, tựa hồ thật lâu trước kia hấn cũng từng chạm qua người từng trúng loại độc này Hấn suy nghĩ một lát, mới nghĩ đến, vài năm trước ái thiếp của Lục vương gia cũng từng trúng loại độc như thế này.

Nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh nam tử sau khi ăn vào giải độc đan , dần dần thức tỉnh lại , vừa mở đôi mắt ra, thấy được hấn liền giãy dụa giật giật, “Mau, mau trở về.....”

Hấn khó hiểu hỏi: “Trở về là sao?” Người này bị thương đến hồ đồ sao? Di? Cẩn thận nhìn lại, dáng vẻ của nam nhân này dường như rất giống vị ái thiếp kia.

Nam tử thở phì phò, một tay đẩy ra hấn, “Mau trở về..... Vương gia..... Không.....” Thống khổ giãy dụa, bắt đầu dĩ vì thương thế quá mức nghiêm trọng làm cho hấn ngay cả nói đều nói không xong .

Lời nói đứt quãng của đối phương có nhắc tới vương gia, đáy lòng hấn bỗng dưng nổi lên một dự cảm lạnh lẽo đáng sợ. Đây không phải trùng hợp, là mưu kế! Mục tiêu là..... Tiểu Tri!

Vừa biết ý nghĩ trong lời nói của nam nhân muốn báo cho hấn biết, thân ảnh nhoáng lên một cái, dùng hết toàn lực phi thân bay nhanh về sơn trang, sau đó vận nội lực một hơi xông lên núi.

Mới lên núi , liền thấy tổng quản ngã sòng xoài trước cửa sơn trang , vội vã tiến lên xốc hấn dậy.

“Mau tỉnh lại cho ta!” Thô lỗ lay động tổng quản đã bị đánh ngất xỉu.

Tổng quản ôm đỉnh đầu sưng to đau đớn kêu lên, “Ngô..... Chủ nhân?” Thần trí còn có điểm hỗn loạn.

“Phu nhân đâu? Phu nhân đâu?” Hấn rít gào, bốn phía cũng không thấy bóng dáng của Tiểu Tri , trước khi hấn rời đi, là tổng quản cùng Tiểu Tri tới cửa đưa hấn, tổng quản ngã ngất xỉu ở nơi này, vậy còn Tiểu Tri đâu?

“Phu nhân đã bị mang đi!” Tổng quản bị tiếng hét phẫn nộ của hấn dọa tỉnh dậy, vội vàng mở miệng nói. Tên hắc y nhân trước khi mang phu nhân đi, còn đánh hấn một chưởng hôn mê bất tỉnh!

“Là ai?” Đáy lòng hấn cũng đã đoán được kết quả, chỉ còn chờ câu khẳng định tổng quản mà thôi.

Tổng quản cúi đầu, “Là người của Lục vương gia, ngay cả quận chúa ở trong sơn trang cũng rời theo”

Đáng giận! Tiện phụ! Hấn tức giận đến hai tay nắm chặt đầu trắng bệch, nghiêng răng nghiêng lợi tròng mắt cửa lớn của sơn trang, Chuyện hấn thành thân không nói cho bất luận kẻ nào, người biết được Tiểu Tri là thê tử hấn không nhiều lắm, chỉ có những người có mặt ở sơn trang vào ngày hôm đó tham gia tiệc cưới mà thôi.

Quận chúa đi theo đám người của Lục vương gia , nhất định là ả ta! Nhất định là ả ta đã ghi hận trong lòng, đem tâm quan trọng của Tiểu Tri đối với hấn vụng trộm nói cho Lục vương gia.

“Chủ nhân.”

“Chuyện gì?” Ngực bốc lên lửa giận đang giương nanh múa vuốt sẽ phá ngực mà ra, ngũ quan tuần mỹ của hắn càng thấy lạnh như băng, bên ngoài nhìn như bình tĩnh, kì thực cơn tức giận cuồng bạo đã hoàn toàn làm chúa tể thần trí hắn.

“Chủ nhân, bọn họ có nhắc lại một câu, Lục vương gia thỉnh ngài đến Trường An ôn chuyện.” Tổng quản run run nói. Sắc mặt của chủ nhân như thế này, hắn chỉ nhìn thấy qua hai lần, một lần là hiện tại, một lần khác chính là lão chủ nhân trên đũa chủ nhân quá mức, chủ nhân phát cuồng đứng lên ngay cả lão chủ nhân đều đánh, và lần đó.... Toàn bộ mọi thứ trong sơn trang bị phá hủy hoàn toàn thê thảm.

Hắn lạnh lùng cười, “Ôn chuyện phải không? Không có vấn đề!” Hắn một chương bỏ về phía cây đại thụ bên cạnh.

Ba ba ba – đại thụ phát ra tiếng vang thanh thúy, lại một thanh âm thật lớn vang lên, thân cây kêu ken răng rắc, theo nội lực từ bàn tay hắn mà xẻ thành hai nửa.

Xoay người hướng bên trong sơn trang đi đến, “Phái người xuống núi đem cái tên đáng chết kia lên đây cho ta.” Bỏ lại sau lưng những lời này, gương mặt âm trầm lạnh lẽo của hắn, đi thẳng về phía phòng mà nữ nhân Tiểu Tri cứu lúc trước.

Dùng sức đẩy cửa ra, hắn lờ nữ nhân đang nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

“Người đứng lên cho ta !”

Nửa mê nửa tỉnh, vừa hé mắt ra thấy sắc mặt khó coi của hắn, sốt ruột truy vấn: “Tướng công của ta không có việc gì phải không?”

“Hắn không có việc gì, nhưng người có việc!” Vừa nghe nàng nói như vậy, hắn một tay chế trụ huyết đạo trên cổ tay nàng.

Một trận đau nhức truyền đến, diễm lệ nữ tử nhất thời quỵ rạp xuống đất, đau đến sắc mặt trắng bệch, thở hổn hển, bộ dáng rất thống khổ.

“Nói! Là ai phái người tới?” Hắn chậm rãi tăng thêm lực đạo ở những ngón tay, đôi mắt lạnh lẽo âm độc nhìn sắc mặt của nàng càng ngày càng khó coi, thậm chí thống khổ nằm trên mặt đất bất động.

“Không phải, người, người hiểu lầm..... A!” Huyết đạo trên cổ tay lại bị bấu chặt, một trận đau đớn thống khổ khó chịu đánh úp lại, diễm lệ nữ tử nhịn không được hét thất thanh.

“Chúng tôi..... Chúng tôi cũng chỉ là vô tội.....” Nước mắt tuôn như mưa xuống khuôn mặt, nàng nghẹn ngào nói.

“Nói cho rõ ràng.” Bàn tay của hắn không có thả lỏng, nhưng không tăng thêm lực đạo, hắn trừng mắt nhìn nàng bức cung.

“Người hắn là phát hiện bộ dạng tướng công ta có điểm rất giống ái thiếp của Lục vương gia, đúng vậy, đó là tỷ tỷ của huynh ấy.” Diễm lệ nữ tử nức nở đem tất cả sự thật nói ra.

Thì ra, nam nhân đang sống dở chết dở dưới chân núi kia, là đệ đệ của ái thiếp Lục vương gia.

Năm đó Lục vương gia muốn hắn phải cứu ái thiếp yêu quý của hắn, nhưng không nghĩ tới hắn cũng là xoay người rời đi. Bỏ lại sau lưng vị ái thiếp kia Lục vương gia thống khổ đau đớn mà chết.

Vì thế, Lục vương gia trăm phương ngàn kế muốn mạng của Băng Nhược Húc, nhưng hắn chẳng những y thuật xuất thần, liền ngay cả võ công cũng cao cường hiếm thấy, nhiều lần ám sát hắn đều không được. Cũng tìm không thấy nơi đặt chân chân chính của hắn.

Không bao lâu trước đây, Lục vương gia nghe được trên giang hồ đồn đãi, biết Băng Nhược Húc đang ở nơi nào, liền lập tức tự mình dẫn người lên núi muốn máu nhuộm toàn bộ Y Lư, chính là vừa đúng lúc, có vị quận chúa kia đang ở tại đây, đúng lúc quận chúa đối hắn cũng là đầy mình bất mãn, nên hai người song phương hợp tác, quận chúa ra một mưu kế, báo cho Lục vương gia biết nhược điểm duy nhất của hắn, đó là Man Tiểu Tri – thê tử mà hắn vừa thành thân không bao lâu.

Vì thế, từ Lục vương gia vội bắt hai vợ chồng này làm kẻ chết thay, trước đem hai người đánh cho chết khiếp, lại ở trên người nam nhân hạ độc, lại ném cho bọn họ một cái lệnh bài, muốn bọn họ tìm đến hắc tri liệu, phụ trách dụ hắc rời khỏi sơn trang, ở trong sơn trang quận chúa lại nhân cơ hội đem Tiểu Tri mang đi.

Trong Bằng phủ, vợ chồng Bằng gia đang ngồi trong phòng khách, mọi người nghe xong tình huống Bằng Nhược Húc vừa mới kể, mỗi người sắc mặt cũng không được tốt lắm.

Bằng phu nhân cùng Bằng lão gia hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, việc này nên nói như thế nào mới tốt? Con bé vô tội đáng thương bị bắt đi rồi, bỏ lại đứa con trai yêu quý của họ đang trong cơn giận dữ điên cuồng này, Bọn họ có thể nói gì?

“Tiểu Húc, nương thường nói với con, làm người cũng nên lưu lại chút tình nghĩa, con..... Ai!” Bằng phu nhân nhìn không được muốn nhắc nhở con vài câu, nhưng nhìn đến dáng vẻ chật vật kia của hắc, lại thở dài đem những lời nói sau nuốt trở ngược lại vào bụng.

“Nhưng tại sao lại tìm hai vợ chồng kia?” Phòng khách, một nam tử có dung mạo khá giống Bằng Nhược Húc, nhíu mày hỏi, hắc đúng là đệ đệ của Bằng Nhược Húc – Bằng Nhược Ẩn.

Nhếch lên một nụ cười âm độc, “Thần tiên cũng không thể cứu sai người! Năm đó ta không phải là không muốn cứu nữ nhân đó, ái thiếp mà trong miệng tên Lục vương gia kia cũng chỉ là một nữ nhân bị hắc chiếm đoạt hành hạ, nữ tử đáng thương đã uống vào tám loại độc được cực mạnh nhất trong thiên hạ, tất cả đồng loạt phát tác, nàng đau khổ cầu xin, muốn được giải thoát khỏi bàn tay của Lục vương gia, nên ta mới xoay người rời đi. Lục vương gia hành hạ và hạ độc đệ đệ của ái thiếp bảo hắc tìm đến ta, là bởi vì những loại độc ấy là hắc mang đến cho nàng!” Vô duyên vô cớ đưa lưng ra gánh chịu tiếng ác đã nhiều năm, hôm nay hắc mới nói rõ ra chân tướng của sự thật năm đó.

Vị ái thiếp kia, vốn dĩ có người yêu thanh mai trúc mã, chỉ vì dáng vẻ cùng dung mạo thanh tú tuyệt trần của nàng, không khéo để cho Lục vương gia coi trọng, cưỡng ép cưới nàng vào phủ vương gia, làm tiểu thiếp thứ bảy của hắc, bởi vậy, nàng kia từ đầu đến cuối vẫn buồn bực không vui, và sau đó còn biết được người yêu thanh mai trúc mã của nàng đã bị Lục vương gia đánh chết tươi. Nàng đã không còn chịu đựng nổi nữa, nàng lừa đệ đệ nói rất có hứng thú với y thuật, muốn hắc tìm bất loại kì độc đến làm cho nàng nghiên cứu, chờ sau khi thu thập bất loại độc được, lại trước mặt vương gia uống vào, đồng thời nói cho hắc biết, nàng hận hắc đến mức độ nào.

“Vậy con còn ở đây làm gì? Còn không mau đi cứu thê tử?” Bằng phu nhân vừa nghe con nói như vậy, nhìn không được lo lắng cho tình cảnh hiện tại của Man Tiểu Tri.

“Đại tẩu trước mắt có thể nói là an toàn, nếu mục tiêu của Lục vương gia là muốn mạng của đại ca, như thế hắc sẽ không làm tổn thương đến đại tẩu, bởi vì hắc cần dùng đại tẩu làm con tin dẫn dụ đại ca đến.” Bằng Nhược Ẩn đứng dậy đi đến bên người nương, trấn an vỗ vỗ tay bà.

“Vậy hiện tại nên làm sao bây giờ?” Bằng lão gia nhìn không được thở dài. “Năm đó nếu con không bị bắt cóc đi học y thuật, cũng sẽ không gặp phải nhiều phong ba như vậy, nhưng ngay cả hoàng thượng cũng không quy định học y liền nhất định phải cứu người, tại sao lại phải khổ tâm đeo đuổi chỉ chuyện cứu hận không đáng chứ?”

Con từ nhỏ thông minh hơn người, lại có dung mạo tuấn mỹ vô song câu dẫn nhiều ánh mắt ái mộ, nhưng mà cũng bởi vì dung mạo tuấn mỹ kia, nên bảy tuổi năm ấy, bị sư phụ của Hòa Khiêm vừa mắt nhìn trúng hắc, bắt cóc hắc đến Tế Nam đi học y, mới rước lấy đủ loại tai bay vạ gió này.

“Muốn một lần giải quyết.”

Hắc không phải không nghĩ tới trực tiếp tiến vào Vương phủ lấy máu tắm toàn bộ người trong vương phủ, nhưng hắc đang phiền chán. Cứ cách vài ba ngày lại bị hành động trả thù đeo đẳng, hành động đuổi đuổi giết giết làm cho hắc phiền chán, nếu không giải quyết triệt để tên Lục vương gia này tận gốc, chỉ sợ ngày sau sẽ mang đến nguy hiểm lớn hơn nữa cho Tiểu Tri, chính là bởi vì như thế, hắc hiện tại mới ngồi ở trong nhà, mà không phải ở vương gia phủ đại khai sát giới.

Băng Nhược Ẩn suy nghĩ một lát, “Lục vương gia tuy rằng là vương gia, nhưng trên quan trường cũng không có thực chức, đương kim hoàng thượng cũng không phải thích hắn, nếu dùng quan hệ giao tế của nhà chúng ta, là có thể tìm vài người ra mặt nói chuyện với hắn.”

Băng gia tuy rằng không bằng Sở gia lấy binh khí nổi tiếng hậu thế, nhưng nếu nói về cửa hiệu lớn nhỏ của Băng gia ở khắp mọi miền đất nước, cũng là rất có danh tiếng, nhất là Trường An, ít nhất toàn bộ những hiệu thuốc lớn nhỏ trong kinh thành đều là thiên hạ của Băng gia, Băng gia lấy được liệu lập nghiệp, trong được liệu trong hoàng cung phần lớn là cũng do Băng gia cung cấp, cho nên quan hệ của Băng gia, cũng không phải là tầm thường, dù sao, cũng không ai muốn đắc tội với hiệu thuốc lớn nhất kinh thành này.

“Không, ta muốn hắn từ nay về sau cũng không dám chạm đến người của ta một sợi lông tơ nữa!” Băng Nhược Húc lộ ra lúm đồng tiền tà khí đã lâu không thấy. Hắn là người có cừu oán sẽ báo!

Nhìn đến vẻ mặt của hắn sau, toàn bộ người nhà của Băng gia tận đáy lòng bắt đầu thở dài thật sâu bắt đầu vì Lục vương gia cầu nguyện, chộc phải một tên tiểu sát tinh, tuyệt đối không có kết cục tốt.

“Nhược Ẩn.” Hắn làm như không thấy được biểu tình của người trong nhà.

“Dạ, tiểu đệ cần tuân phân phó.” Băng Nhược Ẩn phi thường cung kính cúi đầu, chuẩn bị nghe và ghi nhớ lời dặn dò báo thù của đại ca.

“Con.....” Phòng khách, chỉ thấy Băng Nhược Húc càng nói càng vui vẻ, biểu tình càng ngày càng tà mị.

Còn lại ba người càng nghe ánh mắt trừng càng lớn, càng về sau, sắc mặt bọn họ đều hơi hơi trắng bệch.

Trong địa lao phủ vương gia âm u ẩm ướt, nhưng bên trong cánh cửa mọi người nhàn đến muốn bắt con chuột để chơi đùa.

Man Tiểu Tri nhìn ánh sáng mờ nhạt bên ngoài đang xuyên qua cửa sổ lại nhìn hoàn cảnh bốn phía một chút. Nếu nói thật đúng với lương tâm của nàng, địa lao này ngoại trừ có điểm hơi tăm tối một chút, và thân thể của nàng không thoải mái vì cứ quanh quẩn ở đây, mọi thứ còn lại đều rất sạch sẽ, nàng bị nhốt tại bên trong, chẳng những cơm ngon thịt cá, chỗ ngủ cũng không phải là trải cỏ thay giường, mà là chăn phủ gấm mềm mại chất chồng nhau vô cùng ấm áp và thoải mái, điều này làm cho nàng phi thường buồn bực.

Không lẽ chỉ có địa lao của phủ vương gia mới như vậy sao? Hay tất cả những địa lao khác đều thoải mái như thế?

Nàng buồn bực còn không chỉ những thứ này, ngày đầu tiên bị nhốt vào đây những người gác cửa ngày đầu đầu không thấy, đã thay toàn bộ người mà nàng chưa từng gặp qua, những người này khi nói chuyện với nàng đều là thấp giọng nhỏ nhẹ, lễ độ đối đãi tốt đến mức làm cho nàng nghĩ lầm là mình vẫn còn đang ở tại trong sơn trang.

Nàng vốn dĩ vẫn nghĩ người bên gối ngày hôm sau sẽ đến địa lao để cứu nàng, không ngờ hoàn toàn không phải như nàng nghĩ, không tin không tức, ngay cả Lục vương gia sau khi đem nàng nhốt tại nơi này, rốt cuộc không có tới xem qua nàng.

Quý dị nhất là, mỗi ngày nàng còn có một chén thuốc cực đắng để uống, hương vị chén thuốc kia, cùng với những chén thuốc mà ngày thường Húc cho nàng uống hoàn toàn giống nhau như đúc.

Không có bị ngược đãi, không có đối bưng, không có bị nghiêm hình tra tấn, này đó toàn bộ đều không có, nàng giống như là đến địa lao phủ vương gia nghỉ phép vậy.

Duy nhất giải thích, toàn bộ những người này có khả năng là do sự sơ sót của Vương phủ nên Húc mới an bài người vào được, dựa theo những đối xử của bọn họ đối xử nên trong lòng nàng thẩm đoán như vậy.

Nàng bị nhốt đã năm ngày, nhàm chán đến mức nàng muốn tìm xem địa lao có con chuột nào hay không để cho nàng chộp tới chơi, nếu Húc không đến, nàng không phải bị Lục vương gia tra tấn đến chết mà là nhàm chán đến chết.

“Tiểu cô nương, người phạm vào tội gì mà bị giam vào đây? Đáng vẻ u sầu buồn bã của cô thật khiến cho người ta đau lòng a.” Trong địa lao âm u tĩnh mịch, đột nhiên vang lên thanh âm này.

Man Tiểu Tri bị dọa nhảy dựng, rụt lui thân mình, nhìn trước cửa địa lao đột nhiên xuất hiện một người. Người hỏi nàng đang mặc bộ võ sam thị vệ của phủ vương gia, chẳng qua nàng chưa từng gặp qua, không phải những người mấy ngày hôm trước chiếu cố nàng.

Hơn nữa, vừa mới rồi nàng cũng không nghe được tiếng bước chân của hắn, không đúng! Nên nói là, ngay cả thanh âm cánh cửa địa lao mở ra nàng cũng chưa nghe thấy, người này từ đâu xuất hiện ra vậy?

Cách cánh cửa nhà giam, người đang hỏi nàng đang chậm rãi ngồi xổm thân mình xuống, cười nhìn thẳng vào nàng trong địa lao.

“Tiểu cô nương, người đắc tội vương gia a?” Hắn cười tùm tùm hỏi.

Nàng cẩn thận đánh giá người trước mắt. Người này ước chừng bốn mươi tuổi, ngũ quan tuấn lãng, có thể nhìn thấy trên mặt ông ta rất thích cười, khi cười, bên miệng khoe mắt đều có nếp nhăn trên mặt, nhìn qua không giống người xấu.

“Đại thúc là người mới tới?” Ngoài những người vừa mới vào, ngoài ra không ai là không biết nàng đang bị nhốt tại đây?

Đại thúc cười gật gật đầu, “Đúng vậy.”

Khó trách. Man Tiểu Tri, bất giác bị nụ cười của ông ta cuốn hút, trên mặt hé nở nụ cười, “Ta cũng không biết đã đắc tội gì với vương gia...” Nàng tạm dừng một chút, sửa lời nói: “Chính xác mà nói, không phải ta đắc tội vương gia, là phu quân ta.” Nàng có thể nói là người xui xẻo mà thôi.

“Phu quân người?” Ánh mắt đại thúc lóe lên.

“Đúng vậy, thúc có từng nghe qua Băng Nhược Húc?” Ai, nói đến phu quân, lâu như vậy không thấy được hắn, thật đúng là rất nhớ hắn, ngay cả bình thường cảm thấy hắn có chút thích hờn dỗi, ương bướng, ngang ngược như trẻ con, cũng đều thực sự làm nàng nhớ không chịu nổi, vì sao lâu như vậy đều còn không có tới đón nàng?

“Băng Nhược Húc là phu quân người?” Đại thúc kinh ngạc nhìn nàng.

Man Tiểu Tri che miệng cười, “Ngài giết mình sao? Chúng tôi vào đêm giao thừa đã báỉ đường thành thân.” Cũng khó trách về mặt ông ta kinh ngạc, nàng cũng không phải là thiên tiên tuyệt sắc gì, đứng ở bên cạnh Hoa Đào tình tựa như không khớp với cỗ xe ngựa xa hoa lộng lẫy, thấy thế nào hai người cũng không giống một đôi vợ chồng.

“Giao thừa.....” Đại thúc có điểm nghiêng răng nghiêng lợi lặp lại.

“Đúng vậy, đại thúc, mấy hôm nay Băng Nhược Húc cũng chưa đến vương gia phủ sao?” Chờ càng lâu, trong lòng nàng càng không yên bất an, có khi nào đã xảy ra chuyện gì hay không? Nếu không lấy tính tình của Húc, khẳng định sẽ tới phủ náo loạn đòi người.

Đại thúc bình tĩnh nhìn nàng, từ từ khoát tay, “Người làm sao có thể nguyện ý gả cho Tà Ngọc thần y, hắn không phải thực kỳ quái lại luôn vì lợi ích riêng của mình sao? Học được một thân tuyệt thế y thuật, cũng không nguyện ý tế thế cứu người, hay là người thích gương mặt tuấn tú kia của hắn?” Ngữ khí của ông ta mang sắc bén truy vấn.

Kinh ngạc liếc ông ta một cái, Man Tiểu Tri không hiểu ông ta tại sao có thể đột nhiên hỏi về chuyện này, nhưng mà....

“Không phải.” Nàng hơi nhếch nhẹ lúm đồng tiền.

Đại thúc hơi hơi sững sốt, “Cái gì?”

Chậm rãi hít một hơi dài, nàng nhìn vòng ngọc trên cổ tay mình một cái, một tay chuyển động thường thức. Đây là trước khi thành thân Húc giúp nàng đeo vào, nói là tổ truyền của Băng gia có một cái vòng ngọc, vòng ngọc trên tay nàng màu sáng xanh trong sáng, phía trên loáng thoáng có khắc một hoa văn phượng hoàng, khi đeo vào có thể đông ẩm hạ lạnh, cùng chiếc vòng ngọc mà Húc đang mang trên người có khắc hoa văn điều long ngọc bội là một đôi.

“Huynh ấy không kỳ quái cũng không ích kỷ, ai nói học y sẽ cứu người? Ai quy định? Ở trong đây mắt của ta, hẳn chỉ là một nam nhân đối với người một nhà vô cùng tốt mà thôi, phi thường bao che khuyết điểm, bảo vệ mọi người, chỉ có hẳn có thể khi dễ người trong nhà, cứ như vậy mà thôi.

Tuần mỹ dung mạo, ha ha a..... Huynh ấy a, đáng vẻ xinh đẹp kia chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi, nói huynh ấy xinh đẹp, huynh ấy sẽ nổi giận đó a. Khi huynh ấy cười lộ lên, quả thực tựa như cánh hoa đào đang nở rộ trước gió xuân tươi mát khắp nơi, tính tình của huynh ấy tuy không được cho là tốt lắm, nhưng với tôi thì là đủ rồi.” Nàng quay đầu nhìn thẳng vào đôi mắt của nam tử trung niên mắt đánh giá, nói: “Huynh ấy đối với ta vô cùng tốt, yêu ta, sủng ta vô cùng, huynh ấy thương tiếc quý trọng ta, tình ý thâm sâu của huynh ấy đối với ta, sự ôn nhu của huynh ấy với ta, cho dù bộ dạng của huynh ấy như thế nào, đẹp tựa Phan An cũng không so được với tấm lòng của huynh ấy.”

“Vậy còn người?”

Man Tiểu Tri trong đôi mắt lộ ra tình ý nhu tình như nước, đôi môi phấn hồng bởi vì nghĩ đến phu quân cong lên thành hình cung xinh đẹp mỹ hoặc, “Bí mật.”

“Ách.....” Không dự đoán được nàng sẽ trả lời như vậy, đại thúc choáng váng một chút.

Nàng bướng bỉnh nháy mắt mấy cái, “Cho dù muốn nói, hẳn là cũng là đối với phu quân của cháu nói, đại thúc, có lẽ thúc sẽ không muốn cướp quyền lợi này của trượng phu cháu chứ?”

Đại thúc nở nụ cười, “Chuyện đó nên để cho cho Tà Ngọc thần y nghe thì tốt hơn.” Đứng lên, ông nhìn nàng vuốt cằm, “Tiểu cô nương, ta phải đi ra ngoài, có cái gì cần hỗ trợ không?”

Man Tiểu Tri lắc đầu, “Không có, chẳng qua thúc có thể nói cho ta biết, mấy ngày hôm nay Băng Nhược Húc thật sự không có tới qua phủ vương gia sao?” Nàng cũng không phải lo lắng Húc mặc kệ sống chết của nàng, chẳng qua hẳn không xuất hiện, làm cho nàng rối loạn bồn chồn, không biết hẳn xảy ra chuyện gì hay không.

Ánh mắt đại thúc hiện lên chút gì đó, “Không có, nhưng người có thể yên tâm, nhiều lắm là đợi thêm vài ngày nữa, người có thể trở lại bên cạnh Băng Nhược Húc.”

Nàng nghi hoặc nhìn ông ta, “Cái gì?” Ông ta làm sao có thể nói khẳng định như vậy?

Đại thúc cười cười, xoay người cất bước rời đi, lưu lại Man Tiểu Tri đầy mình nghi vấn.

9. Chương 9

Ba ngày sau, Trường An nổi lên một trận đại biến.

Lục vương gia dám vọng tưởng soán vị làm hoàng đế, chẳng những cùng ngoại tộc cấu kết khởi binh, thậm chí còn lên chế tạo binh khí, tổ chức quân đội, tất cả chứng cứ đều chứng thực, hoàng thượng tức giận, hạ lệnh xử lý nghiêm khắc.

Trong khoảng thời gian ngắn, Trường An nổi lên một trận tinh phong huyết vũ, phạm là có quan hệ với Lục vương gia, toàn bộ không có kết cục tốt, Phệ quận chúa cũng là một trong số đó.

Thì ra nàng gọi là Lí kiều, bởi vì tự gả cho thường dân, bị hạ thành thứ dân, đuổi ra Trường An, Lục vương gia phế bỏ tên trong gia phả, toàn bộ tài sản sung công quốc khố, lưu đầy biệt xứ, suốt đời không thể bước vào quốc thổ Đại Đường.

Hiển nhiên là cây đổ bầy khi tan, sau khi Lục vương gia sụp đổ, cả tòa vương gia phủ cũng người đi nhà trống, quay đi quay lại đều là quan binh, vội vàng xét nhà xử lý chuyện ở phủ Lục vương gia.

Man Tiểu Tri đang bị nhốt ở địa lao cũng được thả ra, vừa ra khỏi phủ của Lục vương gia đã có kiệu ở cửa chờ nàng.

Xóc màn kiệu lên, người ở bên trong kiệu vừa nhìn thấy nàng đã tươi cười rạng rỡ, hai tay vươn tới ôm chặt thân hình kiều nhỏ tiến vào lòng.

“Húc.” Man Tiểu Tri ôm chặt lấy hắn, thanh âm hơi hơi nghẹn ngào, lúc này còn chút không yên tâm nhưng khi nhìn thấy hắn đã tiêu tan hết.

Màn kiệu buông xuống, bốn người khiêng đại kiệu chậm rãi nâng lên, lắc lắc lắc lắc lên đường.

Băng Nhược Húc cúi đầu, dùng sức hôn nàng, vừa kịch liệt lại cuồng bạo, thổi quét sự ngọt ngào trong miệng nàng, như muốn dùng cách này khẳng định sự tồn tại của nàng, gắt gao ôm lấy lưng áo nhỏ nhắn, hai thân mình kề sát, cảm thấy sự rung động của lòng nàng.

Hồi lâu sau, hắn mới chậm rãi rời cái miệng nhỏ nhắn đã bị sưng đỏ của nàng, nhìn thật sâu vào mắt nàng.

“Nàng không sao chứ?” Thanh âm hắn khàn khàn, con ngươi đen nhìn kỹ hai má nàng ửng hồng khỏe mạnh.

Nhìn bộ dạng của hắn, nàng nhịn không được vỗ về hai má hắn.

“Ta không sao, không phải huynh đều đã an bài người ở trong nhà lao chiếu cố cho ta sao?” Đáy lòng có chút chua xót, nàng chưa bao giờ nhìn thấy hắn lo lắng như thế, người hắn cũng gầy đi nhiều.

Băng Nhược Húc dùng chóp mũi cọ vào chiếc mũi nhỏ nhắn của nàng, “Nàng biết?”. Hắn không có nắm chắc mười phần rằng sau khi cứu nàng ra khỏi địa lao, Lục vương gia có thể tiếp tục dùng thủ đoạn thương tổn nàng hay không, nếu như vậy chi bằng để nàng ở lại trong phủ Lục vương gia, trong lao sắp xếp người của mình vào như vậy có thể bảo đảm an toàn cho nàng.

“Rõ ràng như vậy làm sao có thể không biết.” Nàng cũng không phải là ngu ngốc, hai ngày đầu vào nghĩ thế nào cũng thấy được không thích hợp. Lúc sau chú ý tới những hộ vệ phụ trách canh giữ mình đều cung kính kêu nàng một tiếng phu nhân, lúc ấy liền phát hiện ra.

Địa lao thoải mái như vậy đều là bởi vì Húc an bài, nàng mới không có chút khổ sở nào, lại còn có cuộc sống thoải mái, rõ ràng nhất là mỗi ngày đều uống một chén thuốc, chính phu quân của mình kê đơn nàng làm sao có thể không uống được.

Nghĩ tới nghĩ lui, việc Băng Nhược Húc chậm chạp không đến cứu nàng cộng thêm việc này, nàng biết là tâm ý của hắn, bởi vậy nàng mới có thể ngoan ngoãn ở trong lao, không âm ỹ nháo loạn.

“Ủy khuất cho nàng rồi, ta cuối cùng phải nghĩ cách một lần giải quyết tên vô liêm sỉ kia” Băng Nhược Húc cắn răng. Hừ! nếu không phải cha mẹ khuyên hắn tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, hắn đã sớm lấy mạng Lục vương gia!

Dám động vào người của hắn...Cười tàn độc. Hắn tuy rằng đã tha cho Lục vương gia một mạng nhưng mà hắn cũng không tốt như vậy, hắn đã sớm hạ một loại độc trên người Lục vương gia, chỉ cần hắn nghĩ đến sinh hoạt vợ chồng, vận mệnh tử kia sẽ giống như bị đốt cháy nóng rát, nếu hết thấy đều hắn bởi vì tình dục quá sâu mà gây họa, vậy thì Băng Nhược Húc giúp hắn một việc, hảo tâm hủy diệt mầm tai họa vậy!

Thủ đoạn ngoan độc này, hắn đương nhiên là làm lén, những người trong nhà cá tính yếu đuối nếu biết hắn làm như vậy, chắc chắn sẽ ngạc nhiên.

Một đôi bàn tay trắng nõn đột nhiên nắm lấy hai má của hắn, sau đó dùng sức nhéo mạnh, Man Tiểu Tri bất mãn trừng mắt nhìn hắn, cái miệng nhỏ nhắn chu ra.

“Ta đang nói với chàng, chàng phát ngốc cái gì thế?” Tay hơi hơi dùng sức, vừa rồi nàng hỏi hắn cũng không để ý, còn cười đến khùng bố, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì.

“Cái gì?” Tiểu thê tử của hắn là một người yếu đuối, tuy rằng từ nhỏ lớn lên ở chợ, đầu óc cũng có thể nói là khôn khéo, nhưng những thủ đoạn âm u như vậy, nàng vẫn là không thích hợp được biết.

“Lục vương gia làm sao trong một lúc biến thành như thế này?” Nhất định là hắn đã động tay chân gì đó, nàng ở trong lao nên sự tình gì cũng không biết.

“Hắn vốn cùng người Đột Quyết có liên hệ, lén lút nuôi binh là sự thật, ta chỉ là đem chuyện này thông qua một vài người nói cho hoàng thượng mà thôi”. Cái gọi là một vài người chính là quyền thần ở triều đình. Người của Băng gia nhờ vả, hơn nữa hắn đã giúp đỡ một chút, quyền thần này đương nhiên là hết lòng hỗ trợ.

Mà hấn giúp đỡ một chút này, chính là đem tất cả mọi người trong nhà của quyền thần hạ độc, cho đến khi quyền thần này thực “Vui” mà hỗ trợ, mới giúp bọn hấn giải độc.

“Ừm, chúng ta bây giờ là về nhà sao?” Không phải hấn vì trả thù mà bịa đặt là tốt rồi, nếu không lỗi của nàng thật là lớn.

“Về nhà của chúng ta, cha cùng nương đều đang đợi nàng.” Từ khi biết Tiểu Tri không bị nguy hiểm tính mạng, mẹ hấn bắt đầu cảm râm bên tai hấn, nhất là chuyện thành thân, niệm đến lỗi tai của hấn cũng dài ra.

“Còn rất xa sao?” Thanh tú ngáp một cái, Man Tiểu Tri buồn ngủ rúc vào lòng trượng phu.

Hấn an bài rất khá, chỉ là không có hấn bên cạnh, nàng ngủ không ngon.

Đau lòng nhìn nàng, Băng Nhược Húc đặt cả người nàng ngồi trên người hấn, “Mệt mỗi thì ngủ đi, khi nào đến ta sẽ gọi nàng.”

“Vâng.....Nhất định phải kêu nha.” Khuôn mặt nhỏ nhắn cọ vào ngực hấn, lỗi tai nghe nhịp đập trầm ổn của tim hấn, Man Tiểu Tri trước khi khép mắt còn căn dặn, nàng muốn gây ấn tượng tốt với cha mẹ chồng a.

“Được.” Bàn tay to nhẹ vỗ về phía sau lưng của nàng, nhẹ nhàng ôn nhu.

Dọc đường đi, hai mắt của Băng Nhược Húc không rời khỏi nàng, ngay cả đôi tay cũng không rời thân thể của nàng, gắt gao ôm lấy, tựa như sợ bảo bối lại bị cướp đi.

Cuộc sống của hấn, mười tuổi đã được xưng là thiếu niên thần y, từ đó về sau, cuộc sống không thể an bình, đi đến đâu cũng có người quần lấy hấn, làm phiền hấn, giang hồ dơ bẩn, nghe nhiều, thấy nhiều, biết nhiều, tâm tính càng đổi càng tà, hấn chỉ cần mình vui vẻ là được, cho đến lúc gặp tiểu nữ nhân kia, vì hấn đáp chần, nhắc đi nhắc lại với hấn, không úy kị, xem hấn thành một người bình thường.

Vì vậy, nữ nhân này là bảo bối của hấn, vì nàng, dù có hủy tất cả, hấn cũng không để ý.

Hấn nhin không được, yêu thương cúi đầu khẽ hôn lên vầng trán của thê tử, “Tiểu Tri của ta...”

Băng phu nhân cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy Man Tiểu Tri, nhưng Man Tiểu Tri là lần đầu tiên bá kiến cha mẹ chồng... ở trên giường.

Thời điểm nàng mở mắt, người đầu tiên nhìn thấy đương nhiên là tướng công của nàng, đôi môi đỏ mọng cong lên, nàng làm nũng muốn hấn ôm

Băng Nhược Húc đương nhiên nguyện ý, vẻ mặt yêu thương, ôm lấy nàng, “Ngủ no rồi? Có đói bụng không?”

Ngây thơ ở trong lòng hấn lắc đầu, “Không đói, đã về nhà?” Không xong! Man Tiểu Tri đột nhiên đẩy hấn ra, “Không phải là chàng ôm ta vào chứ?”

“Đúng vậy.” Hấn mất hứng, đem nàng ôm trở lại, sắc mặt mới chuyển biến tốt.

Ôm nhanh như vậy, nàng nhìn không được cự quậy, “Nàng làm gì đó?” Lúc trước cũng không thấy nàng như vậy.

“Không cho phép đẩy ta ra!” Băng Nhược Húc cắn răng hung tợn cảnh cáo, một bên đem nàng ôm càng nhanh.

Man Tiểu Tri há hốc mồm, “Chàng làm sao vậy?” Cảm thấy hấn là lạ, có điểm không thích hợp, vẻ mặt cùng ngữ khí kia, giống như...

“Đại tẩu.” Vốn tưởng rằng chỉ có hai người bọn họ trong phòng, đột nhiên vang lên một thanh âm nàng chưa nghe qua bao giờ.

Nàng hoảng sợ quay đầu, trong phòng còn có ba người nàng chưa từng gặp, nhưng có thể khẳng định đều là người nhà của Băng Nhược Húc, bởi vì ngũ quan đều có nét tương tự.

Hai người trung niên nam nữ khẳng định là cha mẹ của Húc, Man Tiểu Tri giấy dựa muốn xuống hành lễ nhưng mà Băng Nhược Húc đánh chết cũng không buông tay.

“Húc, buông, ta muốn hành lễ với cha mẹ” Thật sự không đúng, lúc trước là vì mới ra khỏi địa lao, nàng không chú ý, hiện tại mới phát hiện, quần áo trên người Húc vừa vàng lại vừa bẩn, còn tản mát ra một cỗ mùi thân nhiên, ngay cả tóc cũng giống như nhiều ngày không gội, ướt đầm một mảng, ánh mắt nóng chảy lại có chút trống rỗng.

“Đại tẩu, ta là Nhược Ấn, đại ca đã duy trì như vậy nhiều ngày.” Bằng Nhược Ấn nhẹ giọng nói với nàng, khẩn trương nhìn phản ứng của đại ca.

“Nàng là của ta, không có ai có thể mang nàng đi khỏi người ta.” Bằng Nhược Húc vẫn như cũ nhìn mặt nàng, thấp giọng lặp lại.

Man Tiểu Tri tâm bỗng cảm thấy rùng mình, “Tiểu thúc, Húc trở nên như vậy từ khi nào?” Nàng cũng đã mơ hồ đoán được đáp án.

“Đệ cũng không rõ, nhưng mà từ khi đại ca từ Tế Nam về đã là bộ dạng này. Mấy ngày nay cũng không có ngủ hay nghỉ ngơi.” Không riêng nàng sợ hãi, cả trên dưới Bằng gia cũng đều bị bộ dạng của hắn dọa.

Lòng của nàng chấn động, vậy là gần mười ngày hắn chưa nghỉ ngơi!

“Húc...” Hốc mắt hơi nóng lên, lúc ở trong địa lao, hắn chưa từng tới gặp nàng, nàng còn tưởng hắn không để ý nàng như vậy, thì ra....

Bằng Nhược Húc tựa đầu bên gáy nàng, “Tiểu Tri, ta có chút mệt mỏi”. Thần trí bị buộc chặt được thả lỏng, cảnh vật trước mắt tựa hồ xoay tròn.

Nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, Man Tiểu Tri nghiêng người trấn an bên tai hắn, “Húc, Hoa Đào tinh tốt nhất của muội, muội yêu huynh, muội ở cạnh huynh, sẽ không đi, huynh mau nhắm mắt lại, hảo hảo nghỉ ngơi.”

Bên tai nỉ non lời nói yêu thương làm hắn ổn định, mí mắt nặng trĩu, chậm rãi khép lại, có thể an tâm chìm vào mộng đẹp.

Bằng Nhược Ấn ở bên cạnh vẫn nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của hai người, lúc Bằng Nhược Húc trượt xuống dưới liền mang hắn nâng lên, nhìn nàng cười, “Quả nhiên chỉ có đại tẩu mới có biện pháp.”

Man Tiểu Tri giúp Bằng Nhược Húc nằm lên giường, đắp chăn cho hắn, đau lòng nhìn khuôn mặt gầy yếu, “Đứa ngốc.” miệng mặc dù nói vậy, nhưng trên vẻ mặt lại viết thật to hai chữ thỏa mãn.

“Giải quyết đứa ngốc xong, không biết có rảnh để ý cha mẹ đứa ngốc không?” Bằng phu nhân đợi nàng thu phục đứa con nổi điên xong, nhanh chóng đi tới, thân thiết nắm tay nàng.

A, ông trời thật sự đã nghe được thỉnh cầu của bà, lâu như vậy rốt cục cho bà một đứa con dâu, thoát nhìn thật ngoạn a.

Ý tưởng của Bằng phu nhân biểu lộ rõ ràng trên mặt, phụ tử Bằng gia nhìn nhau cười.

“Nương, thật sự xin lỗi, con với Húc ở trên núi lên thành hôn, xin người đừng tức giận.” Man Tiểu Tri áy náy cúi đầu. Nương đối với nàng ôn nhu như vậy, lúc trước nên cứng rắn cự tuyệt Húc mới phải.

Bằng phu nhân xua tay, “Không sao, không sao, ta biết nhất định là ý của tên bất hiếu ấy, đến đây, con dâu ngoan của nương, đến phòng nương, chúng ta tâm sự một chút.” Nói xong liền nắm tay nàng kéo đi.

“Nương, đợi chút.....” Man Tiểu Tri bị kéo đi, một bên quay đầu nhìn Bằng Nhược Húc còn nằm trên giường.

Bằng Nhược Ấn nhìn nàng cười, nhẹ nhàng vuốt cằm, muốn nói hắn sẽ thay nàng chiếu cố đại ca, nàng thế này mới yên tâm bị mang đi ra ngoài.

Man Tiểu Tri nghĩ rằng Bằng Nhược Húc nhiều lắm là ngủ một đêm sẽ tỉnh, không ngờ rằng hắn ngủ một giấc là ba ngày ba đêm, mà nàng cũng bị Bằng phu nhân bắt cóc ba ngày ba đêm.

Lúc hắn tỉnh lại, phát hiện thê tử không ở bên cạnh, chạy đi nơi nơi tìm người, cuối cùng đến phòng mẫu thân cướp thê tử về, đã xong ba ngày khổ hình của nàng.

Hiện tại lại nhớ tới thời gian hai vợ chồng ở chung một mình

Trong phòng tiếng nước không ngừng, hơi nóng phiêu tán giữa không trung, Băng Nhược Húc nằm ngửa ở trong bồn tắm bằng gỗ, hưởng thụ cảm giác bàn tay nhỏ bé của thê tử mơn trớn da đầu.

“Thoải mái không?” Man Tiểu Tri nhẹ nhàng xoa bóp tóc của hắn, cẩn thận tẩy đi tro bụi.

“Ừm.” Đương nhiên thoải mái, hắn từ từ nhắm hai mắt, hơi nước nóng hầm hập tẩy rửa một thân mỗi mọt, thê tử yêu thương che chở làm cho hắn đắm chìm.

Thừa dịp tâm tình của hắn tốt, nàng nắm cơ hội nói: “Húc, nếu đã đến Trường An, chi bằng thuận tiện trở về Thành Đô một chuyến được không?”

“Không được.”

Man Tiểu Tri thở dài, “Húc, muội rất muốn về nhà, muội nhớ cha muội và nương.” Sau khi hai người thành thân, nàng đã nói với hắn không biết bao nhiêu lần là muốn về Thành Đô.

Hắn cũng thật keo kiệt, ghi hận lúc trước tỷ tỷ dùng kế lừa hắn, sau khi hai người cùng một chỗ, vừa không khéo, tỷ tỷ lại viết thư nói giúp nàng đính thân, thù mới hận cũ toàn bộ dâng lên, không chịu mang nàng về nhà một chuyến.

Nghĩ vậy nàng liền đau đầu, nàng và Húc đã thành thân, bây giờ vẫn không dám nói với người nhà!

Băng Nhược Húc không nói lời nào, nhắm mắt lại, hai người giằng co hồi lâu, Man Tiểu Tri tức giận muốn kéo đầu hắn ra.

“Băng Nhược Húc, chàng đừng quá đáng nha.” Nàng nhớ lại lúc trước hắn vì nàng vất vả, nhường nhịn, bộ dạng tốt, bây giờ đối xử với nàng như vậy.

“Hừ”. Nghĩ đến nữ nhân Man Tiểu Tri kia, hắn vẫn không quên được nàng muốn giúp tiểu tri đính thân, nghĩ cũng đừng nghĩ đến! Hắn tuyệt đối không cho tỷ muội nàng gặp nhau.

Bỏ qua việc hắn cố ý không mang nàng về nhà, Man Tiểu Tri cũng không muốn lãng phí nước bọt cùng hắn âm ỷ. Nàng tôn trọng hắn mới hỏi ý kiến hắn thôi, nàng không biết tự mình về nhà sao?

“Nàng từng tới Trường An sao?” Băng Nhược Húc chuyển đề tài, không muốn tiếp tục đề tài muốn trở về nhà của nàng.

“Rất nhiều năm trước đã tới.” Lần đó nhớ lại cũng không tốt đẹp gì. Trong nhà ngay cả cơm cũng chưa ăn, cha công nàng đi vào Trường An vì trị bệnh cho nàng, đối lấy cũng chỉ là kim được sang quý chần đối với bệnh của nàng cũng không có gì khởi sắc.

“Nàng cùng nương ba ngày này làm gì?” Sau khi hắn ngủ dậy vốn tưởng mở mắt có thể nhìn thấy nàng, kết quả là không có, tìm trong phủ trước sau đều không thấy, cuối cùng cứu nàng từ phòng nương ra.

Nói đến điều này, nàng đều còn có thể toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Cầm lấy khăn mặt nhúng ướt vào bồn gỗ, Man Tiểu Tri vừa giúp hắn kì lưng vừa nói: “Nương, bà ấy..... Giống như thực thích muội, lời kéo muội nói chuyện trời đất, uội một đồng lớn trên châu trang sức, châu sai phát quang, sau đó bắt đầu kể chuyện từ nhỏ đến lớn của chàng.”

Ba ngày nay, nàng vẫn nghe những lời nương lặp lại, không ngừng hưởng trên đầu, trên tay, trên cổ nàng treo lên sang quý gì đó, cùng một việc mà nghe ba ngày, ai cũng phải sợ hãi a?

“Ai kêu nàng đi cùng nương.” Hắn đã biết nương chắc là kéo nàng nói này đó, cho nên mới không nghĩ trở về.

“.....” Thực tức giận, nàng nhỏ xuống mấy sợi tóc của hắn.

“Ui!” Ôm da đầu, Băng Nhược Húc làm bộ như kinh ngạc nhìn nàng.

Man Tiểu Tri làm hắn như vậy, nở nụ cười, bí mật mang theo tiếng nước cùng tiếng cười trầm thấp khác.

“Đúng rồi, muội có chuyện muốn hỏi chàng.” Nàng đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

“Cái gì?” Hắn từ từ nhắm hai mắt cảm thụ tay mềm mềm nhẹ đụng chạm đỉnh đầu.

“Lục vương gia tại sao là có lệnh bài vậy?” Vấn đề này lúc nàng ở trong địa lao đã nghĩ đến, chẳng qua lại không thể đi hỏi Lục vương gia, chẳng lẽ là do sự phụ Húc cấp?

Hắn dừng một chút, mới lại mở miệng, “Tám chín phần là lão nhân cấp.” Hừ, nguyên nhân lão nhân cho lệnh bài, hẳn đại khái đoán được.

Man Tiểu Tri vò tóc hắn, cầm lấy một bên lược giúp hắn chải đầu, “Nguyên nhân sự phụ cấp lệnh bài, hẳn là muốn huynh giải quyết vấn đề của Lục vương gia này.” Bằng không, Lục vương gia người này điên điên khùng khùng, không biết sẽ làm ra sự tình gì, luôn cái ẩn ưu, sự phụ làm như vậy, cũng là muốn một lần giải quyết triệt để.

Bằng Nhược Húc trợn mắt, nhìn nàng một cái sau lại nhắm lại, “Hắn là vậy.” Không nghĩ tới nàng cũng biết tâm tư của sự phụ, nhưng mà nàng nghĩ đến thật tốt đẹp, lão nhân chính là thuần túy thích nhìn hắn hỗn hển, tuyệt đối không phải lo lắng đồ đệ của hắn một ngày nào đó sẽ bị Lục vương gia xuyên qua.

Nếu nói hắn tính trẻ con, lão nhân kia a, chính là mười phần lão ngoan đồng!

Qua vài ngày bình tĩnh, Man Tiểu Tri cuối cùng cũng có cơ hội, thừa dịp Bằng Nhược Húc xuất môn, cũng chuồn ra cửa.

Qua ngã tư đường, thật là không giống, trên đường ngoài xe ngựa còn có thể nhìn thấy nhân sĩ ngoại tộc, bên đường bán tranh chữ, đồ cổ đều là những vật phẩm đặc thù, với ngã tư ở Thành Đô có chút bất đồng.

Hỏi người qua đường xong, nàng một mình đi đến một cửa hàng, cửa hàng này cũng không bình thường, không có cái gì gọi là đông như trẩy hội, thập phần thanh tĩnh, tiến vào bên trong toàn là đao kiếm binh khí.

Cửa hàng quản sự nhìn thấy một cô nương đi vào có chút kinh ngạc, “Cô nương, có việc sao?” Cô nương này nhìn qua ôn nhu nhược nhược, tuyệt không giống giang hồ hiệp nữ, làm sao lại đến đây?

Man Tiểu Tri mỉm cười, bước đến nhẹ nhàng, chậm chạp xuất ra một cái khéo léo mộc bài để tới trên quầy.

Quản sự vừa thấy đến mộc bài kia liền biến sắc, “Ngài là Man nhị tiểu thư? Không biết nhị tiểu thư có gì phân phó?” Thái độ nhàn tản lập tức trở nên cung kính.

Ánh mắt Man Tiểu Tri lộ vẻ bướng bỉnh, khoe miệng cong lên mang chút tà khí giống nụ cười của Bằng Nhược Húc, đôi môi đỏ mọng khẽ mở—

“Ta muốn.....”

Ước chừng sau nửa canh giờ, vẻ mặt nàng tươi cười, lưng thừng đi ra cửa hàng, quản sự thập phần cung kính đưa nàng xuất môn, cho đến khi nhìn không thấy mới thôi, mới xoay người nơi đi để ý chuyện nàng đã dặn dò.

Nhìn nhìn thời gian, còn sớm, nàng nhớ rõ Húc trước khi xuất môn nói buổi trưa mới có thể hồi phủ, thừa dịp lúc này đi dạo trên đường tốt lắm.

Man Tiểu Tri một mình đi dạo từ đầu đường đến cuối phố, ăn vặt nàng cũng không có hứng thú, mà là chuyên tâm xem một ít đồ cổ cùng với suy nghĩ, đứa nhỏ của tỷ tỷ sắp ra đời, mua một món đồ chơi nhỏ cho cháu của nàng cũng không sai a.

Đi tới đi lui, nàng nhìn đến một cái trò chơi xếp hình phong cách cổ xưa ước chừng bàn tay, trên bản vẽ cũng không phải dùng họa, mà là dùng khắc rất ít gập, khắc ra một phượng hoàng, phượng hoàng lại tỏa ra ánh sáng sắc sỡ, hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của nàng, cầm ở trong tay thưởng thức, yêu thích không buông tay.

Nghĩ nghĩ, thứ này cũng không thích hợp làm lễ đưa dâu, đôi mắt đẹp ở trên sạp đánh giá, lại nhìn đến một cái cùng loại khắc gỗ vật phẩm, tượng nhỏ điêu khắc bằng gỗ cũng là lớn cỡ bàn tay, chẳng qua không phải trò chơi xếp hình, mà là một pho tượng phật nhỏ, còn tỏa mát ra một mùi hương thoang thoảng của gỗ cây đàn.

Thứ này mang đến cảm giác cát tường, đưa cho đứa nhỏ mới sinh bảo bình an cũng không sai. Nghĩ như vậy, nàng lập tức lấy ra tiền ra mua thứ này.

Sạp lão bản cười hì hì đem đồ vật phẩm vào hòm đưa cho nàng, đột nhiên một bàn tay bên cạnh xông ra, nắm lấy cánh tay của nàng.

“A!” Tay tê rần, vừa tiếp nhận hộp gỗ lại có người chớp lấy, Man Tiểu Tri giận dữ, nghiêng đầu trừng hướng người nắm tay nàng.

Nàng tức giận, người bắt lấy tay nàng mang về mặt hung ác, hai mắt trừng thật to, bộ dáng trợn mắt há mồm rất hung ác, vừa thấy đã biết không phải người tốt.

“Người làm gì thế? Buông tay!” Cánh tay bị nắm càng chặt, đôi mi thanh tú nhú lại, giây dựa muốn rút tay về.

Nam tử đang có biểu tình ngoan ác nhìn đến mặt của nàng, hơi hơi sững sốt, “Người..... Không phải Man Tiểu Nhu?” Ngữ khí mang vẻ chần chờ.

Nghe được hắn nói như vậy, Man Tiểu Tri nhìn người trước mắt, đột nhiên cảm thấy người này giống như có điểm nhìn quen mắt, tâm tư vừa chuyển, sẽ không phải tỷ tỷ đắc tội người nào chứ? Nếu là bằng hữu, không có khả năng dùng ánh mắt khủng bố như vậy trừng mắt nhìn nàng.

“Không phải, ta không biết nàng, người đã nhận sai người?” Tốt nhất vẫn là đi khỏi.

Ông chủ nhìn tình huống không đúng của hai người, từ sau sạp đi ra, giúp Man Tiểu Tri nhặt vật rơi trên mặt đất, “Cô nương, cô nương gặp phiền toái sao?”

Hắn thấy cô nương coi như không biết người này, tại sao người này vô lễ như vậy, nắm tay cô nương người ta như vậy?

Thật sự chịu không được, ông chủ đẩy tay nam nhân kia ra, “Người làm sao thế này a? Cô nương người ta không biết người lại còn bắt lấy, người có ý tốt sao?”

Man Tiểu Tri nhìn sạp lão bản cảm kích, “Không có việc gì, hắn nhận sai người, thật sự là cảm ơn ông.”

Nam nhân này càng xem càng nhìn quen mắt, giống như..... Trong trí nhớ thật sự gặp qua người này.

Nam nhân vẫn chưa từ bỏ ý định cứ mãi nhìn chăm chăm vào nàng. Làm sao có thể? Dung mạo giống nhau như vậy, làm sao một chút quan hệ cũng không có?

Ông chủ cố ý che trước mặt hắn, “Cô nương, đi nhanh đi, ta thấy người này tâm thuật bất chính, cô nương mau mau về nhà đi thôi.” Ông nhỏ giọng nói với nàng.

Man Tiểu Tri cúi đầu, nhận hộp gỗ, xoay người hướng Bể phủ quay đi, trong đầu đồng thời bắt đầu cuồng quýt, suy nghĩ từng ở đâu gặp qua người này.

Đi được vài bước chợt ngẩn ra. Nàng nghĩ tới! Kinh ngạc quay đầu lại, người kia không phải trước đây cùng tỷ tỷ đánh thân, Lí Thiếu Vũ sao?

Như thế nào lại thay đổi nhiều vậy? Nàng nhớ rõ hắn có bộ dáng thanh thú, tại sao giờ ngũ quan thoát nhìn nghiêng lệch, bước chân quái dị? Hơn nữa vì sao nói tên tỷ tỷ lại tràn ngập hận ý?

Nàng không nên quay đầu, vừa quay đầu lại làm cho Lí Thiếu Vũ nghĩ đến, Man Tiểu Nhu còn có một muội muội nhiều bệnh, chẳng qua lúc này thấy nàng bộ dáng bình thường làm hắn không nghĩ đến.

Nhìn thấy khóe miệng hắn lộ ra nụ cười dữ tợn, Man Tiểu Tri cả kinh, biết hắn đã nghĩ ra nàng là ai. Xốc vấy nàng không chút nghĩ ngợi quay đầu bỏ chạy.

“Man Tiểu Tri! Bắt lấy nàng ta!” Lí Thiếu Vũ đuổi theo, không biết thế nào kéo theo hai người giúp đỡ chạy tới.

Nàng không dám quay đầu, liều mạng chạy như điên, từ lúc nàng ra đời đến nay khí lực yếu ớt, cho dù ngực đau đớn nàng cũng không dám dừng lại. Xem biểu tình của Lí Thiếu Vũ, bị hắn bắt chắc hẳn không tốt.

Tiếng bước chân phía sau ngày càng gần, tim Man Tiểu Tri đập mạnh như muốn bay ra khỏi lồng ngực. Không cần! Nàng không muốn bị bắt!

Nhưng mà chân nàng thật không nghe lời, nàng chạy một bước người ta đã chạy hai bước, không lập tức bị người ta bắt được nhưng mà nàng vừa vặn lại chạy đến một cái ngõ cụt, hoàn toàn là không có ai đi qua.

“Chạy! người muốn chạy à! Ha ha ha...” Lí Thiểu Vũ chậm vài bước mới đuổi theo bọn họ, tiếng thở hổn hển so với tiếng cười càng nhiều.

Ôm ngực, Man Tiểu Tri bị người ta kéo lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đã trắng bệch, rất lâu rồi không bị đau đớn như vậy, bây giờ ần ần trong ngực bộc phát không tan.

“Ta ta..... Ta với người không oán không cừu, vì sao người..... Muốn, muốn bắt ta?”

Lí Thiểu Vũ xoa chân phải đau nhức khó chịu, oán hận nhìn nàng, “Người nhìn mặt ta xem!” Bàn tay nhẹ nhàng sờ lên ngũ quan không phối hợp của mình.

“Vậy thì liên quan gì đến ta?” Man Tiểu Tri kéo kéo cánh tay, khí lực không bằng người, đành phải tiếp tục bị nắm lấy.

“Là tỷ tỷ người tạo thành, tiện nhân kia! Đầu tiên là hại ta lỗ lỗ tiền bạc, tiếp theo là tỷ phu tốt của người, đem ta đánh thành như vậy, nửa năm! Ta nằm trên giường suốt nửa năm!” Ngũ quan uốn éo, dung mạo có điểm đáng sợ lại càng thêm khủng bố, hận Man Tiểu Nhu đến thấu xương, thấy bộ dáng muội muội của nàng càng thêm hận.

Bộ dáng điên cuồng của hắn so với Lục vương gia càng làm nàng sợ hãi hơn, Lục vương gia hận Húc, còn người trước mặt hận tỷ tỷ thân yêu của nàng!

“Điều này cũng không phải là lỗi của ta, người định làm gì?” Tim nàng đập càng lúc càng nhanh, kinh sợ nhìn theo tay hắn nhặt một cơn, toàn thân sợ hãi phát run.

Lí Thiểu Vũ tàn khốc nở nụ cười giả tạo, “Không biết... Man Tiểu Nhu nếu thấy người giống như ta, tay chân bị chặt đứt lại bị hủy dung mạo, nàng ta sẽ như thế nào?”

“Người điên ư?” Nàng đúng là gặp được tên điên hàng thật giá thật! Man Tiểu Tri kịch liệt giãy dụa, một cơn kia thô như vậy, đánh vào người khẳng định rất đau rất đau.

“Ta là điên rồi! Ta là điên rồi! Ha ha ha.....” Hắn thật sự giống như người điên, vừa nói vừa cười, còn nói một vài lời nàng nghe không hiểu.

Không biết hắn rốt cuộc đã trải qua cái gì? Làm sao có thể trở nên khủng bố như vậy? Trước kia cùng lắm có chút tư lợi, sao hiện tại biến thành như vậy? Tỷ tỷ nàng xảy ra chuyện gì sao? Vì sao trong thư nhà không có nhắc tới?

Hai người đang nắm chặt nàng cũng vì bộ dạng điên cuồng của thiếu gia nhà mình mà kinh khiếp, lực đạo trên tay cũng giảm.

Man Tiểu Tri thừa cơ giãy dụa, lách qua khe hở bên người Lí Thiểu Vũ, hướng đầu ngõ mà chạy. Hắn cả kinh, không chút nghĩ ngợi, đưa tay ném một cơn vào sau lưng nàng.

10. Chương 10

Vội vã chạy trốn, Man Tiểu Tri cao hứng nhìn thấy cửa ngõ, trước mắt bỗng nhiên đen tối, đập vào một bức tường thật cứng rắn, người suýt ngã xuống lại bị ôm lấy.

“Nữ nhân ngốc nghếch này!” Tiếng rống giận dữ chấn thiên vang lên bên tai nàng.

Thanh âm quen thuộc này! Nàng ngược mắt nhìn lên, quả nhiên thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Băng Nhược Húc, cái miệng nhỏ nhắn mím lại, nước mắt trào ra.

Hắn cho dù có lửa giận bằng trời, thấy bộ dáng vừa ủy khuất vừa kinh sợ của nàng nhất thời chuyển thành đau lòng, vòng tay ôm chặt nàng, “Không có việc gì.”

Cũng coi như nàng có vận khí tốt, hấn vốn là đi theo cha ra kho dược liệu, định chọn một ít dược liệu quý tẩm bổ cho nàng, nhưng mà nhìn nhìn lại thấy tâm thần không yên, dược liệu đơn giản cũng không chọn được, muốn về phủ nhìn nàng một chút.

Không ngờ lúc trên đường cái, khước mắt chợt trông thấy một bóng người rất giống nàng, hấn cũng không để ý lắm nhưng khi về phủ không thấy nàng hấn bắt đầu nóng vội. bắt chắp mọi người đang ở phía dưới, thì triển khinh công khắp ngõ ngách tìm nàng.

Mới phát hiện bóng người của nàng đã thấy ngay nàng có nguy hiểm, lập tức tới bên cạnh nàng, may mắn là tới kịp lúc.

Sau khi Băng Nhược Húc đến đây, ManTiểu Tri đang bỏ chạy thất tâm bát đảo cũng trở nên trấn định bình thường, nàng nhớ đến người ở phía sau, có chút sợ hãi xoay người trốn sau lưng Băng Nhược Húc, như thế này mới thấy tay kia của hấn bắt lấy cây mộc côn, lòng nàng kinh hãi. Nếu không có Nhược Húc, mộc côn kia đã sớm đánh trúng nàng!

Hấn không vứt bỏ mộc côn, ngược lại cười vô cùng quái dị âm ngoan, đem mộc côn nắm chặt, đôi mắt sắc như mũi tên, nhìn vào ba người muốn chết kia.

Cái cảm giác băng hàn quen thuộc này làm cho Lí Thiếu Vũ chấn động, toàn thân như gió rụng lá cây, run run không ngừng, hoảng sợ nhìn Băng Nhược Húc, “Không, không...”

“Húc, hấn với tỷ tỷ ta hình như có chút vấn đề, thần trí hấn...hình như cũng không tỉnh táo.” ManTiểu Tri tựa vào lưng hấn, tỷ tỷ cùng Lí gia không phải đã giải trừ hôn ước rồi sao? Vì sao Lí Thiếu Vũ còn có thể có liên quan cùng tỷ tỷ?

Còn có, vừa rồi hấn nói trên người không trọn vẹn đều bởi vì tỷ phu? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Xem ra nàng phải mau mau về nhà xem một chút có phải xảy ra chuyện hay không gì.

“Nàng đi ra ngoài trước đi.” Không cần biết hấn có cừ oán với ai, hấn có bị bệnh gì, chỉ cần động đến thê tử của hấn chính là muốn chết.

ManTiểu Tri liếc hấn một cái, cái miệng nhỏ nhắn cong lên lại hạ xuống, muốn nói gì nhưng nghĩ lại hấn hoàn toàn không nghe, nói cũng vô ích, cuối cùng đành phải ngoan ngoãn đi ra ngõ nhỏ, trước khi rời đi, nàng nhìn ba người Lí Thiếu Vũ bằng ánh mắt đồng tình.

Xác định nàng đã đi xa, Băng Nhược Húc mới bước đi chậm rãi tiêu sái vào ngõ nhỏ, “Hiện tại chúng ta nói chuyện một chút, dọa thê tử của ta, phải trả giá như thế nào đây.”

“A.....” Ngõ nhỏ không ngừng truyền ra tiếng thét.

Đã chạy trốn được một khoảng cách, Man Tiểu Tri vẫn hoảng sợ. Xa như vậy còn nghe được, có thể thấy Húc xuống tay tuyệt đối không nhẹ, mỗi khi trong ngõ truyền đến tiếng la, người nàng liền run một chút, lúc thanh âm càng ngày càng suy yếu, nàng cũng bắt đầu phiến não.

Rốt cục, bóng người Băng Nhược Húc xuất hiện ở đầu ngõ, bộ dáng ngọc thụ lâm phong kia, người không quen sẽ hấn chỉ là một vị công tử, nhưng người quen thuộc, sẽ biết hấn căn bản chính là ma quỷ hóa thân.

Nàng không khéo lại là người quen thuộc của hấn, hơn nữa quen đến mức trên người hấn như thể nào đều rõ ràng rành mạch, cho nên nụ cười trên mặt hấn là phần nộ tươi cười, nàng cũng biết rất rõ ràng.

“Ai cho phép nàng rời khỏi nhà?” Băng Nhược Húc đầu tiên là áp chế nàng hỏi.

Muốn làm đáng thương cũng không còn kịp rồi, “Người ta muốn đi dạo thôi.” Hiện tại đánh chết cũng không thể nói nàng rốt cuộc rời khỏi nhà để làm gì, bằng không hấn nhất định sẽ phun hỏa.

“Tại sao không mang theo người đi cùng?” Sắc bén truy vấn nàng.

Man Tiểu Tri cứng đờ, không khí ngưng kết một chút, suy nghĩ trong đầu nàng có chuyển động, tạm dừng hồi lâu mới mở miệng, “Ta không thích cảm giác có người đi theo.” Nàng viện lý do, ngay cả nàng còn không tin hưởng chỉ là Húc.

Hấn nhíu mắt lại, còn muốn truy vấn, nàng tiến lên ôm lấy cánh tay hấn.

“Húc, ta đã đói bụng, chúng ta đi ăn chút gì đi.” Hắc hỏi mãi không dứt, từ khi nào hắc trở thành một nam nhân lãng nhãng như vậy.

Cần nhắc một chút, dù sao nàng cũng trốn không thoát, cuối cùng cũng phải trở lại trong phủ, “Đi thôi.” Nắm lấy cánh tay của nàng, trước giải quyết của bụng nàng, sau đó giải quyết vấn đề của hắc.

“Được.” Nàng cười duyên lên tiếng, lau đi mồ hôi lạnh trong tay, dù sao chỉ cần hiện tại có thể đi qua là tốt rồi.

Hai người vui vẻ rời đi, không bao lâu, căn nhà kế bên có một đại nương đi ra, cầm trên tay chậu nước muốn hắt vào trong ngõ, đột nhiên nghe đến mấy tiếng hét chói tai—

“A! Có ai không! Giúp đỡ cứu người a!” Kế bên hiên nhà có ba người nằm chồng lên nhau, mặt mũi thì bị những vết thương to nhỏ, thật sự rất đáng thương, làm sao bị người ta đánh thành như vậy a?

Một đêm kia, sau khi trở lại trong phủ, ManTiểu Tri nàng gặp khổ hình lớn nhất đời này, bị nhốt tại trong phòng ước chừng bị mắng hai canh giờ. Cuối cùng Băng Nhược Húc lú lo nhắc đi nhắc lại nàng chỉ còn cách đưa môi đỏ mọng lên.

Cách trả giá này thật là quá mức tàn nhẫn rồi, tàn nhẫn đến mức ngày hôm sau nàng thiếu chút nữa là không xuống giường được, cũng vì chuyện này, Húc càng quyết định nhanh chóng trở về Y Lư.

Nàng có chút phiền chán ở trong thư phòng đi tới đi lui, ba người Băng gia phụ tử ngồi ở một bên, đàm luận năm nay muốn vận chuyển tiến cung cống phẩm được liệu. Môi đỏ mọng mấp máy, nàng lặng lẽ vụng trộm rảo bước ra cửa.

Nhưng mà nàng đi chưa được ba bước, phía sau liền truyền đến —

“Nàng muốn đi đâu?” Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời nhú lại, giận dữ dậm chân, “Ta muốn đi ra ngoài một chút, chàng với cha, còn có tiểu thúc đang nói chuyện, ta buồn sắp chết rồi.” Nàng giống như bị trời lại với hắc, nửa bước cũng không thể rời đi.

“Đợi một lát nữa, ta cùng đi ra ngoài với nàng.” Băng Nhược Húc không ngẩng đầu, mắt vẫn nhìn vào danh sách được phẩm.

Lúc trước lật đổ Lục vương gia, phải trả giá không ít, Tần phi góp lời bên tai hoàng thượng, hiện tại đều là chủ nợ của hắc a.

ManTiểu Tri nhích tới nhích lui như con giun, thật khó ngồi yên, buồn chán một hồi lâu sau lại nói: “Ta muốn đi tìm nương.” Thời gian ước định đã qua, đành phải đi tìm cứu binh.

“Được, chờ ta.” Trả lời nhanh không kém khi này.

Nàng vội muốn chết, ngày hôm đó trên đường nàng cầm lệnh bài của tỷ phụ đưa cho nàng trước khi rời khỏi nhà, nhờ quản sự Sở gia an bài một người hộ tống nàng trở về Thành Đô.

Ai bảo Húc thế nào cũng không chịu đưa nàng về nhà, nàng đành phải tự cố gắng, nhưng mà không ngờ vừa ra tới cửa đã đụng cừu gia của tỷ tỷ, còn làm cho da thịt bị đau, Húc sợ nàng lại gặp chuyện không may nên đem nàng cột vào bên người, làm cho nàng không thể tìm cơ hội chuồn ra khỏi cửa, nếu không đi, qua hai ngày nữa Húc sẽ mang nàng trở về Y Lư.

Không được! Nàng nhất định phải trở về Thành Đô một chuyến, biết rõ ràng Lí Thiếu Vũ cùng tỷ tỷ rốt cuộc là chuyện gì? Tỷ tỷ sẽ không xảy ra chuyện chứ? Nàng lo lắng, nhất định phải tận mắt nhìn xem tỷ tỷ có xảy ra chuyện gì hay không!

Băng lão gia nhìn con dâu nhăn nhó, thật không đành lòng, “Tiểu Húc a, con dâu muốn tìm nương người nói chuyện, ba đại nam nhân chúng ta ở trong này nói chuyện, Tiểu Tri nghe lại không hiểu, con đừng làm khó con bé.” Ông nháy mắt với đứa con thứ hai.

Nhận được tín hiệu rồi! Băng Nhược Ân gật gật đầu, ho một cái, “Khụ! Đại ca, cha nói phải đó, đại tẩu cũng buồn nhiều ngày, huynh cho đại tẩu hít thở không khí đi.”

Băng Nhược Húc trầm ngâm, xem vẻ mặt khát vọng của nàng, đáy lòng buồn cười. Dù sao ở trong phủ cũng không sợ nàng xảy ra chuyện!

“Được rồi, nhưng không cho phép ra phủ.” ManTiểu Tri cao hứng, xông lên hôn hấn một cái, “Vâng! Biết rồi.....” âm cuối chưa dứt, người đã không ở trong phòng.

Hắn cười lắc đầu. bộ dáng của nàng này thật đúng là như là phạm nhân bị nhốt thật lâu, khẩn cấp muốn được tự do.

“Tiểu Húc, cảm tình con dâu với con thật đúng là quá tốt.” Băng lão gia cùng Băng Nhược Ẩn nhìn thấy đều choáng váng.

Băng Nhược Húc liếc mắt, “Cha, người nói vô nghĩa sao?” Cảm tình không tốt sao có thể có thể lấy nàng làm thê tử? Cha thật sự là càng già càng hồ đồ.

Băng lão gia cảm thấy ủy khuất cúi đầu. Mới vừa rồi con nhìn con dâu ánh mắt ôn nhu như vậy. Sao mới đó đã đổi cha mình liên lung như vậy a?

Lòng Băng Nhược Ẩn cũng đang thích thú và cảm thấy yên tâm, an ủi vỗ vỗ bả vai lão cha, “Cha, thói quen là tốt rồi.” Đại ca hiện tại gìn giữ thê tử còn hơn cả mạng sống, mọi thứ còn lại đều là cỏ nhỏ ven đường, tùy thời có thể bỏ qua.

“Phát gốc cái gì thế? Còn không mau xem?” Băng Nhược Húc nhướng mày.

“Nha!” Băng lão gia cùng Băng Nhược Ẩn trầm miệng một lời đáp.

Lại là nha! Băng Nhược Húc đè nén ý nghĩ muốn giết người, đồng thời có cái nghi hoặc. Vì sao người nhà của hắn còn có thê tử, mỗi lần trả lời hắn đều là này chữ nha này?

Đế đế đế thóa..... Thanh thúy tiếng vó ngựa không ngừng vang lên, một chiếc xe ngựa tinh xảo xuyên qua cửa thành Thành Đô, tiếp tục hướng mục tiêu chạy tới.

Lúc này phía chân trời mới hơi lộ ra ánh sáng mờ nhạt của buổi sớm mai, ngã tư đường còn có một lớp sương mờ nhạt bao phủ, ánh sáng mặt trời chiếu xuống, cả tòa thành đều bao phủ ở giữa sương trắng, thật sự rất đẹp.

Xe ngựa chậm rãi đi vào một tòa phủ đệ màu son, Tầm biến phía trước đề -Sở phủ. Cửa lớn hàng ngày vẫn luôn đóng chặt nay vì nghênh đón khách quý mà mở ra, trước cửa cũng có vài bóng người đang đứng, trong đó một nữ tử dáng vẻ to tròn, nhìn lên gặp xe ngựa tới gần, nhịn không được đi thẳng về phía trước, nam tử phía sau thân thủ giữ chặt nàng, nhẹ lay động thủ.

Nữ tử bất đắc dĩ, đành phải dừng lại ở tại chỗ, lòng nóng như lửa đốt chờ xe ngựa một đường đi vào trước mắt mọi người, rồi sau đó chậm rãi dừng lại. Mã phu trước đối với hai người xoay người hành lễ, mới rất nhanh chạy đến phía sau xe ngựa, mở cửa xe, cung kính mời người trên xe xuống.

Ôm lấy cái bụng to tướng, đôi mắt của nữ tử kia đã hơi có một lớp sương bao phủ, dáng vẻ nôn nóng nhìn bóng người đang bước từ trên xe xuống, đôi gò má đỏ hồng kia cùng kết hợp với thân thể đầy đặn nhanh nhẹn, có thể thấy được người đang trông chờ thân thể vô cùng khỏe mạnh bình an.

Người vừa xuống xe ngựa cũng đang hàm nước mắt chứa kích động, bình tĩnh nhìn nữ tử, tất cả đều không thể thốt thành lời.

“Tỷ!” ManTiểu Tri vốn định ôm tỷ tỷ, nhưng thấy nàng mang thai, khó mà ôm lấy, đành phải thân thủ gắt gao nắm chặt lấy tay nàng.

Man Tiểu Nhu kích động nhìn nàng, nước mắt chảy xuống, “Tiểu Tri, người rốt cục đã trở lại.” Muội muội của nàng! Muội muội số khổ của nàng cư nhiên có thể giống như bây giờ, một mình một thân trở về nhà, bộ dáng khỏe mạnh như thế.

Che chở bên cạnh thê tử đang mang thai, Sở Hòa Khiêm mỉm cười với ManTiểu Tri, “Vào nhà đi”

“Vâng!” Nàng gật gật đầu, nghiêng người giúp đỡ tỷ tỷ đi vào nhà.

Dọc theo đường đi, hai tỷ muội nắm tay quá chặt chẽ, ai cũng không chịu buông ra, hai mắt đắm lệ nhìn nhau, nhìn thấy trong mắt nhau, lộ ra vui mừng, kích động cùng cao hứng.

Đi vào trong phủ, Man Tiểu Nhu nắm tay muội muội ngồi xuống, một tay kia nhẹ vỗ về mặt của nàng.

“Muội khỏe hơn không?” Tuy rằng trong thư muội muội, nói thân thể nàng một ngày một ngày tốt lên, nhưng không tận mắt thấy, nàng vẫn là không thể tin được, chỉ sợ là muội muội thiện lương sợ nàng lo lắng, lừa nàng, nay thoát nhìn, hình như là thật sự.

Man Tiểu Tri gật gật đầu, phút chốc rơi lệ, “Tốt lắm, tỷ nhìn muội xem, đã béo lên rồi.” Tỷ tỷ có dáng vẻ thật hạnh phúc.

Sở Hòa Khiêm thấy hai tỷ muội dường như có rất nhiều lời muốn nói, tình ý lấy cớ đi trước, để cho hai tỷ muội các nàng hảo hảo ôn chuyện.

“Tỷ phu đối với tỷ có tốt không?” Tỷ tỷ gả cho Ngũ công tử Sở gia ở Thành Đô, có tiền có thế, Sở gia là dựa vào binh khí lập nghiệp, là một chú kiếm thế gia nổi danh.

Trước lúc nàng cùng với Húc rời đi, nhìn thấy cá tính tỷ phu tựa hồ cùng với vẻ bề ngoài không giống nhau, nhưng vì hạnh phúc của tỷ tỷ, nàng vẫn nên để trong lòng, tùy ý bọn họ phát triển.

Nghĩ đến trượng phu, Man Tiểu Nhu tràn đầy hạnh phúc, “Hòa Khiêm rất tốt với tỷ, mọi người trong nhà đều thương tỷ, tỷ tỷ thật sự hạnh phúc” Nàng biết Tiểu Tri vẫn nghĩ nàng vì bệnh của nàng mà gả cho Hòa Khiêm, tuy rằng sự thật đúng thế.

Băng Nhược Húc và Hòa Khiêm là anh em bà con, lúc trước bệnh của Tiểu Tri ngày càng nghiêm trọng, một ngày nàng phát hiện quan hệ giữa sở gia và Băng Nhược Húc liền đi tìm Hòa Khiêm thương lượng, trải qua một chuyện, nàng gả cho Hòa Khiêm, còn Băng Nhược Húc đem Tiểu Tri đi chữa bệnh.

Man Tiểu Tri cẩn thận nhìn vào mắt tỷ tỷ, nhận thấy đáy mắt chân thành, “Vây là tốt rồi.” tỷ phu quả là không phụ kỳ vọng của nàng, thật tốt quá, tỷ tỷ đã tìm được hạnh phúc của mình rồi.

“Đúng rồi, muội ở Trường An đừng phải Lí Thiếu Vũ!” nàng đem tất cả chuyện gặp Lí Thiếu Vũ nói với tỷ tỷ.

Sau khi Man Tiểu Nhu nghe xong, xấu hổ vuốt tóc, “Kỳ thật sau khi tỷ gả cho tỷ phu muội, Lí Thiếu Vũ lấy thân phận khách nhân tới ở trong nhà.” Vị hôn phu cũ này lúc trước sợ bị nhà nàng làm suy sụp nên đã thoái hôn.

“Còn tỷ phu...” Man Tiểu Tri kinh ngạc trợn to mắt. Tỷ phu biết không tức giận?

“Tỷ phu muội có biết, Lí Thiếu Vũ này cũng là xấu xa, muốn đánh cắp binh khí đồ của Sở gia, tìm tới tỷ nhờ hỗ trợ, nghĩ đến dùng tiền là có thể mua ta, ta liền treo cổ hắn một chút.”

Không ngờ rằng trò đùa của nàng gây ra một số chuyện về sau.

“Lí Thiếu Vũ cầm binh khí đồ giả đi chế tạo vũ khí, kết quả làm cho Lí gia tổn thất nặng nề, hắn tới cửa tìm ta gây phiền toái, tát ta một cái, vừa vặn bị tỷ phu muội thấy được, tỷ phu muội ra tay quá nặng, làm hắn mất nửa cái mạng” Man Tiểu Nhu nói đơn giản ân oán của nàng cùng Lí Thiếu Vũ lúc đó.

Man Tiểu Tri gật gật đầu. Như vậy có thể giải thích được vì sao Lí Thiếu Vũ hận tỷ tỷ đến thế, thì ra là do thương thế của hắn do tỷ phu đánh, khó trách thấy bộ dạng của nàng liền hận như vậy.

Khoát tay, không uội muội nghĩ nhiều. “Mọi chuyện đều qua, không nói nữa. đúng rồi, Nhược Húc đối với muội có tốt không?” Nàng vẫn lo lắng điểm này, lúc trước dùng một ít thủ đoạn nhỏ lừa Băng Nhược Húc giúp muội muội chữa bệnh, nàng biết không lừa được bao lâu, cho nên rất sợ hắn khi dễ Tiểu Tri.

“Húc rất thương muội” Đỗ bưng mặt, nàng nói. Kỳ thật nàng hiểu lắm, nghĩ rằng tỷ tỷ đã biết bọn họ cùng một chỗ, không biết tỷ tỷ nàng không phải ý tứ này.

Mây liễu hơi nhíu lại, Man Tiểu Nhu nhìn bộ dạng thẹn thùng của muội muội có chút ngạc nhiên, nhưng nàng không để thảo kinh xà, làm bộ như không có việc gì.

“Phải không? Vậy thì tốt rồi, tỷ tỷ còn lo lắng hẳn sẽ khi dễ muội.” Thẹn thùng như vậy là vì Băng Nhược Húc? Hai bọn họ không phải là....

Man Tiểu Tri biết ẩn tượng của hẳn trong lòng tỷ tỷ không tốt, liên tục xoa tay, “Không có, Húc rất thương muội, thân thể của muội đều do huynh ấy chiều cô” Những mưa gió phát sinh thời gian trước không cần nói đến.

“Ừm, nếu đã vậy tại sao muội lại trở về một mình?” Tiểu Tri rõ ràng thay hẳn nói chuyện, nhất định đã rơi vào lưới tình của Băng Nhược Húc.

“Ách...” Man Tiểu Tri suy nghĩ, cắn cắn môi, không biết có nên nói thật hay không. Vỗ vỗ tay nàng, cho nàng ánh mắt an tâm, “Muội nói đi, tỷ tỷ sẽ không để ý”

“Kỳ thật là Húc, huynh ấy..... Huynh ấy đang tức giận, thời gian trước tỷ nói muốn đánh thân uội, huynh ấy liền cấu kính tức giận.” Xấu hổ nhìn tỷ tỷ, sợ nàng tức giận.

Man Tiểu Tri đương nhiên rất tức giận. Vì lý do này cấu kính, để cho Tiểu Tri một mình một ngựa trở về, tốt lắm! Đừng nghĩ nàng sẽ đáp ứng gả Tiểu Tri cho hẳn!

Nhưng mà, nàng hoàn toàn không biết là mình đã chậm một bước, hơn một tháng trước, muội muội yêu nhất của nàng đã lập gia đình, hơn nữa, trước khi lập gia đình đã bị ăn.

“Như vậy à, không sao, bây giờ muội đã trở lại là tốt rồi.” Nàng nở rộ ra nụ cười xinh đẹp cho dù tức giận cũng không phải giận muội muội, nàng đương nhiên sẽ tìm người tính toán sổ sách.

“Vậy là tốt rồi.” Man Tiểu Tri không phát hiện tâm tư phức tạp của nàng, an tâm đáp lại.

“Nhị tỷ!”

“Tiểu Tri a!” Cửa phòng khách đột nhiên xuất hiện nhiều người..

Nàng vừa thấy nước mắt đang ngừng lại trào ra, bước vội lên.

“Cha! Nương!” Nàng nhào vào trong lòng nương.

Người đến chính là cha nương và đệ đệ duy nhất của tỷ muội Man gia, bốn người ôm nhau vừa khóc vừa cười.

Man Tiểu Tri thông thả đứng dậy, Sở Hòa Khiêm lúc này cũng đi vào phòng khách, đến cạnh thê tử, ôn nhu đỡ thắt lưng thê tử.

“Còn tưởng huynh sẽ đi đâu, thì ra là đi rước cha mẹ đến” Nhìn cảnh trước mắt, ngực nàng thật ảm áp.

“Ừm” Sở Hòa Khiêm cúi đầu hôn khẽ lên má thê tử, đáy mắt tràn ngập tình yêu say đắm, nàng nhìn trượng phu, nắm tay hẳn cùng gia nhập người nhà đang cười nhưng lại có nước mắt kia, hưởng thụ giây phút đáng quý.

Sở Hòa Khiêm lơ đãng nhìn thấy vòng ngọc trên tay cô em vợ. Đó không phải là...

Giống như biết được điều gì, hẳn nở nụ cười thần bí. Xem ra thê tử của hẳn có thể phải nhận người nàng ấy ghét nhất làm em rể rồi.

Ban đêm, Man Tiểu Tri ngủ thoải mái, xoay người một cái, Hả? Cảm thấy chân bông có chút quái lạ, từ từ nhắm hai mắt, nhú mày lại, giật người một chút, lùi lại một chút mới mỉm cười, tiếp tục ngủ.

Ngủ ngủ, như thế nào lại cảm thấy có một cảm giác nóng cháy? Bên trái bên phải đều có a!

Mơ mơ màng màng mở mắt ra. Hả? Trên tay giống như có cái gì đè nặng vậy, dụi dụi mắt, nàng từ từ ngược mắt lên –

“A –” Tiếng kêu thê lương vang lên, nàng giật bắn cả người.

Dọa người mà! Có một người đang nằm cạnh nàng, lửa giận bùng hực trừng nàng, khó trách nàng cảm thấy nóng. Có thể nửa đêm nằm cạnh nàng, còn ai vào đây nữa. Đương nhiên là người đuổi từ Trường An tới, Húc!

Man Tiểu Tri ôm ngực, tim đập nhanh, thật sự bị dọa rồi.

“Chàng, chàng đã đến rồi?” Ngay cả nói cũng lắp bắp.

Không xong! Xem sắc mặt trưởng phu, nàng thảm rồi.

Băng Nhược Húc đôi mắt lạnh như băng nhìn nàng, “Nàng dám lên đi!” Khi hắn muốn tìm gặp nàng lại không hề nhìn thấy bóng dáng, lo lắng đến độ tóc đều dựng thẳng lên.

Tìm nương hỏi mới biết nàng đã sớm chuồn khỏi cửa, còn lên xe ngựa về Thành Đô.

Hắn không do dự, lập tức đuổi theo, còn bỏ lại đằng sau một vài ý gì đó, muốn da của nương căng thẳng một chút. Lúc hắn đuổi theo, cửa thành đã sắp đóng nhưng hắn cũng không để ý, bay thẳng qua cửa thành, thẳng đến Sở phủ, sau khi tìm mấy gian phòng khách, cuối cùng nhìn thấy thê tử đang ngủ say sưa, tuy rằng rất muốn bóp chết nang nhưng vẫn cố nhịn xuống.

Man Tiểu Tri tự biết đuối lý, nhưng vẫn là nhịn không được oán giận, “Ai bảo huynh không chịu mang ta về nhà.” Nếu hắn không chậm chạp không chịu mang nàng trở về, mình thế nào lại lên lút chạy trốn.

Nương mạo hiểm lên đưa nàng ra ngoài, nàng cũng là vạn bất đắc dĩ mới ra hạ sách này.

“Tiểu Tri!” Man Tiểu Tri ôm bụng, quát to tên muội muội.

Nửa đêm đang ngon giấc, đột nhiên nghe tiếng kêu sợ hãi của nàng, một đám người từ phòng mang đao kiếm chạy đến đây.

Sở gia từ lão Đại đến lão Ngũ, mỗi người đều chỉ mặc áo đơn, ngay cả giày cũng chưa kịp mang, ai nấy cầm vũ khí trong tay, nghĩ rằng có địch nhân đến.

Hùng hổ như vậy, Man Tiểu Tri cũng bị dọa, vội vàng từ trên giường leo xuống, “Tỷ! Muội không sao.” Nhưng mà ai nấy cũng trợn mắt, mặt xanh mét.

Ánh nến trong phòng không rõ nên trong khoảng thời gian ngắn mọi người cũng không phát hiện trên giường nàng còn có người, đến khi hộ vệ đem đèn đuốc bốn phía đốt lên bọn họ mới nhìn thấy một bóng người cao to trên giường.

“Nhược Húc?” Lão đại Sở gia nhìn thấy đầu tiên, không nhịn được kêu lên.

Những người khác nghe thế liền quay đầu lại, đồng thời trừng to mắt. Làm sao biểu đệ lại nằm trên giường em vợ của Ngũ đệ?

Sắc mặt Man Tiểu Tri trầm xuống rồi nở một nụ cười, “Băng Nhược Húc, tại sao người nửa đêm lại chui vào chăn của muội muội ta? Người có ý gì?” Cho dù hai người thật sự cùng một chỗ cũng không thể như vậy chứ!

Khuôn mặt Băng Nhược Húc so với nàng còn khó coi hơn, “Liên quan chó gì đến người!” Xuống giường, hắn tuyệt đối không khách khí kéo Man Tiểu Tri trở về bên cạnh.

Muốn nhịn cũng không nhịn được! Man Tiểu Tri giận đến nổ tung

“Tiểu Tri lại đây!” Nàng kêu.

Man Tiểu Tri sững sốt, theo bản năng muốn đi qua.

Bên hông bỗng căng thẳng, khuôn mặt bên cạnh nói, “Không cho phép đi qua!”

“Tiểu Tri lại đây!”

“Không cho phép!” Hai người rống lên.

Chen chúc trước cửa phòng, người của Sở gia nhìn nhau, thấy là việc riêng, gấp một cái, giải tán trở về.

Sau khi kêu vài tiếng, Man Tiểu Tri khó thở, “Người có làm hay không? Buông tay người ra, Tiểu Tri là muội muội ta nha! Nó chưa lập gia đình, ai cho phép người chạm vào nó?” Bất chấp bụng, nàng xông lên trước động thủ.

Man Tiểu Tri giật mình. Cái gì nàng chưa lập gia đình? Nha, trời ạ! Nàng nhìn thấy Băng Nhược Húc mở miệng, muốn ngăn cản nhưng không kịp rồi.

“Nàng là thê tử của ta, ai nói ta không thể chạm vào nàng.” Hấn đẩy nàng ra.

Man Tiểu Nhu sững sốt, ngây ngốc thối lui vài bước, nghẹn họng nhìn trân trối nói không ra lời.

Cuối cùng cũng đã đến! Man Tiểu Tri trốn tránh sự thật cúi đầu, không dám nhìn tỷ tỷ.

Sở Hòa Khiêm đến sau lưng thê tử, nhẹ nhàng đỡ lấy nàng, một câu cũng không nói.

“Người, các người?” Man Tiểu Nhu giơ ngón tay lên, run run chỉ vào Băng Nhược Húc.

Hấn đắc ý nhướng mày, “Chúng ta lễ mừng năm mới đã thành thân.” Hừ, cuối cùng coi như hòa nhau rồi.

Man Tiểu Nhu ngơ ngác nhìn Băng Nhược Húc một hồi lâu, sau đó cúi đầu tìm chung quanh, nhặt lên thanh trường đao không biết ai quên mang đi.

Nàng dùng hai tay cầm trường đao, “Ta chém người!” Trường đao vung lên.

“A! Tỷ tỷ đừng tức giận!” Man Tiểu Tri kéo Băng Nhược Húc, cố làm cho tỷ tỷ bình tĩnh một chút, một bên chống đỡ, không cho trượng phu đánh bay tỷ tỷ.

“Tiểu Nhu...” Sở Hòa Khiêm cũng bị dọa chết khiếp. Trong bụng thê tử còn có tiểu hài tử a! Hấn tiến lên muốn đoạt lại đao trong tay nàng.

Nàng tức điên rồi, không cần biết là ai, toàn bộ chém!

Cả phòng loạn lên, âm thanh sợ hãi, tiếng rống giận dữ vang động.

Man Tiểu Nhu cầm trường đao muốn chém lấy tay Băng Nhược Húc đang ôm muội muội, đột nhiên một cơn co rút đau đớn ở bụng kéo đến, Man Tiểu Nhu tái mặt, trường đao cũng buông xuống.

Sở Hòa Khiêm ở phía sau nàng nhanh tay chụp lấy, bằng không ngón chân nàng hẳn là bị chém đứt.

“Tiểu Nhu?” Hấn phát hiện sắc mặt thê tử tái nhợt như tuyết, giữa trán đổ mồ hôi lạnh.

Man Tiểu Nhu cười khổ một chút, “Hòa Khiêm, đứa nhỏ hình như vội vã muốn đi ra.” Nàng cảm giác được hạ thể nước ối vỡ ra.

Trong phòng ba người đều sững sốt, sau đó tràn ngập tiếng rống giận của Sở Hòa Khiêm và tiếng kêu thống khổ của Man Tiểu Nhu.

Đêm nay, Sở phủ cũng thật náo nhiệt a!

Man Tiểu Nhu trải qua một ngày đau bụng sinh, rốt cục sinh ra một tiểu nữ oa đáng yêu

Man Tiểu Tri ôm cháu gái trong lòng, trùi mền vỗ vỗ nhẹ, cúi xuống hôn trộm khuôn mặt nhỏ nhắn và cái miệng đáng yêu, cảm thấy lòng đều tan chảy ra.

Đang định hôn một cái nữa, một bàn tay ở phía sau giơ đến, “Nàng ôm đủ chưa?”

Băng Nhược Húc không biết khi nào đã đứng sau lưng nàng, vốn dĩ vẫn chịu đựng, nhưng nhìn nàng càng hôn càng cao hứng, càng hôn càng nhiều, trong đầu bỗng ghen tuông, hàm răng cũng cắn chặt.

Man Tiểu Tri gật đầu cười. “Tiểu hài tử mà chàng cũng ăn ghen tị cho được, con bé thật xinh đẹp.” Oa nhi này cùng với tỷ tỷ lúc nhỏ chắc giống nhau.

Bởi vì Man Tiểu Nhu sinh non, Sở gia toàn lực không cho nàng xuống giường, Băng Nhược Húc là đầu sỏ gây nên, từ lớn đến nhỏ trong nhà, từng người đều mắng hấn vài câu.

Vợ chồng Man gia cũng khó nghĩ, thậm chí oán trách tiểu nữ nhi không được đường đường chính chính gả ra cửa, Sở gia cũng tự biết đuối lý, Băng Nhược Húc cũng coi như người nhà bọn họ, cho nên đã viết thư cho vợ chồng Băng gia, quyết định thành thân một lần nữa.

Lúc này đây, Man Tiểu Tri nhất định phải đường đường chính chính vinh quang nhận nhip từ Thành Đô gả đến Trường An.

Băng Nhược Húc rất muốn liều lĩnh nắm tay nàng vụng trộm đem nàng đi, nhưng mà Man Tiểu Tri năn nỉ, tìm hấn mềm nhũn, đành cắn răng đáp ứng.

11. Chương 11: End

Trước mặt Băng Nhược Húc là một tiểu nam hài có bộ dáng rất giống hấn, hấn đang suy nghĩ nên đánh bay đi hay không.

Mới nghĩ vậy thôi, Man Tiểu Tri đã lên tiếng, “Húc, không cho phép chàng đánh con thiếp”. Nàng từ trong phòng bước ra, trên tay ôm một tiểu oa nhi.

“Nương!” Tiểu nam hài vừa nhìn thấy mẫu thân, cao hứng nhào tới ôm chân nàng.

Bé thích nương nhất, cha rất đáng ghét, lần nào cũng giành lấy nương, không đem nương cho hấn.

“Tiểu tử! Ta đánh ngươi!” Thấy hành động của con, lí trí Băng Nhược Húc bị cắt đứt, giơ tay lên chạy theo.

Một lớn một nhỏ chạy vòng vòng trước mặt Man Tiểu Tri, làm cho nàng vừa bực mình vừa buồn cười. Trượng phu quần lấy nàng, ngay cả đứa nhỏ cũng không chịu nhường, làm cho con và hấn mỗi ngày phải giành nhau.

Nhẹ nhàng đặt tiểu nhi tử trong lòng vào nôi, ban đầu Húc không chịu cho nàng sinh thêm một đứa nữa cùng hấn giành nữ nhân. Nhưng con một rất tích cực, nàng làm nương thật sự không đành lòng, lén mang thai tiểu nhi tử này.

Băng Nhược Húc bị chọc tức, trong lòng nghĩ khó khăn lắm đứa con lớn mới được năm tuổi, hấn đã phải giành giật nữ nhân này, hiện tại lại thêm một đứa nữa.

“Ai nha, nương, cha muốn khi dễ con!” Tiểu nam hài bị cha nắm cổ, tìm cứu binh đến hỗ trợ.

“Tiểu tử nhà ngươi!” Băng Nhược Húc nhìn con lúc ẩn lúc hiện làm hấn hoa cả mắt.

“Húc” Man Tiểu Tri tiến đến đem con lớn thoát khỏi ma chướng của trượng phu.

Toàn gia lại náo loạn một hồi lâu, Băng Nhược Húc thật sự trở mặt, đem tiểu nhi tử đang ngủ nhét vào lòng đại ca nó, đem hai đứa tiểu quý chướng mắt đá ra khỏi phòng.

“Chàng thật là!” Nàng cười đến híp mắt.

Ôm nàng vào lòng, tựa đầu nàng vào vai hấn, “Nàng chỉ biết có con” Ngữ khí trách móc.

“Bởi vì bọn chúng là con của thiếp và chàng mà” Man Tiểu Tri lắc đầu.

Năm ấy, nàng gả đến Trường An như người nhà mong muốn, nhưng mà ở được vài ngày, Húc liền nhanh chóng mang nàng về Y Lư.

Sau khi về Y Lư, nàng gặp một người không ngờ đến, chính là đại thúc ở trong lao nói chuyện với nàng rồi đột nhiên biến mất.

Sau này nàng mới biết được, đại thúc kia cũng là sư phụ của Húc, là lão nhân trong miệng hấn, lúc trước cố ý đi xem đồ đệ tuyển thê tử như thế nào, kết quả thật vừa lòng.

Năm sau, nàng sanh đứa con lớn, nàng thật hạnh phúc, trượng phu vẫn yêu nàng như vậy, cả ngày cùng con tranh giành nàng.

“Không được, nàng yêu nhất là ta, đúng không?” Băng Nhược Húc quần quít lấy muốn nàng nói rõ ràng.

Man Tiểu Tri ngược lên nhìn khuôn mặt tuấn mỹ trước mắt, hôn lên môi hấn, “Đương nhiên rồi, đời này thiếp yêu nhất chính là Hoa Đào tình này, thiếp yêu nhất Tà Ngọc thần y”

Đôi mắt thâm thúy khẽ chớp, Băng Nhược Húc quyến luyến hôn.

“Ta cũng vậy, ta yêu nhất là tiểu ngốc nghịch của ta.....” Tình sinh ý động, hai người ôm nhau lửa nóng bỏng dâng lên hừng hực.

Ngoài cửa –

“Nương, mở cửa nhanh lên đi, đệ đệ đang khóc!” Tiểu nam hài chưa từ bỏ ý định quấy rối, tiểu oa nhi trong lòng đang khóc nháo.

“Oa oa oa.....”

“Nương, mở cửa nhanh lên đi mà.....” Tiểu nam hài nghiêm mặt. Đệ đệ a, đệ đừng khóc, ta cũng rất muốn khóc! “Nương!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-ngoc-than-y>